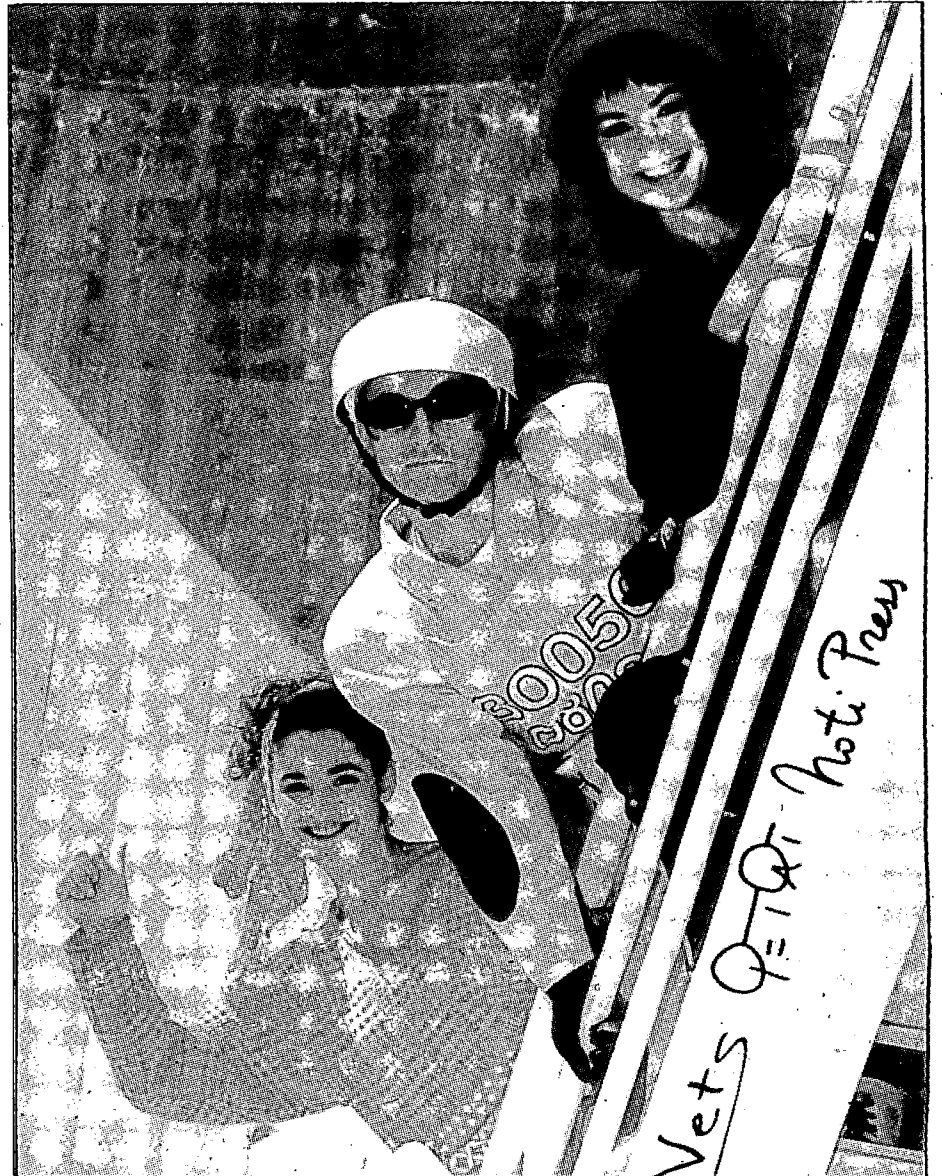

Objectiu del programa del Club Súper3

Redescobrir el món amb ulls d'infant

La Noti, el Petri i la Nets són els intèrprets del programa el Club Súper3, que Televisió de Catalunya emet de dilluns a diumenge dins l'espai de la programació infantil. L'èxit que els ha arribat després de sis anys en antena els ha agafat per sorpresa. El Club Súper3 té més de 450.000 socis. El secret: el respecte i l'estima que els tres protagonistes del súper club senten cap als petits socis. Cada dia inventen un món màgic on els infants viuen valors com l'amistat i la solidaritat sense fronteres ni pors.

Entrevista a les pàgines 8 i 9

L'Església catalana, dolguda per les declaracions del nunci Lajos Kada

Monsenyor Lajos Kada, nunci del Papa a l'Estat espanyol, va fer a la revista *Vida Nueva* unes manifestacions que han sorprès i indignat els cristians de Catalunya i els bisbes que estan al capdavant de les vuit diòcesis catalanes.

Les manifestacions del nunci al·ludien a una certa discriminació que s'observa en el tracte de l'Església catalana cap als castellanoparlants.

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, i el bisbe auxiliar Joan Carrera li han respost de forma contundent aportant dades objectives que contradiuen aquesta afirmació.

Amb la mateixa deferència que va presentar les seves credencials al cap d'Estat andorrà, ens agradaria que monsenyor Lajos Kada reconegué i estimés la realitat de Catalunya.

Més informació a la pàgina 10 i *Retalls* a la pàgina 19

Editorial

Per la precisió i la mesura

El 6 de gener vaig publicar a *La Vanguardia*, amb el títol de «Catalanismo eclesial», el contingut de dos articles de la sèrie «Una Església en estat de missió» que estan apareixent al nostre setmanari. Les reaccions que s'han produït arran d'aquella publicació m'obliguen a trencar el silenci que en un primer moment havia decidit mantenir. No són justes les acusacions de les quals he estat objecte i alguns han volgut fins i tot esquitxar amb elles el setmanari que dirigeixo. Per això ofereixo a continuació uns aclariments que voldria situar en uns paràmetres de precisió i de mesura. Precisió i mesura que em demano a mi mateix i que goso esperar també dels altres. Disculpes també, per si alguns s'haguessin sentit ofesos en els seus sentiments.

1. El meu article cal situar-lo en el context i a partir de la motivació que presideix el conjunt de la sèrie «Una Església en estat de missió»: la preocupació per una evangelització més eficaç del nostre poble.

2. Em sabia greu que alguns posessin en qüestió la meua fidelitat al país, que sempre ha estat i és clara i absoluta, i que de retruc qüestionessin la catalanitat del nostre setmanari, pel fet del contingut del meu article.

3. Lamento que les declaracions del nunci del Sant Pare a *Vida Nueva* —aparegudes després—, i de les quals respectuosament n'he d'afirmar la seva inexactitud, hagin donat peu a unes concatenacions que no tenen cap fonament.

4. En el meu article no discuteixo els principis d'un catalanisme que sempre he professat i dels quals n'afirmo, sense reticències, la seva validesa: la necessitat per a la missió d'arrelament en el poble, d'inculturació, d'aixecar amb paciència la nostra identitat nacional. Més encara, en poso com a referent l'actitud de l'Església catalana des de la Renaixença fins al document *Arrels cristianes de Catalunya*. «A ell em remeto», vaig escriure al començament. I hi afegia, encara, una al·lusió a la doctrina pontifícia sobre els drets dels pobles a ser reconeguda la seva «sobirania espiritual».

5. Des de l'interior d'aquests criteris —no des

de fora d'ells— vaig fer unes remarques crítiques, o autocrítiques. He tocat un tema la complexitat del qual és innegable. Alguns han reaccionat de forma tremendament apassionada. L'apassionament afegit a una lògica fèrria i implacable impedeix veure els matisos de la realitat. No estic d'acord amb tots els que m'han aplaudit —sobretot quan el que han dit prové d'un anticatalanisme visceral— i sí, en canvi, comparteixo tantes i tantes coses dels que des de l'amor a Catalunya n'han discrepat.

6. Vull fer notar que les remarques del meu article no tenen per què comprometre *Catalunya Cristiana*, la qual expressa la seva línia a través dels editorials, ni la meua condició de director del setmanari em pot privar del dret a opinar lliurement. Seria forassenyat que algú pretengués cercar—o en el setmanari o en el seu director— un boc expiatori sobre el qual projectar les seves filies o fòbies personals.

7. Una de les meves remarques crítiques posava en dubte l'oportunitat del missatge fet públic per un centenar de persones; expressava el temor que resultés contraproductiu, en comentava alguns aspectes i s'inclinava per la via del diàleg. En cap moment, però, posava cap reserva a la petició de bisbes del país per a les seues episcopals de Catalunya. No cal dir, d'altra banda, que les meves opinions personals no em van impedir de fer publicar al nostre setmanari aquell manifest en la seva integritat. Hi ha peticions que em semblen molt respectables.

8. No demano que s'acceptin els punts de vista expressats, sinó poder expressar-los sense que se me n'atribueixin d'altres que no són els meus. Una autocrítica, fins i tot si fos considerada errada, mai no hauria de ser confosa amb una crítica feta des de posicions radicalment contràries. El contrari em sembla que no seria bo ni èticament ni estratègicament. Un debat serà i raonable estic segur que pot ajudar a metabolitzar —ni que sigui des de la discrepància— les idees que jo vaig exposar en un article que ha resultat ser polèmic.

Manuel Valls i Serra

Director

Sumari

5-7

En primer pla:
cap al Jubileu de
l'any 2000

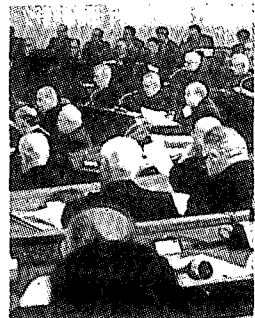
11

Urgell recupera
el còdex medieval
del «Beatus»

17-18

Jesús Huguet i
Miró i Ardèvol
opinen sobre un
article del director
de C.C.

22

En marxa el
V Pla de Pastoral
de la CEE

29

Campanya de
Mans Unides
contra la fam

CATALUNYA CRISTIANA

Direcció: Mn. Manuel Valls i Serra

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció: Glòria Carrizoza, Miquel Àngel Codina, Francesc Gamissans, Núria Oriol, Marta Puyol, David Vidal

Assessorament lingüístic: Meritxell Cuçurella Jorba

Col·laboradors: Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmàjor, Oriol Camps, J. Carrera Planas, Rosa Collell, Miquel Estradé, Guillem Farré, Enric Graupera, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Justo López Melús, Jaume Mora, Josep Nadal, Francesc Nicolau, Francesc Riu, Pere Saumell, Pere Tena, Josep Ventura, P-J Ynaraja

Corresponsals: Miriam Díez, GIRONA; Jaume Montaña, LLEIDA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Lluís Badia, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, TORTOSA

Fundadors: Mn. Joan Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Puiggarí, 5-7 - 08014 BARCELONA - Tel. 490 59 88, Fax 490 20 35 - Internet: Catcris@idgrup.iberntet.com

Gerència: Jaume Viñals i Rovira

Publicitat: Magda Revetllat i Barba

Promoció: Jordi Baig i Juncosa

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado i Minguez

Impressora: Publiograf, S.A.L. Passatge Valeri Serra, 30, 08011 BARCELONA - Tel. 454 16 30 / 17 77 - D.L.B. 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra,
Gibraltar i Portugal 9.880 ptes.
Resta d'Europa: 20.384 ptes.
Amèrica i Àfrica: 25.584 ptes.
Àsia i Oceania: 36.504 ptes.

Comentaris

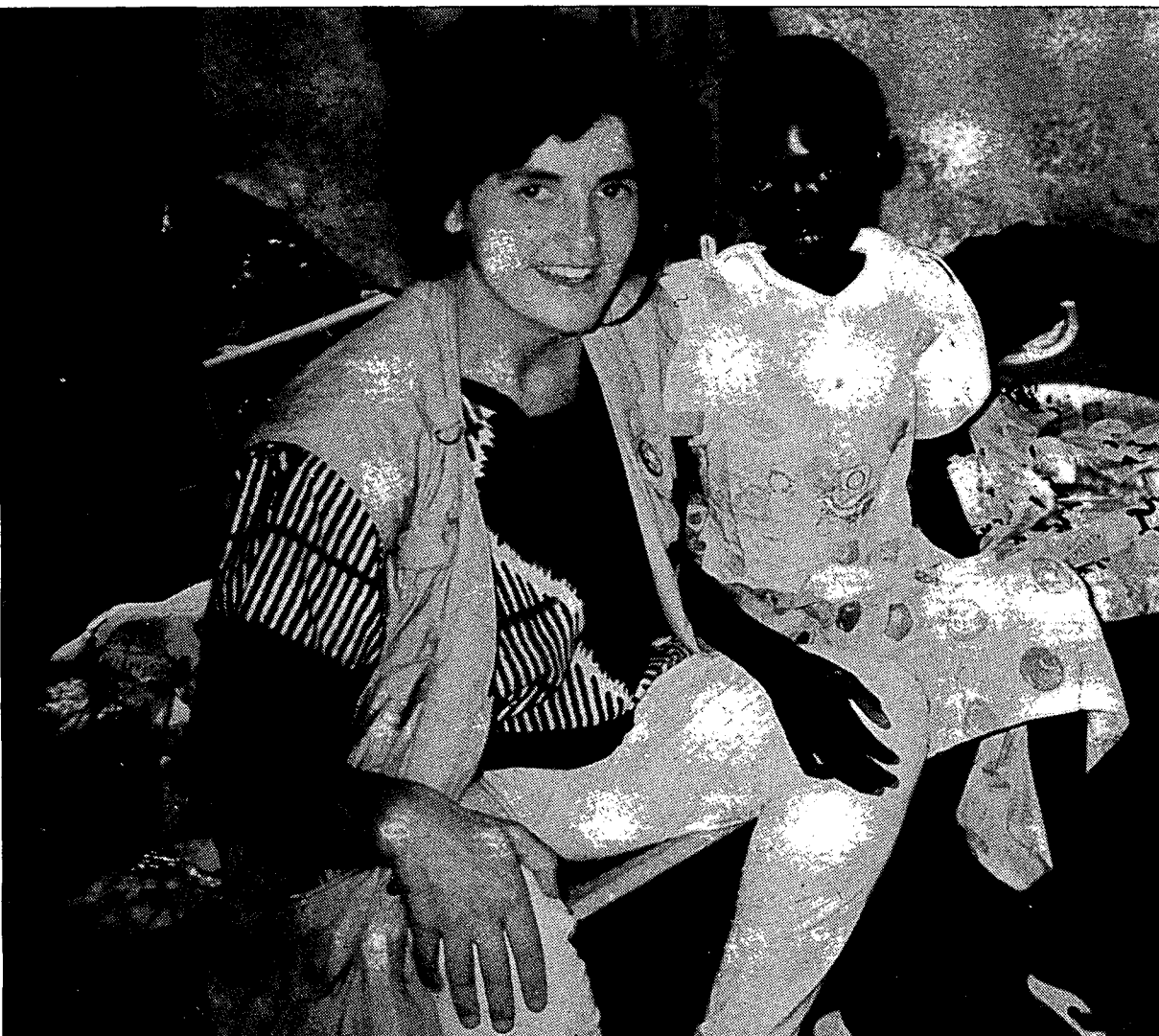
Ruanda, altra vegada

D'un temps ençà, Ruanda, Burundi, el Zaire, tota l'Àfrica central, no deixen el seu trist protagonisme tacat brutalment de sang. Sigui per guerra tribal —hi ha qui en diu guerra civil—, sigui per les seqüeles que aquesta origina, que són la fam i la misèria, amb totes les seves conseqüències.

D'un temps ençà, diríem que la bona notícia és negada per aquelles terres, que denuncien clarament una cosa: els llargs anys d'ocupació estrangera, de colonialisme, d'explotació, en una paraula, no els han servit de res. No els han aportat cap canvi mental que els faci aptes per a la convivència i la mútua col·laboració. Potser, lamentablement, han servit per fer més vius els ancestrals odis tribals, i el que sí que han après, és a fer ús de les armes modernes, abandonant les antigues llances i fletxes... I també han après la *civilitzada* tècnica del tret a la nuca per desfer-se d'enemics declarats, o de suposats enemics.

I aquests dies, novament els titulars dels diaris i la televisió han informat del brutal assassinat de tres cooperadors adscrits a l'organització Médicos del Mundo, que estén la seva acció entre els necessitats del continent africà, desinteressadament, buscant només fer el bé, curar els seus mals.

Els tres cooperants de Médicos del Mundo que han estat vilment assassinats a Gatonde, districte de Ruhengeri al nord de Ruanda, prop de la frontera amb el Zaire, són el metge Manuel Madrazo Osuna, de Sevilla; Maria Flors Sirera i Fortuny, infermera lleidatana, de Tremp; i Luís Valtueña Gallego,

Maria Flors Sirera i Fortuny somriu alegre al costat d'una petita ruandesa a qui, segurament, ha ajudat a refer-se per seguir el camí de la vida.

madrileny, fotògraf de premsa.

Tres persones que són imatge de lliurament personal en bé del proïsme. Tres persones que saberen renunciar al benestar a prop dels seus, per córrer en ajuda dels necessitats que a l'Àfrica moren de fam i de mals epidèmics.

No ens equivoquem en proclamar-los màrtirs per la solidaritat. Ens han arribat unes frases de la Flors Sirera

escrites als seus familiars, que respectuosament transcrivim: «A l'Àfrica, les coses de la meua vida quotidiana perden importància, es veuen molt lluny. És una vida plena d'incerteses, on mai pots preveure allò que pot passar. Aquí assaborim els segons, la llum, el color i la música. A vegades hom sofreix, quan vols donar i no pots, quan veus el dolor i et veus incapaç d'evitar-lo.»

«Mai m'he preguntat si val la pena o no, sóc aquí i ja està. Aquí em sento millor amb mi mateixa que en cap altre món.»

L'amor al proïsme els va portar a donar-se als altres, als que no tenen res. Déu, que és l'Amor, els ho haurà donat tot, acollint-los al seu si.

Oriol Camps

Crítica situació econòmica i política a Bulgària

En un moment de greu crisi política, econòmica i social, el conservador Petar Stoiànov va assumir la setmana passada el càrrec de cap d'Estat de Bulgària en una multitudinària cerimònia religiosa i militar, celebrada a Sofia. El nou president búlgar ara té davant seu una tasca força complicada. La seva arribada a la presidència ha d'omplir el buit de poder existent actualment al país, atès que la formació del govern està bloquejada i l'oposició no accepta un nou govern socialista. Bulgària, que avui dia és un dels estats més pobres —juntament amb Romania— dels que van pertànyer a l'antiga

òrbita soviètica, havia estat dirigit en les darreres tres setmanes pel govern dimissionari de l'exprimer ministre, Jan Videnov. Cal recordar que la crisi del partit governamental búlgar, l'excomunista Partit Socialista, es va fer evident el desembre passat quan el seu líder, Videnov, va renunciar com a conseqüència dels forts atacs interns contra la seva gestió, acusada de dur la nació a una fràgil situació econòmica sense precedents.

A l'aire lliure, a l'exterior de l'església medieval de Santa Sofia, Stoiànov va rebre la benedicció del patriarca ortodox Pimen, en la primera cerimò-

nia religiosa per a un cap d'Estat d'ençà que Borís III va ser coronat rei l'octubre de 1918. Prèviament, havia rebut el comandament de l'exèrcit búlgar de mans de l'expresident, Jelio Jélev, al voltant de l'edifici de la presidència.

Procedent de les files de l'opositor Unió de Forces Democràtiques, Petar Stoiànov va guanyar contundentment els comicis el 3 de novembre passat en una segona volta en què va derrotar el candidat socialista, Ivan Marazzov, en aconseguir el 60% dels vots. El president, en el seu discurs d'investidura, va manifestar que a Bulgària han de tenir lloc unes eleccions legislatives com

més aviat millor. «Estic completament convençut —va afirmar— que el país necessita aquests comicis perquè la societat pugui rearticular-se i tirar endavant les reformes econòmiques imprescindibles.» Últimament, milers de búlgars s'han manifestat a Sofia i en un vintena de ciutats més del país per reclamar la dissolució del Parlament i la celebració d'eleccions anticipades per tal de superar la crisi. Stoiànov té previst iniciar una ronda de contactes amb govern i oposició per trobar una sortida a aquest punt mort polític i treure el país del col·lapse econòmic.

Miquel Àngel Codina

VIATGES I PELEGRINATGES 1997

Avanç de programació

Del 2 al 9 de maig

Del 4 a l'11 d'agost

**Del 8 al 15 de
setembre**

Del 3 al 10 d'octubre

Del 20 al 27 d'octubre

**Del 29 de desembre
al 5 de gener**

TERRA SANTA

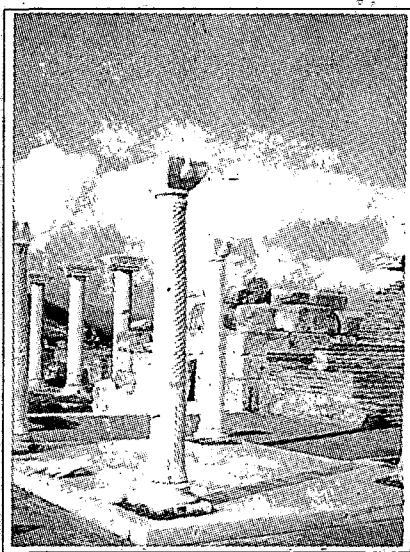
El país de Jesús

Anar-lo a conèixer és
una preparació ben
eficaç per celebrar el
Jubileu de l'any 2000.

Del 3 al 22 de març

RUTA SANT PAU

Síria i Turquia

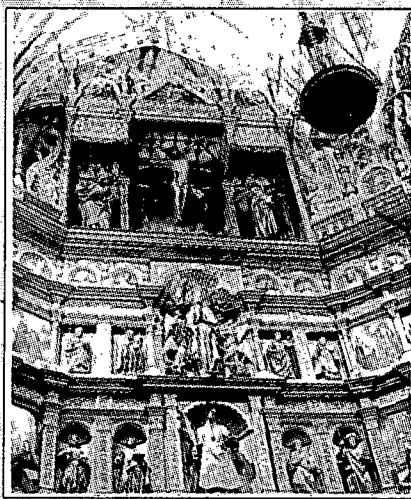

Per terres de l'expansió
inicial del cristianisme.

Del 24 al 31 de maig

CASTELLA I LLEÓ

**«Las Edades del
Hombre»**

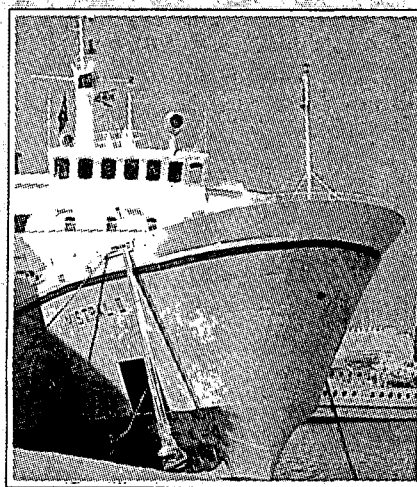

Civilitzacions i cultura
de les esglésies
hispàniques.

Del 14 al 21 de juny

ATENES i

**creuer per les
illes gregues**

Una incursió al món
clàssic, bressol del saber
humanístic.

AMB ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

Del 14 al 23 de juliol

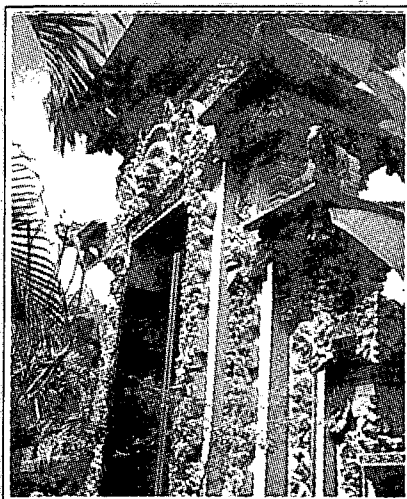
BRETANYA / LISIEUX

Pels camins on la
santedat fa que es
trobin terra i cel.

Del 4 al 14 d'agost

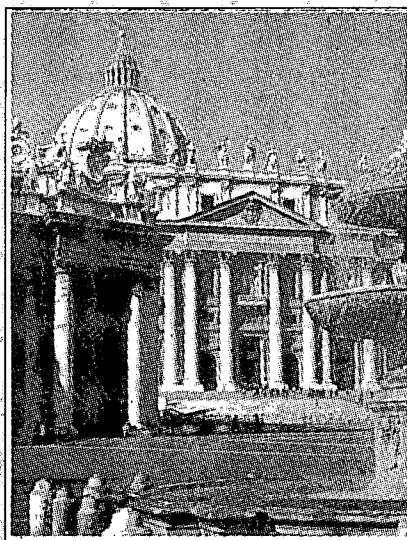
BALI / JAVA / LOMBOK (Indonèsia)

Un viatge molt exòtic
per terres de l'Orient.

Del 6 al 11 d'octubre

ROMA i el seu port d'Òstia

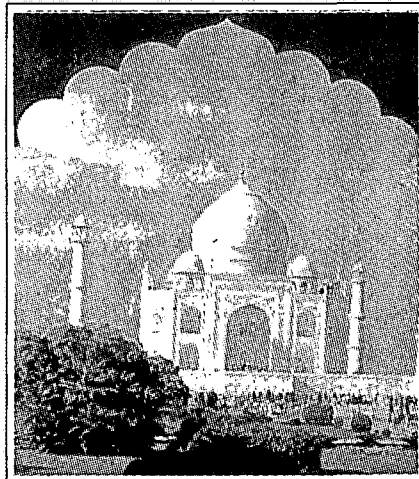

La ciutat per
autonomàsia, clau de
volta de tot un món.

Del 27 novembre al

14 desembre

L'ÍNDIA i el Nepal

Tot un mosaic de pobles,
llengües, cultures,
creences...

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Per telèfon, per correu o bé personalment a l'Associació AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A - 08010 BARCELONA Telèfon: 301 37 18

El Jubileu de l'any 2000

■ Fa dos mil anys Déu es va fer home

Durant tres anys, el món sencer festejarà l'entrada al Tercer Mil·lenni. Per als cristians, aquesta data marca el dos mil aniversari del naixement del Redemptor. El papa Joan Pau II, conscient de la importància de l'esdeveniment, confia que la celebració del Gran Jubileu de l'any 2000 sigui una de les claus interpretatives del seu pontificat. Recolçant-se en la tradició bíblica i eclesial de l'any del jubileu, el sant Pare convida tots els cristians a viure aquests tres anys com un «no Advent», com una «nova primavera de la vida cristiana».

Per als cristians, l'any 2000 no és una data qualsevol. En aquella data futura, els cristians celebrara els dos mil anys del naixement de Jesucrist, que esdevé, per al poble de Déu, un nou punt de partida en la història. Des del començament del seu pontificat, Joan Pau II ha emmarcat la càrrega simbòlica d'un esdeveniment com aquest. Un dia després del seu nomenament, el 17 d'octubre de 1978, ja va enfocar la seva missió en la perspectiva del Tercer Mil·lenni. Posteriorment, ell ho ha anat esmentant regularment i, fins i tot, ell mateix va afirmar el 1994 en l'encíclica *Tertio Millennio Adveniente* («A l'alba d'un Tercer Mil·lenni») que el Jubileu constitueix «una de les claus interpretatives» del seu pontificat.

El paper de Maria

Tot i que el programa dels preparatius per al Jubileu es centren en Crist, també es té present la figura de la Verge Maria. Per a cada etapa, Joan Pau II ha establert amb precisió el lloc específic que ha d'ocupar Maria en les reflexions i accions dels creients.

El 1997, «la Verge Santa serà contemplada i invocada sobretot en el misteri de la seva maternitat divina. L'afirmació del lloc central de Crist no es pot separar del reconeixement del paper jugat per la seva Mare Santíssima».

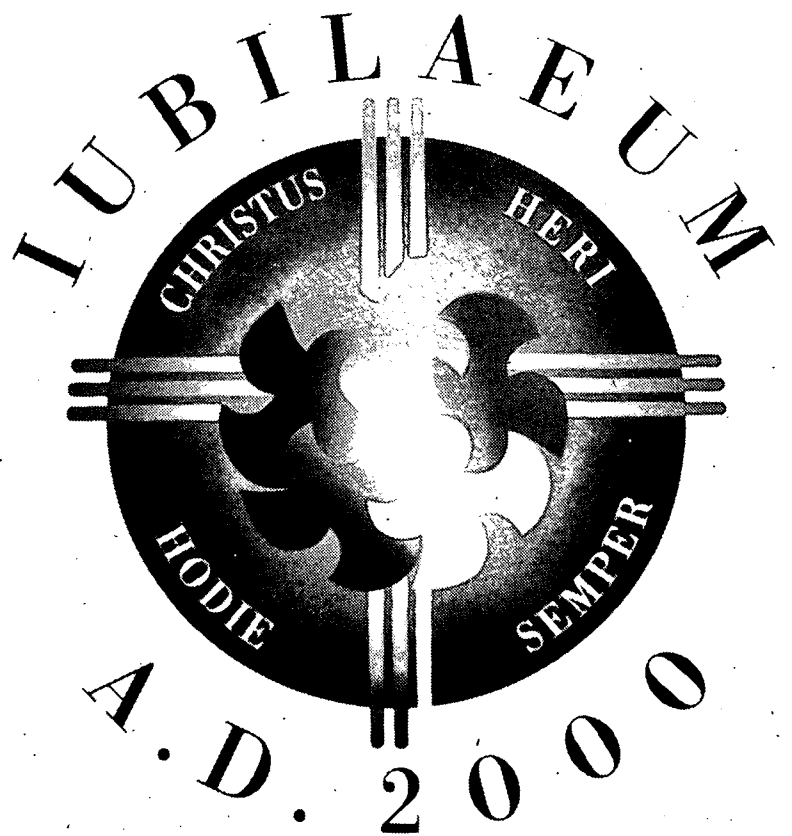
El 1998, «Maria serà contemplada i imitada com la dona fidel a la veu de l'Esperit, la dona del silenci i l'escolta, la dona de l'esperança».

El 1999, «Maria es presenta davant dels creients com l'exemple perfecte de l'amor envers Déu i envers el proïsme». Joan Pau II convidà, per tant, tots els cristians a «retornar a la casa del Pare i a escoltar la seva veu maternal: feu el que Crist us dirà».

Quan el Sant Pare expressa el seu desig de celebrar l'any 2000 la vinguda de Jesucrist a la Terra, Joan Pau II no està cedint a una temptació mil·lenarista. Segons el cardenal-arquebisbe de Bordeus, Pierre Eyt, «la voluntat del Sant Pare s'arrela en la teologia de l'Encarnació del Fill de Déu, aquella que beu de dues fonts: de la pràctica jueva dels jubileus heretats de l'Antic Testament, i de la tradició de l'Església de celebrar, per la seva banda, els aniversaris més destacats en la història de la Salvació».

Els objectius del Jubileu

Conversió i reconciliació és la doble dimensió que confraternitza en els objectius del Jubileu de l'any 2000: «El goig de tot jubileu —diu el Sant Pare— és, sobretot, el goig pel perdó de les faltes, la joia de la conversió. En l'encíclica *Tertio Millennio Adveniente*, (1994), Joan Pau II assigna diverses missions a l'Església i als cristians, tenint present en l'horitzó el Jubileu de l'any 2000.

Logotip del Jubileu de l'any 2000.

Acció de gràcies: «El Jubileu de l'any 2000 vol ser una gran pregària de lloança i d'acció de gràcies, especialment, pel do de l'Encarnació del Fill de Déu i per la Redempció que va dur a terme.»

La unitat dels cristians: «La proximitat a la fi del segon mil·lenni ens convida a tots a un examen de consciència i a tot un seguit d'iniciatives útils ecumèniques per tal que tots nosaltres ens poguem presentar, arran del gran Jubileu, totalment units, per superar les divisions del segon mil·lenni.»

La reactualització del santoral (és a dir, la llista de sants cèlebres de cada dia de l'any): «És arribat el segle apostòlic de posar al dia el santoral per l'Església universal, posant molta an-

tenció en la santedat d'aquells qui, també en la nostra època, han viscut plenament en la veritat de Crist. D'una manera especial, ens haurem de dedicar a reconèixer l'heroicitat de les virtuts d'homes i de dones que han desenvolupat la seva vocació cristiana en el si del matrimoni.»

Examen de consciència i de penediment: «És just que, quan el segon mil·lenni està arribant al seu final, l'Església es responsabilitzi, amb una consciència més viva, del pecat dels seus fidels, tenint present totes les circumstàncies en les quals, en el transcurs de la història, ells s'han allunyat de Crist i de l'Evangelí.»

Quart misteri dolorós

Jesús puja al Calvari amb la creu a coll

Els soldats se l'endugueren per crucificar-lo. I van obligar a portar la creu de Jesús a un que passava, un tal Simó de Cirene, el pare d'Alexandre i de Rufus, que venia del camp. Dugueren Jesús a un indret anomenat Gòlgota (que vol dir «lloc de la Calavera»). (Mc 15,20-22)

Consideració extreta de la litúrgia bizantina

La Verge Maria va veure com el seu anyell era portat a l'escorxador i va dir: On vas tu, Fill meu, i per qui acceleres les teves passes? Se celebren una altra vegada bodes a Canà? Vas de pressa per transformar l'aigua en vi? Haig d'acompanyar-te, fill meu, o haig d'esperar que tornis? Contesta'm, oh Paraula, no passis pel meu costat en silenci! Tu, a qui jo vaig concebre sent verge, veritablement ets el meu fill i el meu Déu.

Petició

Déu misericordiós, el Teu Fill, enfonsat i escarnit, va portar la seva creu fins al Gòlgota. Com que Ell era un home com nosaltres, li vas enviar consol en el seu viacrucis: les desconsolades dones de Jerusalem, Simó de Cirene i la valenta Verònica. Fes que avui tampoc no manquin els que consolen, els que ajuden valentament i sacrificadament als que en el nostre temps han de portar la seva creu. Però, on falti el consol humà, concedeix la força de no desesperar sota la creu, sinó, en unitat amb Crist, anar cap a la gloriosa resurrecció a través del sofriment i de la creu.

AJUDA A L'ESGLÉSIA NECESSITADA
Lluís Antúnez, 24, 2n 2a
08006 BARCELONA - Tel. (93) 237 37 63

Ell va portar la seva creu fins al Gòlgota.

Caminant cap al Tercer Mil·lenni

■ Els quatre desitjos de Joan Pau II

• La celebració del Jubileu simultàniament a Terra Santa, a Roma i en totes les Esglésies locals.

• Sessió a Roma del Congrés eucarístic internacional amb l'objectiu de «subratllar la presència viva i salvadora» de Crist en l'Església i en el món.

• Celebració d'una trobada pancristiana significativa per posar en relleu el valor de la dimensió ecumènica i universal del Jubileu. Per al Papa «aquest gest tan valuós ha de ser proposat correctament i preparat amb cura, amb un esperit de cooperació fraternal amb els cristians d'altres confessions i d'altres tradicions

i, igualment, amb un esperit d'obert reconeixement envers altres religions».

• L'organització d'un pelegrinatge personal a Terra Santa (Jerusalem, Israel, Palestina, Líban, Egipte i Síria): «Serà molt significatiu —escriu Joan Pau II— poder, de cara a l'oportunitat del 2000, visitar tots aquests llocs que es troben en el camí del poble de Déu de l'Antiga Aliança, des de les terres caminades per Abraham i per Moisés, el Mont Sinaí, fins a Da-

Icona de la Trinitat de Ruvlev.

masc, ciutat que va ser testimoni de la conversió de sant Pau.»

L'organització

Per coordinar l'organització dels actes de celebració del Jubileu, un consell presideix des del 1994 tots els preparatius. Aquest consell, que està encapçalat per Roger Etchegaray, disposa d'un comitè central encarregat de fer propostes. Per la seva banda, vuit comissions de treball tracten diversos temes (teològic-històric, litúrgic, pastoral, social, ecumènic, diàleg interreligiós,

santorat i artístic), mentre que quatre comitès (Roma, Jerusalem, comitè tècnic, comitè de mitjans) completen les

Programa de preparació al Jubileu de l'any 2000

El Sant Pare ha proposat a tota l'Església, com una manera concreta de preparar l'arribada del Tercer Mil·lenni cristià, tot un programa de vida.

	Any 1997: Crist	Any 1998: Esperit	Any 1999: Pare
Tema central	<i>Jesucrist</i> , Verb del Pare, fet home per obra de l'Esperit Sant: únic Salvador del món, ahir, avui i sempre.	L' <i>Esperit Sant</i> i la seva presència santificadora dins de la comunitat dels deixebles de Crist.	<i>El Pare</i> : la vida cristiana com un gran pelegrinatge cap a la casa del Pare, del qual es descobreix cada dia el seu amor incondicional per cada criatura humana, i en particular pel fill pròdig.
Continguts	Descobriments de Crist Salvador i evangelitzador; profunditat del misteri de la seva encarnació i del seu naixement del si virginal de Maria; la necessitat de la fe en Ell per a la salvació. Tomar a la Sagrada Escriptura, que en ella el Pare ens ve a trobar i manifesta la naturalesa del Fill unigènit i el seu projecte de salvació.	Reconeixement de la presència i de l'acció de l'Esperit, que actua sacramentalment i a través dels diversos carismes, tasques i ministeris. Descobrir l'Esperit com Aquell que construeix el Regne de Déu en el curs de la història i prepara la seva plena manifestació en Jesucrist.	Emprendre un camí d'autèntica conversió, que comprèn un aspecte negatiu d'alliberament del pecat i un aspecte positiu d'elecció del bé, manifestat en la llei natural, confirmada i aprofundida per l'Evangeli.
Sagraments	Descobriments del <i>Baptisme</i> , com a fonament de l'existència cristiana.	La <i>Confirmació</i> .	Redescobriments i celebració del sagrament de la <i>penitència</i> en el seu significat més profund.
Virtuts	Enfortiment de la <i>fe</i> i del testimoni dels cristians.	Redescobrir la virtut de l' <i>esperança</i> , que mou el cristià a no perdre de vista la meta final que dóna sentit i valor a la seva vida, i li ofereix raons sòlides per lluitar per la transformació de la realitat. Que s'estimin i aprofundeixin els signes d'esperança presents en aquest fi de segle.	Ressaltar la virtut teològica de la <i>caritat</i> , i recordar la sintètica i plena afirmació de la primera carta de Joan: <i>Déu és amor</i> . L'opció preferencial pels pobres i els marginats.
Acció pastoral	Redescoberta de la catequesi en el seu significat i valor originari d'ensenyament dels Apòstols sobre la persona de Jesucrist i el seu misteri de salvació. <i>Catecisme de l'Església catòlica</i> .	El valor de la unitat dins de l'Església, a la qual tendeixen els diferents dons i carismes suscitats per l'Esperit. Constitució <i>Lumen Gentium</i> del Vaticà II. Despertar una consciència més madura de la responsabilitat i un més viu sentit de l'obediència eclesial.	Dos compromisos: la confrontació amb el secularisme i el diàleg amb les grans religions.
Maria	Contemplada en el misteri de la seva maternitat divina.	Contemplada i imitada com la dona dòcil a la veu de l'Esperit, dona del silenci i de l'escolta que va saber acollir la voluntat de Déu.	Maria, filla predilecta del Pare, com a exemple perfecte d'amor a Déu i al pròxim.

(Alfa y Omega)

Un Jubileu ecumènic

«El Jubileu és una definició catòlica i romana», aquestes paraules pronunciades pel pastor Konrad Raiser, secretari general del Consell Ecumènic de les Esglésies, no deixen d'inquietar: la dimensió ecumènica del Jubileu, tan desitjada per Joan Pau II, ¿s'ha de reduir al no-res?

En realitat, però, l'afirmació del pastor Konrad Raiser és més una crida a la negociació, en un clima de confiança recíproca. «Per a mi —explica el pastor Raiser— aquest Jubileu no és únicament una celebració de dos mil anys de cristianisme. Sinó que, a més, és el llinar cap a un nou mil·lenni. Com pensen respondre totes les Esglésies als canvis culturals, socials i polítics?» Neguitós per veure com les diferents confessions afronten els reptes de la unitat, Konrad Raiser ha proposat que catòlics, ortodoxos, protestants i pentecotistes encetin, l'any 2000, la preparació d'un concili cristià universal que permeti afeblir les diferències entre les Esglésies.

instàncies romanes encarregades de la preparació del Jubileu.

Diverses iniciatives des de Roma i el Vaticà

Quant al diàleg interreligiós, el Vaticà ha decidit dedicar tot l'any 1997 a una intensa activitat ecumènica i de diàleg interreligiós. Pel que fa a l'examen de consciència de les grans trobades previstes

a Roma al 1997, es tractaran els temes de l'antisemitisme i la Inquisició. S'han preparat diverses accions:

- **Una operació d'evangelització:** es repartirà un milió de bibles en 300 paròquies de Roma amb motiu del Jubileu. Deu mil voluntaris visitaran totes les llars, siguin creients o no.

- **Un text:** el document *La fam al món, un repte per a tots: el desenvolupament solidari*, publicat pel Consell pontifical «Cor Unum», convida tots els cristians, en el marc de la preparació del Jubileu, a «encarnar la llei moral en la quotidianitat dels nostres actes econòmics». Davant d'aquesta perspectiva, l'Església llança una àmplia crida perquè tothom faci «suggeriments i proposicions jubilàries que puguin servir per avançar cap a l'eradicació de la fam i la malnutrició».

- **Un logotipus:** l'emblema ha estat realitzat per Emmanuela Rocchi, una jove estudiant italiana de 22 anys. El logotipus està format per un disc blau en el qual s'inscriu una creu grega i cinc coloms de diversos colors que representen els cinc continents.

- **Un seguit de segells:** el Vaticà acaba d'editar una sèrie de segells dedicats al Jubileu de l'any 2000. En aquests segells es reproduïxen les miniatures dels manuscrits del Vaticà.

Oració del papa Joan Pau II per al primer any de preparació del Jubileu dedicat a Jesucrist

Senyor Jesús,
plenitud dels temps i Senyor de la
[història,
prepareu el nostre cor per celebrar amb fe
el Gran Jubileu de l'any 2000,
per tal que sigui un any de gràcia i

[de misericòrdia.
Doneu-nos un cor humil i senzill,
perquè puguem contemplar
amb admiració renovada
el misteri de l'Encarnació,
pel qual Vós, Fill de l'Altíssim,
en el si de la Verge Maria, santuari
de l'Esperit,
us va fer Germà nostre.

(Glòria i lloança a Vós, oh Crist,
avui i sempre i pels segles dels segles.)

Jesús, principi i perfecció de l'home nou,
convertiu a Vós els nostres cors,
perquè, deixant els viarans de l'error,
caminem seguint les vostres petjades
pel camí que ens duu a la vida.
Feu que, fidels a les promeses
[del Baptisme,
visquem amb coherència la nostra fe,

i donem un constant testimoni de la vos-
tra Paraula,
perquè a la família i a la societat,
resplendeixi la llum vivificant
[de l'Evangelí.

(Glòria i lloança a Vós, oh Crist,
avui i sempre i pels segles dels segles.)

Jesús, poder i saviesa de Déu,
enceneu en nosaltres
l'amor per la divina Escripura,
on ressona la veu del Pare,
que il·lumina i inflama, nodreix i
[consola.

Vós, Paraula de Déu vivent,
renoveu en l'Església l'afany missioner,
perquè tots els pobles us arribin a
[conèixer,
veritable Fill de Déu i veritable Fill
[de l'home,
únic Mitjancer entre l'home i Déu.

(Glòria i lloança a Vós, oh Crist,
avui i sempre i pels segles dels segles.)

Jesús, font de pau i d'unitat,

enfortiu la comunió en la vostra Església,
doneu vigoria al moviment ecumènic,
per tal que, amb la força del vostre Esperit,
tots els vostres deixebles siguin u.
Vós que ens heu donat com a norma
[de vida

el manament del nou amor,
feu-nos constructors d'un món solidari,
on la guerra sigui vençuda per la pau,
la cultura de la mort, pel compromís--
[per la vida.

(Glòria i lloança a Vós, oh Crist,
avui i sempre i pels segles dels segles.)

Jesús, Unigènit del Pare,
ple de gràcia i de veritat,
llum que il·lumina tots els homes,
doneu a qui us cerqui amb un cor sincer
l'abundància de la vostra vida.
A Vós, Redemptor de l'home,
principi i fi del temps i de l'univers,
i al Pare amb l'Esperit Sant,
infinita comunió d'amor,
tot honor i tota glòria pels segles
[dels segles,

Amén.

«CRIST» MISTERI DE PASSIÓ CERVERA

DECLARADA D'INTERÈS PÚBLIC
UNA TRADICIÓ DE MÉS DE 500 ANYS
L'EVANGELI VIVENT PER ALS NOSTRES TEMPS
300 ACTORS EN ESCENA
LLUM, ART I POESIA

DIES DE REPRESENTACIÓ

En llengua catalana:

Març: dies 23 (Diumenge de Rams) i 28 (Divendres Sant)

Horari de les representacions:

Ambdues es faran en **sessió continuada**, des de les 3 de la tarda fins a les 8 del vespre, amb un descans.

En llengua castellana:

Març: dies 2, 9 i 16 - Abril: dies 6, 13, 20 i 27

Horari de les representacions:

Primera part (Vida Pública de Jesús): de les 10 del matí fins a 2/4 d'1 del migdia.

Segona part (Passió, Mort i Resurrecció): de les 3 a les 5 de la tarda.

PER A INFORMACIÓ, RESERVA I VENDA D'ENTRADES I PROPAGANDA

Despatx central: Sra. M. Teresa Trilla

Plaça de Sta. Anna, 1

25200 Cervera

Telèfons: (973) 53 03 57

(973) 53 26 61

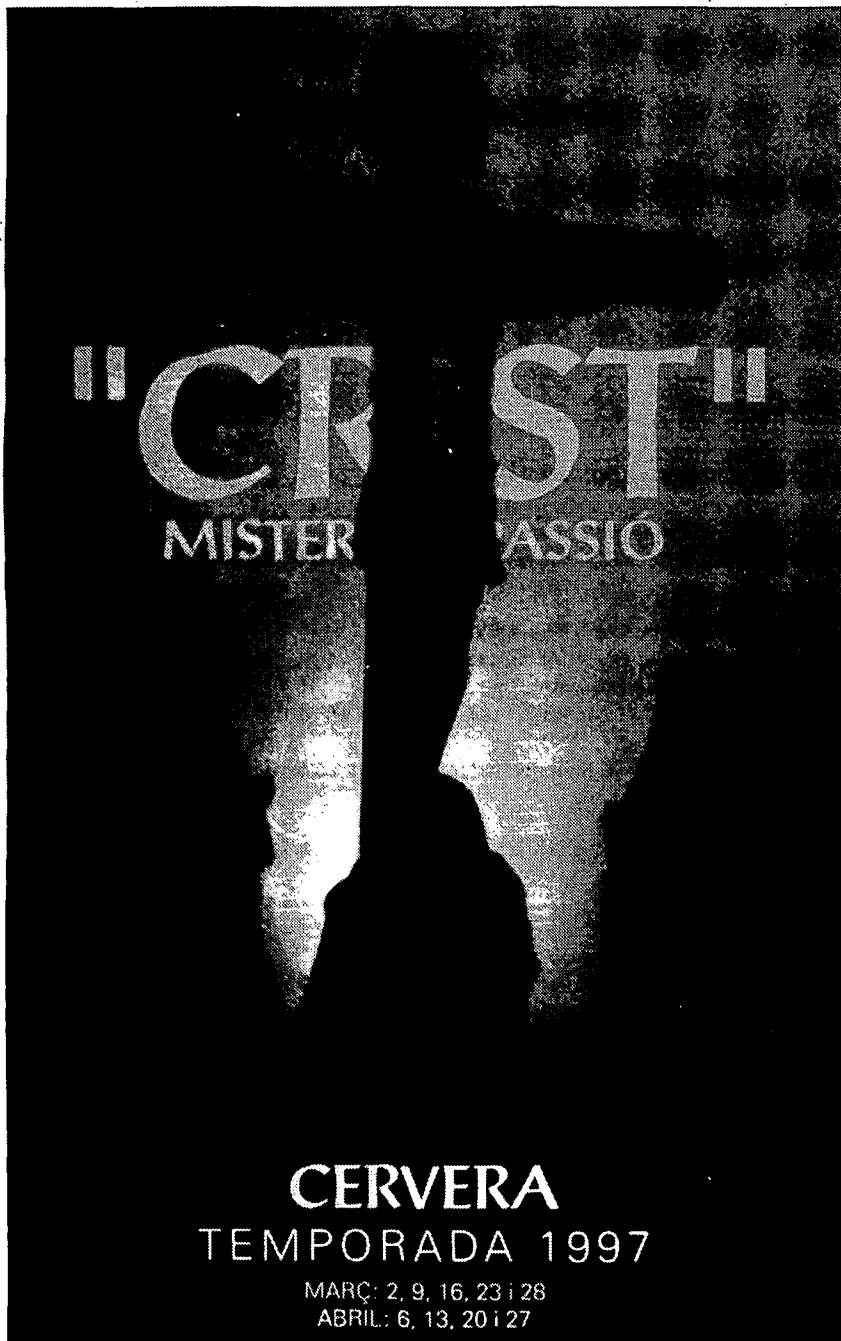
(De les 10 del matí a la 1 del migdia
i de les 4 de la tarda a les 9 del vespre)

I AGÈNCIES DE VIATGES.

Preus especials per a col·legis, catequesi i pensionistes.

De l'1 al 16 de febrer al Palau de Mar de Barcelona

(Rambla Santa Mònica) exposició sobre LA PASSIÓ DE CERVERA.

CERVERA
TEMPORADA 1997

MARÇ: 2, 9, 16, 23 i 28
ABRIL: 6, 13, 20 i 27

l'entrevista

Irene Belza, Montse Puga i Ramon Peris són la Nets, la Noti i el Petri del Club Súper 3, el programa infantil de TV3 que té més de 450.000 socis. Entre els seus *súpers*, aquest és el nom dels membres del Club Súper3, la Nets, la Noti i el Petri no necessiten ser presentats, després de sis anys de convivència en comú, amb moltes aventures plegats. La principal: lluitar contra el Mega Zero, un virus que s'ha infiltrat a la pantalla i que volen eradicar els tres amics, amb l'ajuda de tots els seus *súpers*. Però també comparteixen visites als museus, participació a

concursos, anar al teatre, partits de futbol perquè els *súpers*, diu la Montse Puga (Noti), «són inquiets, tenen molta energia i des del Club Súper3 els proposem diverses activitats». Després de sis anys de vida, l'èxit del programa es troba segons Ramon Peris (Petri) en que «sempre hem pensat en la canalla, fent que participi de l'entorn que l'envolta», i una de les mostres de la seva participació és «l'enorme dosi de solidaritat amb què els nens i les nenes reaccionen davant les nostres campanyes», remarca l'Irene Belza (Nets).

El Club Súper3, un gran club per a petits socis

■ Irene Belza, Montse Puga i Ramon Peris, intèrprets del programa

Tot i que va ser una entrevista en tres actes perquè les dues actrius i l'actor estaven enfeïnats en la preparació i l'enregistrament de nous progra-

mes, tots ells van coincidir a destacar que «els adults podem aprendre molt dels nens i les nenes, només cal que per uns moments intentem veure el món

des del seu punt de vista». El seu és el món del Club Súper3, alguna cosa més que un programa infantil.

IRENE BELZA, Nets

La Nets la interpreta la Irene Belza, una jove actriu que va entrar al Club Súper3 quan el programa feia tres anys que estava en antena. A poc a poc, l'ordenada Nets, responsable de tota la correspondència del Club, dels carnets dels socis, les felicitacions d'aniversari... ha vist créixer l'arxiu dels seus *súpers* que avui ja són 457.170. Admet que molt abans que ella esdevingués la Nets, els seus germans petits ja eren uns incondicionals del Club Súper3.

nada i organitzada amb tots els papers dels *súpers*: cartes, dibuixos, carnets, dates d'aniversari...

—Què li demanen els *súpers* a la Nets?

—Ui... moltes coses. Sovint em pregunten si la Noti-o jo ens casarem amb el Petri. Molts *súpers* també es mostren encuriosits per conèixer els ulls del Petri. Altres vegades ens demanen dibuixos animats que potser fa temps que no s'emeten. Però no hi ha dubte que tots els nens i nenes tenen moltíssima imaginació perquè cada setmana rebem desenes i desenes de cartes amb poemes, felicitacions, dibuixos, endevinalles, acudits. Són petites caixes de sorpreses.

—Poc abans d'acabar l'any 1996, la Montse Puga, el Ramon Peris i tu,

Els intèrprets del Club Súper3, de dalt a baix: Montse Puga (Noti), Ramon Peris (Petri) i Irene Belza (Nets).

La Irene Belza voldria que els petits conservessin el sentit de la solidaritat en fer-se grans

—Com has anat assimilant el personatge de la Nets?

—Abans que jo arribés al Club Súper3, el paper de la Nets l'interpretava la Victòria Pagès. En començar vaig fer una mica de Nets-Victòria Pagès, si bé, a poc a poc, s'ha anat convertint en Nets-Irene Belza: una noia més despreocupada, no tan seriosa, encara que continua tenint por al vertigen a les bestioles. Això sí, la Nets sempre ha estat molt orde-

vau participar a «La Marató» de TV3 per recollir fons a favor de la investigació de les malalties degeneratives del cervell. Com es va viure aquesta experiència?

—En un principi podia semblar un guió més. De tota manera, el vam viure com una cosa més forta. El tema era, és complex, sobre unes malalties que afecten població jove i gran; sobre unes malalties de les quals se'n desconeix el seu origen i la seva cura. De fet, d'elles només en som testimonis del sofri-

Irene Belza, Montse Puga i Ramon Peris, intèrprets del programa el Club Súper3

ment. Davant de tot plegat, si com a persona que interpretes un personatge televisiu pots fer alguna cosa, encara que només sigui que la gent truqui i faci la seva donació, ho fas sense dubtar-ho. Penso que la solidaritat entre les persones és vital i, ja que cada dia s'està perdent més, aquests moviments socials per part de la televisió o a través d'altres entitats socials són boníssims.

—Què els desitjaries als nens i nenes de cara a aquest 1997 tot just encetat?

—Que no perdin mai el sentit de la solidaritat. Que continuïn adonant-se del que passa al nostre entorn, del que passa en el medi ambient, del que passa a altres nens i en altres entorns més llunyans. Si són el màxim de solidaris possible ara, quan deixin de ser *súpers* per ser grans, seran bones persones.

MONTSE PUGA, *Noti*

La Montse Puga és la Noti o la reportera intrèpida, belluguet i curiosa, del Club Súper3. Va començar en el món de l'espectacle de petita fent els pastorets, perquè, tant a casa seva com al seu barri, Sant Andreu, el teatre té molta tradició. Ara té una àmplia trajectòria en aquest món professional, no tan sols com a actriu, sinó també com a directora. Parlar amb la Montse Puga, Noti, és una descàrrega d'energia positiva: «És que m'agrada tant el que faig», diu exultant.

—Què significa ser membre del Club Súper3?

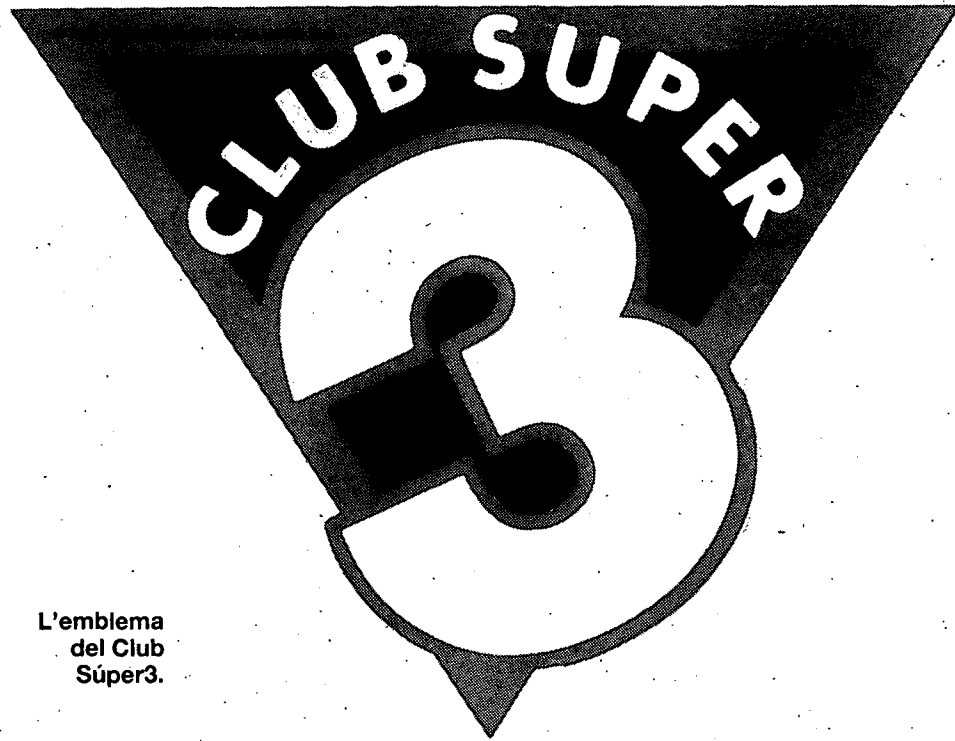
—Proporcionem a tots els *súpers* activitats: suggeriments culturals, com anar al teatre; esportius, com seguir la lliga ACB de bàsquet; lúdics, com visitar l'Acquàrium o Montjuïc. I també a partir d'ara, hi haurà la possibilitat d'assistir a partits de futbol.

—Com són els infants, els vostres *súpers*?

—Són persones amb molt dinamisme, amb moltes ganes de fer, de moure's i sovint els adults no ho veiem. Per això és necessari que baixem el nostre llistó i canviem el punt de vista per intentar mirar amb els mateixos ulls que ells. Quan ens fem adults perdem part d'aquesta vitalitat i aquest punt d'innocència que ells, per sort, encara tenen.

—Què t'agradaria transmetre a través de la Noti als nens i nenes?

—La Noti té molta energia, sempre se la veu contenta. Tot i que té les característiques d'una persona normal (s'enfada, crida...), sempre es mostra molt curiosa i vital, il·lusionada amb el que fa i aprèn. Els nostres espectadors

L'emblema
del Club
Súper3.

ja són així, però m'agradaria que no ho perdessin en fer-se grans. La Noti és una mica com jo mateixa, que no puc estar quieta i sempre tinc ganes d'anar endavant.

—El vostre és un públic exigent?

—Sí, però entenent per exigent que els nens són també persones, encara que de metre vint, quaranta... Mai no hem pensat que fossin petits i que, per

s'havia recaptat a través de les escoles vaig veure la Solidaritat escrita en majúscules.

RAMON PERIS, *Petri*

L'entrevista va transcórrer al camerino mentre de darrere el casc groc i les ulleres fosques, sortia l'actor, la persona que dona vida al Petri. Ell, el Ramon Peris, viu el personatge del

Ramon Peris: «L'essència del programa és molt simple: no enganyar el nen, no trair-lo i, sobretot, no enganxar-lo a la cadira»

tant, no fos necessari esforçar-nos. La diferència només es troba en l'alçada i aquesta és la idea mare del programa. Per aquesta raó, darrere nostre hi ha tot un equip d'especialistes, pedagogs i sociòlegs... que setmana rere setmana treballen per omplir els programes de manera coherent, decidir les temàtiques que es tractaran i fer un seguiment del resultat

—Quin balanç faries dels sis anys del Club Súper3?

—El Club Súper3 contínuament m'està ensenyant coses noves, és part de la meua vida. Dels *súpers* he après què significa realment la solidaritat. Amb la campanya per a Bòsnia Cap nen sense llaips ni sense llibreta la reacció de tots els nens i nenes va ser magnífica: quan vaig entrar al magatzem on es guardava tot el material que

Petri com «un viatge meravellós que em permet posar a prova idees i coses que em passen pel cap», perquè tot i posseir una llarga experiència com a Delegat d'Assistència al Menor (DAM) de la Generalitat de Catalunya i com a monitor i director d'esplais, reconeix que «dels nens sempre s'aprenen coses».

—El Club Súper3 és un programa infantil que ha establert una relació molt directa amb el seu públic com cap altre programa d'aquestes característiques. Quina és la clau del seu èxit?

—Penso que quan arribes a aquests nivells d'acceptació és perquè hi ha una bona feina feta. Ens hem reunit tot un grup i com a equip, entre tots, hem forjat l'èxit del Súper3. La idea original i inicial encara hi és, tot i que, com és lògic, es van introduint canvis. La

base, l'essència del programa, és molt simple: no enganyar el nen, no trair-lo i, sobretot, no enganxar-lo a la cadira. És aquí on hi ha l'èxit del Club Súper3. Pensa que nosaltres, arran del programa, tenim una base de dades immensa que no hem fet servir per vendre res als nens, només volem que participin de l'entorn que els envolta. De tota manera, no seria sincer, si no diguéssim que aquest èxit també ens ha sorprès, gràtament.

—Què més fa el Club Súper3?

—Una cosa tan simple com felicitar la canalla el dia del seu aniversari. Et *frapa* quan un nen t'escriu i et diu «pel meu aniversari no m'ha felicitat ningú, només vosaltres.» A vegades, per uns moments, fem coses que haurien de fer els pares, la família. Des del Súper 3 els tenim en compte, són un més del Club. Els estimem.

—El personatge que interpretes, el Petri, sempre està acompanyat d'un fax i utilitza un vocabulari «petri-especial». Quines són les arrrels d'aquesta manera de parlar?

—El prefix «petri» es va treure del carrer Petritxol de Barcelona. En un principi es volia que el personatge es digués Petritxol, però finalment es va decidir anomenar-lo Petri. Davant d'un bon nombre de paraules, en Petri hi afegeix el prefix que coincideix amb el seu nom.

—Com vius el personatge que interpretes, en Petri?

—El visc com un viatge meravellós. De fet, és un personatge que em permet posar a prova idees i coses que em passen pel cap. És com un taller on s'experimenta amb molta seriositat. Però ells, els nens i les nenes, també ens ensenyen, per això quan fem les trobades multitudinàries o vénen al plató, sempre intento parlar amb ells.

—Les característiques del teu personatge no et permeten que puguis reconegut pel carrer. T'agradaria que la gent et relacionés amb el Petri?

—Sempre hi ha una dosi de vanitat que pot ser molt bonica quan t'aturen pel carrer i et saluden. Jo de tota manera, estic molt tranquil, ja que el Petri em permet fer altres coses, tenir els meus hàbits de vida, la meua família, els meus amics. Tots ells saben què faig i ho veuen com una professió. Ara bé, tinc vanitat, tinc orgull, per això sempre intento evitar-ho, i portar-lo de la millor manera possible. Sempre he procurat que no em pugés la tonteria al cap.

Raquel Planas i Silva

Barcelona

Carrera creu que no s'informa prou bé el Vaticà

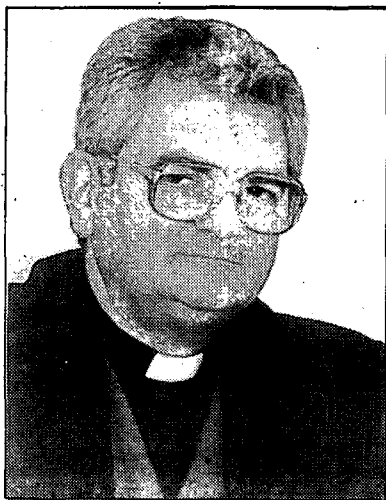
■ El bisbe auxiliar titlla de parcials les declaracions del nunci

BARCELONA.— «Hem badat, caldria informar amb més constància Roma, no hi tenim mitjans», va ser la conclusió que el bisbe auxiliar Joan Carrera va fer en la xerrada que va organitzar la Fundació Maragall a Barcelona el dilluns 20 de gener sobre l'actualitat cultural i religiosa del mes. Carrera va repetir que a l'arquebisbat barceloní hi ha 4.000 misses en català,

1.834 en castellà i més de dues-centes en català i castellà alhora i va remarcar que «ens hem fet tips de parlar en castellà quan ha calgut». Per a Carrera, el problema amb el nunci és la desinformació que rep i en conseqüència «la impressió de Lajos Kada que l'Església catalana no és prou receptiva amb la immigració antiga de segona generació provenint d'altres indrets de l'Estat espanyol».

En referència a la suposada marginació que a l'Església de Catalunya pateixen els castellanoparlants, el bisbe va manifestar que aquesta suposició «ens toca el nostre honor perquè és el contrari del que ha fet l'Església de Barcelona». Aquesta va ser una de les constatacions que el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera va pronunciar davant d'un centenar de persones que es van aplegar a la

Fundació Joan Maragall en el diàleg mensual dedicat a l'actualitat del mes. I en aquest cas el bisbe Carrera no va obviar la polèmica que darrerament s'ha encetat amb les declaracions del nunci de la Santa Seu a Madrid, Lajos Kada, que afirma a la revista *Vida Nueva*. El bisbe Carrera va dir que els bisbes «ens pensàvem haver-li aclarit aquesta qüestió al nunci durant les hores que hem dedicat a aquest tema». Així, el bisbe es va referir a la tasca de l'Església que camina a Barcelona que es va iniciar en temps del doctor Modrego i que va consistir en la creació de

Mn. Joan Carrera Planas.

El nunci Lajos Kada.

noves parròquies en barris que naixien i que es van anar ampliant. Carrera va fer esment dels preveres defensors dels drets de Catalunya que van fer la seva tasca pastoral en aquestes parròquies i per això va afirmar que «aquest tema ens toca el nostre honor perquè és el contrari del que ha fet l'Església a Barcelona».

Declaracions sense fonaments que fan mal

Carrera també va anunciar que estava content perquè «el cardenal ha

assumit la valentia de dir que aquestes declaracions no tenen fonaments i ens fan mal». En resposta a les insistents preguntes del públic sobre la qüestió del nunci, Carrera va demanar als assistents que «continuem el nostre camí amb serenitat i fidelitat a la nostra consciència».

Carrera va explicar que la funció del nunci no és fer aquest tipus de declaracions, sinó que això correspon a la responsabilitat

del bisbe de cada lloc i va lamentar-se que des de l'Església catalana «s'hagi informat poc, amb poca constància i poca capacitat d'influir» i va dir que, al seu entendre, «cada tres mesos s'hauria de tractar el tema amb una certa intel·ligència, en això s'ha badat i hem perdut el temps». També va afegir que la posició de l'Església catalana ja a la Renaixença es va pronunciar i, malgrat la interrupció de la guerra, aquest posicionament clar va desembocar en el document *Arrels Cristianes de Catalunya* que el Concili català «ratifica amb alguna modificació que ens

han fet fer». Per a aquest bisbe auxiliar, potser seria convenient crear un directori sobre l'ús de les llengües o un directori que regulés els religiosos que vénen de fora i s'instal·len a Catalunya.

D'altra banda, Joan Carrera va fer referència a l'ambient polític català ple d'«oliveres i discòrdies» i va criticar una certa «mitificació de l'esquerra». El cardenal Jubany també va ser objecte dels comentaris de monsenyor Carrera, que va recordar que «la seva protecció ara ja no hi és, tenim un altre arquebisbe amb un temperament i estil diferent i això ens ha de responsabilitzar per al nostre futur». Carrera va dir que amb la mort del cardenal Jubany acaba una època a la diòcesi de Barcelona.

Miriam Díez i Bosch

El cardenal Carles considera injust que es parli de marginació dels castellanoparlants

Les declaracions del nunci del Papa al setmanari cristià *Vida Nueva* han aixecat polseguera. L'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles, no ha dubtat a replicar el nunci del Vaticà, ja que considera «injust» que Lajos Kada afirmi que a Catalunya existeix un problema per una suposada marginació dels fidels castellanoparlants per part dels bisbes catalans. El cardenal va fer aquestes declaracions davant dels membres del Consell Pastoral Diocesà que van reclamar de forma unànime una resposta davant del nunci, i va afegir que «hi ha convivència entre els castellanoparlants i els catalanoparlants, no hi ha cap enfrontament entre ells». Mons. Carles també va dir que ha insistit molt a les més altes instàncies que «el nacionalisme català no és ètnic ni racial, sinó cultural». El cardenal va expressar el seu convenciment que el nunci ha rebut informacions sense fonaments que provenen, segons fonts consultades, tant d'anònims com d'alguna entitat establerta a Catalunya.

Una pregària ecumènica a la catedral inicia la setmana de pregària per la unitat dels cristians

BARCELONA.— Representants de diferents confessions cristianes com la catòlica, la reformada episcopal, l'ortodoxa o l'evangèlica van aplegar-se en una pregària interconfessional que invocava la pau i la reconciliació entre els germans cristians. Les pregàries concretes van demanar que se superin les diferències entre els pobles i que Déu concedeixi a tota l'Església la capacitat de superar allò que separa les esglésies i d'enfortir i engrandir allò que les uneix.

En l'acte hi va participar el delegat d'Ecumenisme de l'arquebisbat de Barcelona, Jaume González-Agápito, el bisbe auxiliar de Barcelona Pere Tena, el reverend Carles

Capó, vicepresident de l'Església evangèlica a Catalunya, el reverend Gabriel Amat, rector de la parròquia de Sabadell de l'Església Reformada Episcopal espanyola (anglicana) i també Sara Soriano, representant de la parròquia de la Protecció de la Mare de Déu de Barcelona, de l'Església ortodoxa. Els cristians que es van aplegar en aquesta pregària van insistir en el fet que els uneix «Un sol Senyor, un sol baptisme, una sola fe». La trobada, que va tenir un caire auster, va inaugurar la setmana de pregària que a tot el món se celebra per la unitat dels cristians.

M.D.B

Urgell

El «Beatus» torna a casa

■ El còdex del «Beatus» ha estat retrobat en bon estat de conservació i serà retornat al Bisbat d'Urgell ben aviat.

LA SEU D'URGELL.— El dia 21 de gener, a dos quarts de deu del vespre, Antoni Cagigós, director del Museu Diocesà d'Urgell, rebia una trucada telefònica de la Brigada de Delictes contra el Patrimoni, Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil, en què li comunicava que el còdex del «Beatus», robat el setembre del 1996, havia estat localitzat i recuperat a València, estava íntegre i aviat podria ser retornat a la Seu d'Urgell.

El director del Museu Diocesà comunicà immediatament al bisbe Martí i Alanis la notícia i van acordar celebrar, l'endemà al matí, una reunió informativa a la casa del Bisbat amb els vicaris generals de la diòcesi. En la reunió, després d'expressar la mútua congratuació, es va fer constar la validesa de la col·laboració del Bisbat amb la Guàrdia Civil, el zel i l'èxit assolit per la Unitat Central Operativa de la Guàrdia Civil en les investigacions i recerca del «Beatus». També s'acordà organitzar una rebuda festiva del còdex i, prudentment custodiat, exposar-lo al públic durant un cap de setmana a l'església de Sant Miquel de la Seu d'Urgell.

Els urgellencs comentaven la bona notícia amb satisfacció, com qui ha recuperat un tresor de casa; es felicitaven i donaven l'enhorabona als responsables del Museu Diocesà. El poble és consci-

ent que ha recuperat una valuosa peça d'art que pertany al nostre patrimoni cultural i històric.

Antoni Cagigós, director del Museu Diocesà, parlava d'«una alegria indescriptible, com la dels pares que recuperen un fill perdut o bé la del segrestat en recuperar la llibertat i tornar a casa». Des del dia del robatori diu que sempre més havia entrat al museu «amb el cor encongit i avui és la primera vegada que se m'ha esponjat».

La Comissió Diocesana per al Patrimoni Cultural decidirà el lloc de custòdia del còdex, els seus membres són conscients que han de conjugar la seguretat i la disponibilitat de l'obra per als visitants, sobretot per als estudiosos. El Bisbat disposa, com a mínim, de dos llocs amb garanties, l'arxiu i el museu, en aquest darrerament s'han ampliat i millorat els dispositius de seguretat.

El «Beatus de Liébana» es tornarà a exposar al públic.

Els cristians d'Urgell es congratulen de la recuperació del «Beatus», operació que es tanca amb èxit, com la dels altres dos robatoris de peces d'art realitzats els darrers trenta anys. L'any 1967 va desaparèixer la imatge de la Mare de Déu de Núria, obra que va ser retornada al Bisbat cinc anys després. El retaule gòtic d'Abella de la Conca va ser robat la nit

del 6 de juny del 1972 i, localitzat als EUA el 26 de maig del 1978, va ser lliurat solennement al bisbe, al seu presbiteri i al poble cristià. L'art, encara més el religiós, forma part entranyable de l'ànima del poble, el seu bressol i la seva llar.

Antoni Mirabet

Barcelona

«La candelera», jornada de la vida consagrada

■ Testimoniatge de vida monàstica

BARCELONA.— Com que el fet monàstic no consisteix en l'exercici de funcions concretes sinó a «ser» i en la «veritat de ser», nosaltres tenim una manera específica de viure aquest nostre «ser». Ho fem per la pregària, pel treball i per l'acolliment. La nostra vida de pregària, és a dir, de relació personal amorosa amb el Pare, a través del seguiment radical de Jesús, es concreta al llarg de la jornada en diversos temps que vivim comunitàriament (oberts a la participació dels fidels) i privadament.

El treball el vivim com un servei a la comunitat i, per tant, a la societat i en comunió amb els homes i les dones que treballen. Per a l'acolliment —tret típicament monàstic— la comunitat benedictina ha de ser per si mateixa disponible interlocutora de tota persona en recerca. Acolliment que no volem que prengui mai l'actitud de mestratge, sinó la de servei humil i fraternal del misteri cristològic de l'hoste.

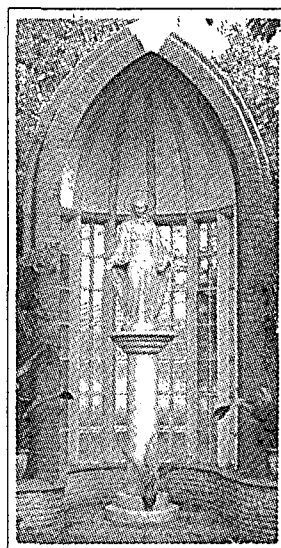
El dia 2 de febrer s'escau l'aniversari del meu baptisme, per tant, l'aniversari de la meua consagració com a cristiana. És des d'aquell dia —jo en tenia sis—, que la meua és una vida essencialment i definitivament consagrada a Déu. Anys després, i per la meua opció per la vida monàstica seguint la crida de Déu, vaig voler —i continuo volent— viure a fons aquella consagració única i fonamental fent-ne l'opció radical i el mòbil constant de tota la meua existència. Perquè entenc que la vida monàstica és una vida especialment apta per desenvolupar l'energia del sagrament del baptisme, l'única consagració essencial, per la qual comencem a viure com a cristians. Per la qual la vida de tot cristià —no només la del religiós o del monjo— és vida consagrada.

Gertrudis Argenté

Priora del monestir de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona

Un còdex valorat en 3.000 milions

El «Beatus de Liébana» és una de les 24 còpies i tres fragments que existeixen en tot el món de l'original, que va ser escrit per un monjo de Liébana, abat del monestir de Valcabado cap a l'any 766. El còdex medieval que comenta l'Apocalipsi i el llibre de Daniel i té una genealogia bíblica, és molt valuós tant pel text, que conserva fragments patristics, com per la il·lustració, ja que consta de 79 miniatures en policromia. Segons els experts, aquesta còpia del Beatus de Liébana, anònima, podria valdre uns 3.000 milions de pessetes al mercat.

Per conèixer la veritable identitat de Crist, cal que els cristians, sobretot durant aquest any 1997, tornin amb renovat interès a la Sagrada Escriptura.

Tertio Millenio Adveniente

EXERCICIS ESPIRITUALS

Homes i joves des de 17 anys

Febrer: del 17 al 22

Març: del 24 al 29
SETMANA SANTA

Totes les tandes comencen a les 20 h i acaben a les 18 h.

Casa de Nostra Senyora de Montserrat
08140 CALDES DE MONTBUÍ
Tel. (93) 865 44 96

Lleida

«Joves i adults: esperança de futur»

■ Unes Jornades per consolidar la riquesa d'un treball conjunt com a Església

Els joves necessiten l'ajut dels adults per avançar en el seu camí de fe.

LLEIDA.— Uns cinquanta agents de pastoral de joventut: preveres —religiosos i religioses— i laics, del Bisbat de Lleida, es van trobar per participar en les XX Jornades Diocesanes de Pastoral de Joventut sobre «Joves i adults: esperança de futur».

Les Jornades van començar amb la pregària que va dirigir Mn. Carles Sanmartí i després va seguir la presentació a càrrec de Roser Garcia, delegada diocesana de Pastoral de Joventut.

El plat fort que va situar les Jornades i el treball en grups va ser el relat d'experiències de vida cristiana que van fer quatre joves. Testimonis que de la mà de Mn. Xavier Batiste van traduir-se en pregària, compromís, experiència d'Església, posant en relleu l'entorn que havia acompanyat aquests joves en el seu procés de fe. Es va destacar com a molt notable la influència de la família, l'haver trobat un adult amb qui poder dialogar i el testimoni dels adults.

Aquestes Jornades, segons Roser Garcia, són importants i necessàries per fonamentar i consolidar el que molta gent encara no ha descobert: la riquesa d'un treball de conjunt com a Església. Perquè on hi ha un grup de joves sense comptar amb adults al seu davant, amb projecte i experiència de fe, el jove no continua. El grup és com un laboratori on es pot fer experiència de compartir, petits serveis i agafar responsabilitats, etc.

L'Eucaristia, presidida pel bisbe de Lleida, Ramon Malla, signe del compromís i disponibilitat de servei als joves, va posar punt final a les Jornades.

Jaume Montaña

Barcelona

Jornades sobre el ministeri dels capellans amb el laïcat

ARENYS DE MAR.— Les Delegacions d'Apostolat Seglar de l'arxidiòcesi de Barcelona han organitzat unes Jornades de reflexió sobre el ministeri dels capellans amb el laïcat adreçades a tots els capellans, especialment als més joves, del 4 al 6 de febrer a la casa de les Escolàpies d'Arenys de Mar.

Aquestes Jornades volen ajudar a aprofundir i discernir quin és el ministeri específic dels capellans amb els laics; com es pot exercir la seva corresponsabilitat; els moviments laïcals, especialment els d'Acció Catòlica; com aprendre a exercir el ministeri en aquest important camp pastoral; a què ens crida Déu en aquest moment; com treballar amb vista al futur de la diòcesi, etc.

Les Jornades se centraran en dues xerrades cada dia, també es dedicarà un temps a la reflexió personal, a la pregària i al debat ben fonamentat. El teòleg Josep M. Rovira-Belloso encetarà el torn de conferències seguit de Tica Font, militant de la GOAC, que parlarà dels moviments laïcals. El 5 de febrer els dos temes a tractar seran la història de l'Acció Catòlica a càrrec de Rafael Serrano, secretari general de l'Acció Catòlica Espanyola, i la fonamentació teològica de l'acció Catòlica, a càrrec d'Antonio

Cartagena, director de la Comissió Episcopal d'Apostolat Seglar de la Conferència Episcopal espanyola. El bisbe de Mallorca, Teodor Úbeda parlarà el 6 de febrer dels capellans i l'evangelització, i l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Carles clourà les Jornades referint-se als capellans, als laics i als moviments. Per a més informació podeu trucar al tel. 301 12 77 o al 412 15 51

Des del Concili Vaticà II ha anat augmentant la consciència de la importància del laïcat en l'Església. A Barcelona, Mons. Carles fa tres anys va donar una nova empena a l'Apostolat Seglar amb la creació de l'equip format per la Delegació General que coordina les de Pastoral de Joventut, Pastoral obrera, Pastoral de Pobles i Comarques i Pastoral Universitària. Com un dels fruits del seu treball en comú ha aparegut el *Pla Diocesà de Prioritats per a l'Apostolat Seglar*.

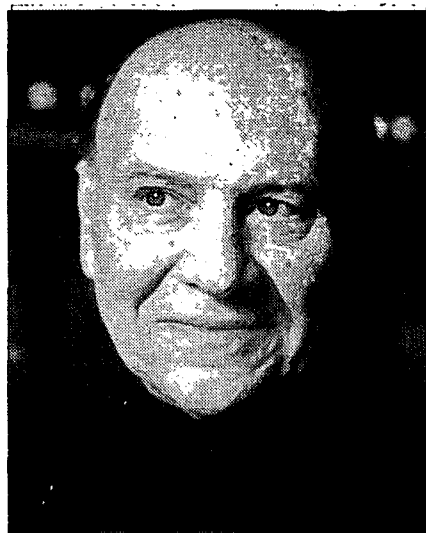
C.C.

Ha mort el pare Jordi Pinell, poeta i liturgista

MONTSERRAT.— El 8 de gener passat va morir al monestir de Montserrat el pare Jordi Pinell i Pons, nascut i batejat a Barcelona amb el nom de Joan l'any 1921. Poesia i litúrgia han estat les dues facetes principals de la seva personalitat.

Ordenat de prevere l'any 1953, va fer estudis de litúrgia als monestirs de Lovaina i Mont-César. El 1963 viatjà a Roma per fer de professor de litúrgia a l'Institut internacional benedictí de Sant Anselm, on va exercir el seu mestratge durant una trentena d'anys. El 1966 va obtenir el doctorat en Teologia amb especialitat en litúrgia. En fi, de resultes del seu interès per aquesta matèria, el 1984 la Conferència Episcopal espanyola el va nomenar director tècnic de la Comissió per a la revisió dels llibres litúrgics hispanomossàrabs.

Quant a la faceta poètica, el P. Jordi va obtenir l'any 1957 el premi de poesia al certamen de Cantonigròs amb les *Balades del Bon Pastor*. Del 1958 al 1963 va ser consiliari de *Serra d'Or*. Va ser professor de Llengua i Literatura Catalanes a la Universitat «La Sapienza» de Roma del 1979 al 1986, per la qual cosa li van concedir el 1992 el premi Batista i Roca de projecció exterior de la cultura catalana. Malgrat la seva salut cada cop més precària, el 1995 va publicar una versió de sermons del seu sempre predilecte sant Lleó el Gran per a la col·lecció de «Clàssics del cristianisme».

El pare Jordi Pinell va dedicar la seva vida a la poesia i a la litúrgia.

Maur M. Boix
Monjo de Montserrat

Tortosa

«Treballarem el pla de la 'Tertio Millenio Adveniente' durant el 1997»

■ Entrevista a Mn. Escuder, delegat per a la Formació Permanent del Clergat

TORTOSA.— Mn. Domingo Escuder és, alhora, rector del Seminari Diocesà i Delegat per a la Formació Permanent del Clergat. Ell i el bisbe Martínez i Sistach es van moure entre dues coordenades per preparar el darrer curset sobre la formació del clergat. S'han basat en l'experiència de les tres primeres edicions i la mirada fita en el Gran Jubileu de l'any 2000.

—Mn. Escuder, parli'ns de les consultes i de les gestions pacients que heu fet per «fixar» els conferencians.

—D'entrada hauríem de fer una distinció entre la temàtica i els conferencians. Pel que fa als temes, hi va haver, en primer lloc, una consulta al Consell del Presbiteri aprovant les línies generals. Després la Permanent del mateix Presbiteri, juntament amb el delegat, van anar concretant temes i, finalment, el nostre bisbe, el vicari general i el delegat van establir les conferències definitives. El curset va tenir tres blocs ben diferenciats: un primer bloc teològicobíblic amb sis conferències relacionades amb la carta apostòlica *Tertio Millenio Adveniente*, el segon sobre pastoral i, finalment, un tercer bloc de tipus científic.

Triar els conferencians és una feina que porta molt de temps, fins i tot mesos.

—Mn. Rovira Belloso va parlar de Jesucrist. Per on va anar la temàtica i el diàleg que es va establir?

Va parlar de la figura de Jesucrist, segons ell el seu tema preferit. El va titular «Jesucrist, fill de Déu, fill de Maria». Els aspectes que va tocar foren: bases per comprendre el Jesús de l'Evangeli, la humanitat de Jesús, el Ressuscitat i el seguiment. El diàleg va ser molt viu, amb preguntes teològiques, pastorals i de vivència cristològica. A l'hora d'escollir alguns trets, destacaria el tema de Jesús complidor de la voluntat del Pare i la seva relació amb ell, i el tracte de Jesús amb els més senzills.

—La novetat d'aquesta edició ha estat la presència de dos laics. Què ens en pot dir?

—Jordi Sarsanedas és el degà de la Institució de les Lletres Catalanes, president de la secció catalana del Pen Club i cap de redacció de *Serra d'Or*. Va parlar sobre les tradicions literàries,

es, la relació literatura-cinema-televisió, el món dels escriptors i les editorials. Va ser una dissertació magistral i pràctica.

Santiago Ramentol, director de Ràdio Estel, va parlar del repte dels mitjans de comunicació. L'eix de la seva conferència va ser: la ciència busca la veritat i l'Església la té, però no la sap comunicar. Referint-se a les nostres homilies, es va preguntar si interpel·len, eduquen, comuniquen i entusiasmen.

—Què ens pot dir de l'exposició que van fer Vicent Collado i Pere Farnés?

—Vicent Collado és catedràtic de Sagrada Escriptura de la Facultat de Teologia de València i fundador de la Institució Bíblica San Jerónimo. Va explicar el sentit del temps a la Bíblia i va interessar especialment la distinció que va fer entre el temps de l'home i el temps de Déu: el temps com a oportunitat que Déu dóna als homes i l'acceptació del contra-temps com a temps de Déu.

Per altra banda, Pere Farnés va presentar el Ritual del Matrimoni. Va tractar els aspectes teològicollitúrgics del matrimoni per fer, al final, unes consideracions eminentment pastorals.

—Quina és la temàtica científica sobre la que van dissertar Jordi M. Escudé i Francesc Nicolau?

—El P. Escudé va parlar de bioètica. Va començar preguntant-se: «Pot ser moralment bo tot allò que la ciència pot fer?» Seguidament va tractar les qüestions pròpies del començament de la vida: avortament, enginyeria genètica..., i aquelles que es refereixen al final: eutanàsia. Va fer pensar l'auditori amb afirmacions com aquesta: «L'esquema familiar pot trontollar perquè

El clergat tortosí va participar en el IV Curset de Formació Permanent.

està en qüestió què és ésser pare i mare.»

Mn. Nicolau va abordar el tema científic de l'origen del cosmos, de la vida i de l'home. Va prendre una postura eminentment oberta en tractar el tema de l'evolucionisme, monogenisme i poligenisme, big-bang... Era molt consolador poder escoltar d'un científic que no hi ha contradicció entre fe i ciència. La ciència no aparta de Déu, hi condueix.

—Ramon Prat repeteix. És un indicador del fet que agrada als capellans. Ens pot glossar les seves intervencions?

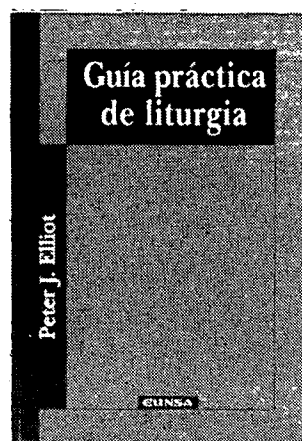
—Ramon Prat va parlar de la comunió eclesial com a signe d'esperança i

del dinamisme de la comunitat. Va posar en relleu els reptes de les nostres comunitats i les claus de dinamització que van des de la centralitat del coneixement de Jesucrist fins al diàleg sincer, el realisme i la capacitat de somiar. Va acabar urgint-nos a ser enginyers de ponts comunitaris.

—I quins plans hi ha per a l'any 1997?

—Suposo que seguirem el pla de la *Tertio Millenio Adveniente*, per una banda, i per l'altra, hem de tenir les antenes ben col·locades per captar els reptes amb què s'haurà d'enfrontar la nostra Església.

J. Blanc i Bahima

PER FI!

UN MANUAL DE CERIMONIES LITÚRGIQUES MODERNES!

Guia pràctica de litúrgia

per

Mons. Peter J. Elliot

Plaza de los Sauces, 1 i 2, 31010 Barañain (Navarra)
Telèfon: (948) 25 68 50

Magisteri

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Primacia de la fe i pluralitat de cultures

Ahores d'ara, els europeus estem passant per una vasta transformació de la mentalitat, fins i tot la religiosa, i hi són especialment sensibles les joves generacions.

Però això no ens ha de dur als catòlics a relativitzar la nostra fe, com si fos indiferent la religió que professa cada persona, en uns moments en què es conviu amb altres religions.

Tampoc aquestes transformacions, en part ine-

vitables, no han de ser interpretades com una causa necessària d'una inevitable secularització. Això seria —va dir al VII Simposi de Bisbes Europeus el cardenal Martini— «una prova de fatalisme, de peresa o d'inconsciència». Contràriament, aquesta nova situació reclama un canvi de mentalitat a fi de viure i d'anunciar l'Evangeli en un món en mutació.

Les profundes i complexes transformacions culturals, polítiques, ètico-espirituals, que han acabat donant una nova configuració al teixit de la societat europea, demanen una qualitat d'evangelització, que sàpiga tornar a proposar, en uns termes convincents per a l'home d'avui, el missatge perenne de la salvació. I la proposta serà més convincent, com més fidel sigui als seus continguts essencials.

Tot al·ludint al canvi cultural, el Sant Pare deia fa uns anys, en un discurs a l'Assemblea plenària del Consell Pontifici per a la Cultura, que l'Església, en atendre la cultura, té aquest objectiu: anunciar més bé a tota consciència i a tota cultura la Bona Nova de la salvació en Jesucrist. Perquè tota realitat humana individual i social ha estat alliberada pel Crist, és a dir, tant les persones com les activitats de l'home, de les quals la cultura és

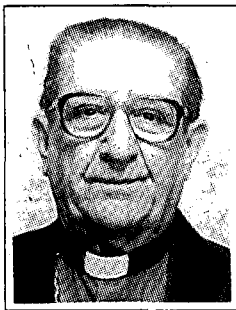
l'expressió més eminent i la més encarnada.

Recolzant en la convicció que «l'Encarnació del Verb ha estat també una encarnació cultural», el Sant Pare va dir en una altra ocasió (a la Universitat de Coïmbra) que les cultures, comparables analògicament a la humanitat del Crist, pel que tenen de bo, poden jugar un paper positiu de mediació per a l'expressió i l'expansió de la fe cristiana.

D'altra banda, a *Gaudium et spes* (53), se'n dirà que és fonamental l'atenció per la cultura, ja que «és propi de la persona humana no accedir plenament i veritable a la humanitat sinó per mitjà de la cultura, és a dir, cultivant els béns i els valors naturals». En un sentit ampli, la paraula cultura designa tot allò en què l'home afina i desenvolupa les múltiples capacitats del seu esperit i del seu cos.

Val a dir que, si la cultura és sempre concreta i particular, és fonamental que resti oberta als valors superiors comuns a tots els homes.

La defensa de l'originalitat d'una cultura no vol dir un replegament sobre ella mateixa, sinó una contribució a una riquesa que és en bé de tothom. El pluralisme cultural autèntic no ha de ser una juxtaposició d'universos tancats, sinó una obertura de les cultures particulars als valors comuns.

Full Diocesà

Antoni Deig
Bisbe de Solsona

Un somriure sencer

Per Nadal vaig rebre la felicitació d'una família que em va fer pensar i meditar llargament. Em deien això: «El dia que l'Àfrica sencera somrigui, el Vell Continent potser celebrarà el Nadal amb plenitud.» I de tal manera he anat pensant aquesta escriptura, que no he parat fins a fer-vos en partícips i poder-vos dir el que he pensat i m'ha fet pensar. A més, al davant de la felicitació hi

havia un nen negre amb unes dents blanquíssimes que iniciaven un somriure a punt de convertir-se en una rialla.

Somriure, doncs, l'Àfrica sencera seria molt important i un gran bé per a tota la humanitat. Un somriure ja per ell mateix té una virtut que s'encomana, prescindint de qui és el que somriu. Somriure vol dir acolliment, amistat, comprensió, desig d'amor i de benvolença. Aquesta manifestació s'engrandeix si és tot un continent com l'Àfrica el que somriu perquè es veu acollit, estimat, comprès, benvolgut.

El Vell Continent, s'ha adonat que no celebra amb plenitud la festa de Nadal? Un Vell Continent cristià que fa segles que no pot celebrar amb plenitud la festa del naixement de l'Infant Jesús. Un Vell Continent, una Europa que, malgrat alguns somriures i unes grans virtuts que té i ha tingut, no ha sabut acomboiar les mancances i les necessitats del continent negre, incapaç de somriu-

re plàcidament a causa de les lluites, les guerres, la fam i la misèria que ha hagut d'aguantar per culpa del Vell Continent.

A vegades parlem d'un somriure burleta. No s'hi adiu a la burla el somriure, sinó que llavors es tracta de la ironia, d'un riure's dels altres que no fa profit a ningú. Riure és bo; riure's dels altres amb afany de crítica i de menyspreu, és una falta de caritat que hem d'evitar.

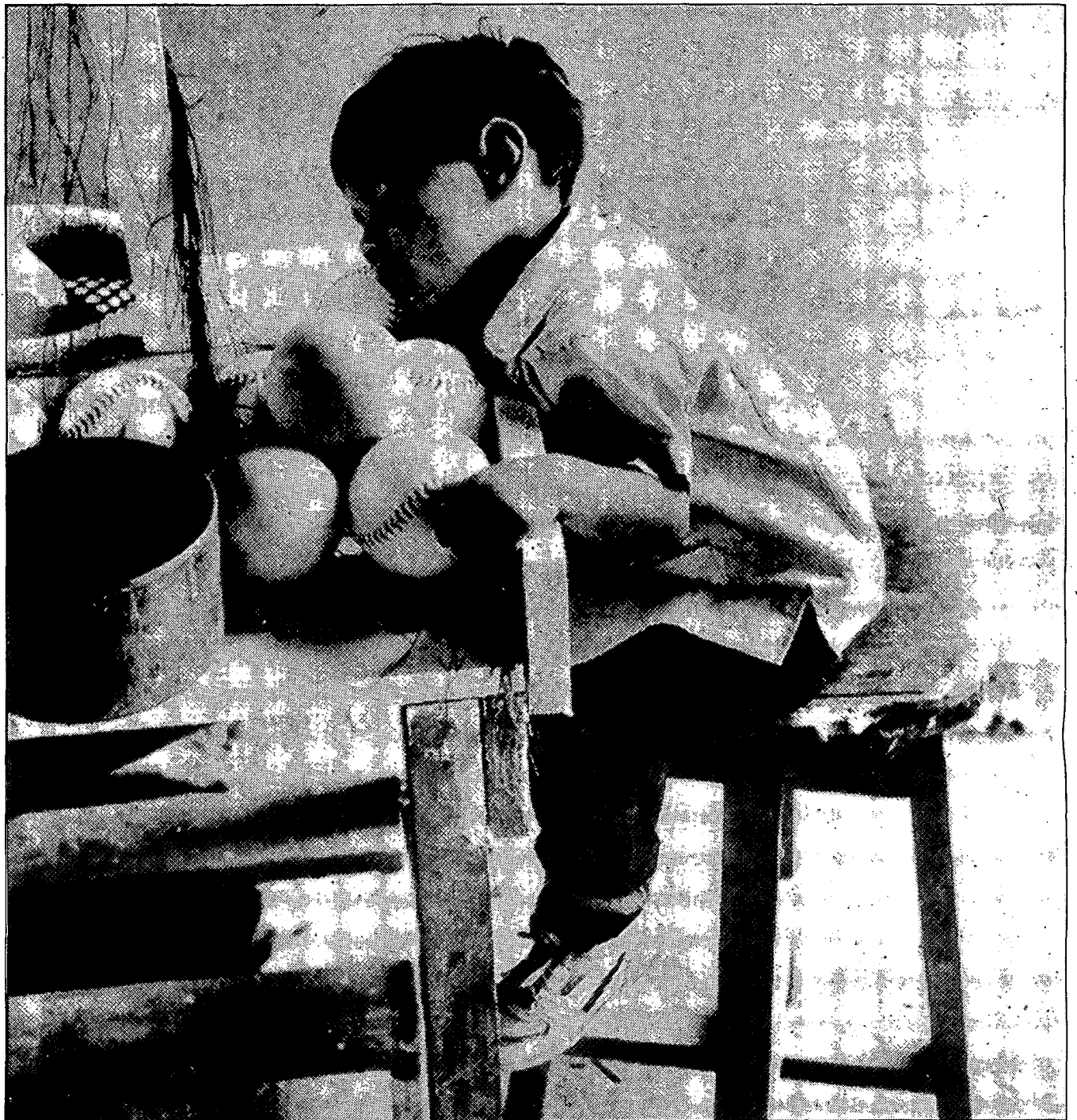
Malgrat tot, Déu continua somrient-nos. I això ens ha de donar ànsia per concedir el nostre somriure als altres. El somriure diví ha de provocar en tots els cristians aquella confiança i aquella esperança que porten cap a la pau i cap a l'amor.

Que somrigui l'Àfrica sencera! El dia de Cap d'Any d'enguany vaig veure a Tàrrega el somris d'una professa i d'uns postulants carmelites provinents de terres de Kenya. El seu somriure hauria de ser el símbol del somriure africà per tal que tots puguem celebrar Nadal amb plenitud.

opinió

Zoom

El noi s'ha adormit, exhaust, sobre la taula de treball. Somiarà, potser, que juga amb les mateixes pilotes de beisbol que fabrica, en un camp obert, ple de llum i llibertat? Milions i milions d'infants, nois i noies, són explotats miserablement. Segons un informe que ha publicat la Unicef, les jornades laborals arriben a disset hores... A l'Índia, el país on sembla més estesa l'esclavitud infantil, s'ha començat a legislar en un intent de posar fi a aquesta inhumana situació. Els infants no podran treballar més de sis hores al dia, i s'hauran de reservar dues hores per destinar-les a la seva educació... Prou d'infants esclaus!

El secret de Fàtima en un calaix

«**E**l tercer secret de Fàtima no anuncia pas la fi del món d'altres esdeveniments apocalíptics», ha manifestat el cardenal Ratzinger, prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fè. Ratzinger és dels poquíssims homes del món que ha tingut accés a aquest text que la Mare de Déu hauria revelat a tres pastorets en unes aparicions fetes el primer de maig de 1917 a Fàtima (Portugal). Així ho afirma la revista *30 Días* (novembre-desembre de 1996).

Segons la mateixa revista, el cardenal de la

Filtrant la notícia

Francesc Gamissans

Cúria romana diu més encara: «Si l'Església no dona a conèixer el text del secret és per oposar-se al sensacionalisme, a l'expectativa de coses inaudites; la Verge Maria es va aparèixer a nens, a persones senzilles —desconegudes en el gran món de la publicitat— per donar un toc d'atenció sobre allò que és essencial en el missatge: *la conversió, la pregària i la recepció freqüent dels sacraments.*» I acaba dient: «La Mare de Déu no crea pors ni dona missatges apocalíptics, sinó que ens guia i porta al seu Fill, Jesucrist.»

Ara bé, si el punt essencial del secret de Fàtima és una recomanació a la conversió, a la pregària i a la freqüència dels sacraments, no es veu per què aquests bons consells hagin hagut de fer-se en secret. El Baptista ho feia en públic: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangeli.» Fa anys i segles que els missioners

populars en la seva predicació aconsellaven la conversió, la necessitat de la pregària i dels sacraments a plena llum, fins i tot a la plaça del poble, quan la gent no cabia dins de l'església. També els pastoralistes d'avui ofereixen projectes d'homilia on s'insisteix en els mateixos-consells, sobretot pels temps forts de la litúrgia, com són l'Advent i la Quaresma. I ho escriuen no en secret, sinó en fulls a l'abast de tothom.

Aleshores, per què *el secret* de Fàtima? No seria millor donar-lo a conèixer, donat que aconsella coses tan bones? És clar que aquesta informació no seria sensacionalista ni cap anunci apocalíptic. Mantenir en secret coses presumptament revelades, sí que incita a la curiositat i morbositat, i a un possible sensacionalisme.

Es diu del papa Joan XXIII que quan li donaren el sobre tancat que contenia el famós secret de Fàtima, no l'obrí ni hi donà cap importància. El deixà en un calaix qualsevol de la taula del seu despatx. Per alguna cosa deuria ser.

Punt de vista

Jesús Huguet

Rector de Solsona

Carta oberta a l'amic Manuel Valls

Et dic amic, perquè encara conservo el bon record de quan, amb el teu Dyane, em vas acompanyar per una de les regions més belles d'Itàlia. Et dic amic, perquè crec que les diferents maneres de pensar no ens han de separar mai de cor.

Manel, he llegit el teu article de *La Vanguardia*: «Catalanisme eclesial» (després l'he pogut rellegir en els dos «Llindars» que has escrit a *Catalunya Cristiana*), plagat de tòpics i mitges veritats: que si el perill de provincianisme i d'aïllacionisme, que si això és fer política, que si s'enfadaran i hi perdrem, que si l'única via vàlida és la del diàleg... Què vols que et digui? M'ha deixat desconcertat. Com me'n deixen les crítiques sistemàtiques contra Catalunya —contra el sistema de finançament, contra la normalització lingüística, etc.— de tants intel·lectuals i polítics catalans que es distingeixen pel seu zel abrandat per la salvaguarda dels drets espanyols. No sé si es tracta d'amor al proïsme o d'autoodi: Fins ara no he pogut sentir mai cap espanyol que defensés els catalans enfront d'Espanya: ni intel·lectual, ni polític, ni bisbe. Que això és un senyal de la sanitat de la societat catalana? Fins a cert punt.

Des de la meua perplexitat, m'he demanat: què pretenia Mn. Manel amb el seu article? A favor de qui trenca la llança? A favor dels drets dels febles? Però, qui són els febles a Catalunya? Manel, vés fent un repàs per tots els àmbits de la cultura: cine, ràdio, televisió, premsa, llibres, ensenyament universitari... Per altra banda, tu saps molt bé que tant l'Església

sia com la societat catalana en general han estat sempre respectuosíssimes —jo diria que en excés— dels drets dels castellanoparlants. Tu saps que encara avui dia no és possible viure ni un sol dia a Barcelona sense saber castellà i en canvi s'hi pot viure anys sense saber ni voler aprendre català. T'invito a llegir el lúcid article de Vicenç Villatoro a l'*Avui* del dimecres, 8 de gener, sobre la fal·làcia de l'argument dels drets individuals dels castellanoparlants.

Tens por, dius que els espanyols se'ns enfadin i ens agafin encara més mania de la que ens tenen i que, de retruc, els nostres seminaris es buidïn. El que hem de fer, dius, és captar-nos amics per a la nostra causa, no crear-nos més enemics. Aquesta és l'actitud que es pot dir que hem adoptat fins ara i ja veus el resultat que ens ha donat. A Espanya ja fa temps que han après la lliçó: saben que només cal que ens ensenyin les dents, perquè ens arronsem i ens fem mala consciència. Vols dir, Manel, que encara hem de ser més prudents, que encara hem de callar més? El que sí que hem de mirar és de parlar bé, que el que diem estigui posat en raó. Si, a pesar de tot, se'ns enfaden, potser que s'ho facin mirar.

Em sembla endevinar, Manel, que la llança la vols trencar sobretot a favor del sistema, és a dir, de la jerarquia eclesiàstica en general. És que potser, ens vens a dir, no esteu contents de la doctrina pontificia sobre els drets dels pobles? Sí, Manel, estem molt contents de la doctrina pontificia, però, de la praxi, no gaire. Si no, digues-me com es compagina aquesta doctrina amb el discurs del nunci Tagliaferri a la clausura del Concili, amb la preocupació de l'actual per les misses que es diuen a Catalunya en castellà i el seu poc interès per les que es diuen a València en valencià, amb les correccions imposades pels dicasteris romans al text conciliar, amb la postura adoptada per la Conferència Episcopal espanyola en el tema de la Franja, amb la renitència del mateix Papa a emprar la nostra llengua. Sí, estem molt contents de la doctrina pontificia, però es veu que no és per a nosaltres.

Això és fer política, dius, instrumentalitzar l'Església. És l'acusació que se'ns feia ja en temps de Franco. Tu saps molt bé que aquest no és el motiu

primordial de les nostres reivindicacions. Però també és veritat que de política en fem tots més del que ens pensem: si algú està net de pecat, que tiri la primera pedra. Però, si fem política, almenys fem-la ben feta, jugant net i a favor dels desvalguts més que no pas dels poderosos. Tanmateix, sortir en defensa dels drets col·lectius d'un poble, quan aquests estan en perill, jo diria que és alguna cosa més que fer política. I tu saps que el que està en perill a Catalunya són la llengua, la cultura i la identitat catalanes, allò que el Papa en diu la sobirania espiritual d'un poble. Tu mateix elogies la doctrina pontificia a favor dels drets dels pobles, l'aportació nacional d'eclesiàstics catalans il·lustres, no fa gaire guardonàvem el patriotisme del bisbe timorès Carles F. Ximenes Belo i tots sentim admiració per l'amor que el Papa actual manifesta per la seva Polònia. Només l'amor a Catalunya sembla talment que fos pecat. No sé d'on et treus que, en la reivindicació dels drets dels pobles, l'Església hagi d'anar sempre a remolc de la política. A tot estirar, això es podria admetre en el supòsit que la societat pogués autodeterminar-se lliurement. Que no és el cas. I, si ni en el pla esportiu, com dius en to foteta, no ens han volgut concedir res, raó de més.

Tens raó quan dius que a Catalunya hi ha un nombre important de castellanoparlants. Sempre he pensat que, si volíem fer triomfar la nostra causa, havia de ser amb la seva col·laboració. I esperava que algun dia la major part ho arribarien a entendre. Per això em preocupen els sentiments d'anticatalanisme i l'actitud agressiva que, d'un temps ençà, espanyolistes ressentits, catalans botiflers, polítics aprofitats i fins i tot alguns eclesiàstics irresponsables han anat fomentant en la població de dins i de fora de Catalunya.

I acabo. Perdona si t'he ofès en alguna cosa: ja saps que a la gent del tronc ens agrada de dir les coses pel seu nom. Només voldria afegir-hi dues coses: Manel, tots volem la *koinonia*: però la veritable comunió només pot donar-se en la igualtat i la llibertat. Tots desitgem el diàleg: mentre aquest sigui realment viable i eficaç.

Pinzellades

Justo López Melús

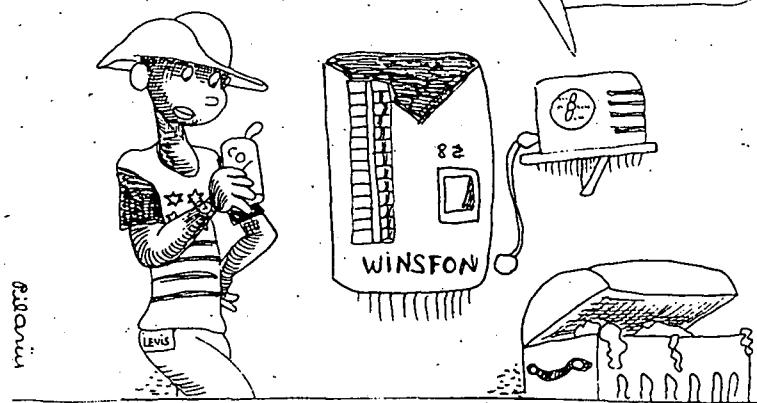
Aprendre a mirar-se

Una vegada es va autoritzar que els morts tornessin i visquessin una jornada entre els seus. Pepita va tornar a viure el dia que va complir nou anys. Baixa l'escala, amb un vestit molt bonic, i espera la sorpresa de la seva mare. La mare, però, prepara el pastís i no té temps de mirar-la. —«Mamà, mira'm, faig nou anys.» La mare, sense mirar-la, li diu que s'assegui i esmorzi.

Arriba el pare, preocupat amb els seus problemes, i no la mira. Tampoc no la mira el germà, capficat en les seves coses. Aleshores Pepita torna plorant al món dels morts. Els vius són cecs i passen davant del més bonic sense mirar-ho. El veritable odi és el desinterès. Sí, l'assassinat perfecte és l'oblit: tu no existeixes per a mi.

Humor

I SOL·LICITADA PER LA FAMÍLIA CLINTON, LA PEÇA "BEGIN TO BEGIN", AL SAXO, NATURALMENT!

Tribuna

Josep Miró i Ardèvol

Perquè som germans
i patriotes

Una de les característiques essencials del catolicisme és la seva fonamentació en els fets, i el testimoniatge. Els Evangelis en van plens d'aquest mandat, i de l'observació que els fruits que segueixen a les obres són un signe identificador de la fe reeixida. Són ells, els fruits —els fets— els que ens identifiquen com a cristians.

El que acabo d'escriure és, per al poble fidel a l'Aliança, una evidència; més encara, una obvietat, que molt sovint els cristians en les nostres actuacions quotidianes oblidem. Per exemple, si bé és ben exacte que ningú, seglar, mossèn o monjo, pot perdre de vista que la raó de la nostra fe és el testimoniatge de la via que porta a la Veritat, és a dir a Déu, mantes vegades, aquesta única finalitat queda enfosquida per neguits i interessos del món.

Per evitar aquest error cal una perspectiva, un sistema de referència, que té aquests dos components: els fets, i el testimoni —signe visible— del camí que porta a Déu.

UNA POLEMICA ENTRE
COMPLEMENTARIS

A partir d'aquí serà més fàcil seguir el raonament que pretenc escriure.

Dies enrere i a *La Vanguardia* mossèn Valls, el director de *Catalunya Cristiana* va fer un article molt impactant «El catalanisme eclesial», sobre un tema sempre delicat: l'Església, Catalunya i el poble de Déu. En ell refonia dos articles publicats en el seu «Llindar» de *Catalunya Cristiana*. Pocs dies després el monjo i historiador Hilari Ragué li contestava, amb una reacció que intentava ser desqualificadora, amb un text titulat «El lerrouxisme eclesial».

Doncs bé, malgrat les guspies i les expressions, la meua conclusió és que ambdós escrits són radicalment complementaris, són dues facetes del mateix cristall. Es necessiten i no s'exclouen, fins a l'extrem que l'un sense l'altre, fins i tot llegits en ordre invers al de la seva publicació, no podrien existir.

Aquesta complementarietat evident, no necessitaria de gaires argumentacions. N'hi hauria prou per capir-ho, amb una lectura atenta feta amb un cor una mica distanciat —però no llunyà— de tot partidisme polític, i confiat en l'obra de Déu, l'Església. La necessitat mútua també es fa evident des d'una perspectiva més secular i mundana: la de l'estratègia; sigui aquesta d'aplicació política o eclesial.

Però molt sovint el distanciamment no es dona, la professionalitat no existeix i aleshores cal el raonament per intentar convèncer.

Comencem per la coordenada dels fets com a signe identificador.

UNA ESGLÉSIA INSTAL·LADA
EN LA CRISI

Si observem l'Església catalana dels últims 20 o 25 anys, i de manera especial la de Barcelona, podem constatar de quina manera la característica més espectacular i continuada és la seva crisi permanent, que es tradueix en la insuficiència dels seus fruits. Segur que el que acabo d'escriure no agrada, però és una evidència. La nostra Església sembla instal·lada des de fa dècades en una crisi de malestar i desunió, de crítica ferotge entre germans, de mal exemple en definitiva. Poquíssimes vocacions, minsa pràctica sacramental, percentatge de ciutadans que s'hi comprometen econòmicament dels més petits de l'Estat, interès malaltís per la polèmica interna, desqualificacions sistemàtiques als bisbes i al Papa. Impera la *moral de la mortadella*, on cadascú talla el tros que li convé. Escolliu l'indicador que vulgueu, índexs quantitatius, anàlisi de continguts, balanç temporal de resultats, el compte és ben magre. L'Església catalana d'ara mateix dona molt poc al conjunt de l'Església universal. Possiblement per això la seva veu és poc escoltada. També és migrat el seu paper en la societat en què viu. Amb excepció del l'àmbit de la solidaritat amb els més pobres i desvalguts, on la seva activitat és magnífica —i en alguns àmbits de tipus cultural— en tots els altres terrenys, la seva notorietat és prima. L'Església catalana no té líders socials percebuts pel conjunt del país. No els té, ni sembla desitjar-los gens.

Sí, ja sé que tot el que hem dit es pot matisar o contradir, començant per l'exemple del mateix Concili Tarracónense, però em temo (perquè l'esperança estaria que tot fos un error), que la matisació, si és feta des de la realitat, o bé seria l'anècdota que no altera la categoria, o fins i tot encara aprofundiria el meu argument, i accentuaria el distanciamment amb l'Església universal, i per tant amb Roma.

D'aquí podríem deduir una primera conclusió: els nostres avals davant l'Església universal són més aviat migrats, quan no negatius. És una conclusió pràctica, estratègica. No es situa en el pla dels principis, ni dels drets. És simplement un fet.

La tendència a la crisi endogàmica no és, però, l'única important. N'hi ha una altra de tendència ben evident.

L'Església catalana s'ha nodrit històricament de la classe pagesa i la burgesia.

La primera ha quedat reduïda a la mínima expressió; la segona ha crescut molt, però una part d'ella, la de pare i mare nascuts a Catalunya, per utilitzar un identificador habitual en la sociologia positiva, s'ha allunyat en un nombre gens negligible de l'Església, almenys en el sentit integral del concepte. O han deixat de creure, o ho fan a

la seva manera; no estan en comunió. I això es nota, fa efecte a tots els nivells, perquè aquesta burgesia era la que havia fet l'arquitectura social i política del catalanisme. Els seus prohoms catòlics han mort o han envellit, i els seus fills només els han substituït en part.

Mentrestant, altres sectors de la col·lectivitat catalana, d'origen migratori, o fills de pares nascuts fora, han ocupat el seu lloc. Són persones disposades a treballar donant testimoni del Senyor, que en definitiva és la finalitat eclesial, més que en criticar a Roma, o desqualificar —fraternament, faltaria més —al germà de torn.

ESGLÉSIA I PAÍS

Segona conclusió pràctica: la composició social de l'Església de Catalunya reflexa la comunitat que serveix, amb totes les seves diferències i contradiccions quan tracta el tema nacional. I aquí cal recordar algunes evidències des del punt de vista nacional.

a) La proporció de ciutadans del país que s'autodefineixen com a únicament «catalans» és minoritària. Fins i tot si afegim a aquest autoposicionament el de considerar-se «més català que espanyol», el resultat final no arriba al 50%.

b) Aquella situació, que òbviament no és estàtica, pot explicar el perquè fins pràcticament ara mateix —la conferència del president Pujol del 8 d'octubre sembla una inflexió en aquest sentit— la quasi totalitat dels polítics catalans han fonamentat els seus arguments autonòmics en el raonament que allò que demanaven per Catalunya «era generalitzable i bo per les altres autonomies», i no solament això, sinó que per exemple CiU ha fet bandera d'assegurar la governabilitat espanyola, malgrat la Cope i *Abc*. La política nacional catalana —i la seva pedagogia— no s'ha fonamentat majoritàriament en la separació, ni tan sols en la diferenciació, en relació amb el context regional espanyol: l'autonomisme generalitzable de CDC, l'esdèric federalisme del PSC i el més concret d'Iniciativa fan pedagogia de la «no diferenciació».

c) Val la pena reflexionar sobre el fet que l'àmbit polític-institucional espanyol, la Generalitat pertany al règim autonòmic general, com les regions espanyoles, lluny per tant d'una diferenciació molt específica com l'Estatut del País Basc i el seu Concert de base foral.

d) Si del pla polític passem a la societat civil, podem constatar com per exemple en el pla esportiu ha estat impossible el disposar d'un Comitè Olímpic de Catalunya per l'actuació dels mateixos catalans. Ni tan sols som capaços de tenir seleccions nacionals catalanes amb caràcter permanent, i ens quedem encara en el discurs de la prudència i l'estratègia a llarg termini.

e) Les grans organitzacions sindicals a Catalunya són federacions de la matriu espanyola i una cosa semblant passa amb els empresaris de Foment i la CEOE.

En definitiva no hi ha un estat d'opinió ampli en la societat, la política i les institucions catalanes, favorable a solucions de clara separació, de diferenciació organitzativa extrema.

Que ara sigui així —un fet— no significarà admetre de renunciar a cap principi, ni acceptar que no pugui modificar-se, però no

per negar l'evidència preservarem més els principis.

Amb el discurs polític i social del catalanisme, en el qual s'accepta la plena participació en el fet regional espanyol, amb aquesta insistència en la governabilitat i la participació ben integrada esportiva, social, etc., a Espanya, ¿qui podria entendre —fora dels catalans molt experts— les raons d'una feble Església catalana entestada en dotar-se d'una organització radicalment separada, independent? És que l'interès per la governabilitat, la autonomia per a tots, té com excepció el pla eclesial? Per què?

Sobirania política no, i Conferència Episcopal catalana sí?

Comitè Olímpic no, i Conferència Episcopal catalana sí?

Aquí hi ha alguna cosa que no encaixa. No encaixen els fets, ni la intenció última. L'Església entesa com a sacrament de Jesucrist i no com a instrument polític, ni estris sublimatori d'altres impotències.

L'Església de Catalunya no ha de ser l'avantguarda de les solucions nacionals des del punt de vista organitzatiu. En aquest àmbit n'hi ha prou i suficient que segueixi el ritme del poble català, qui ha de madurar i enfortir la seva consciència nacional. Correspon als seus dirigents polítics, sindicals, empresarials, esportius, trobar formes d'organització nacional que expressin la sobirania catalana. Serà en aquest context, que l'Església, sent fidel a les seves arrels nacionals, i alhora sense separar-se del gruix de la comunitat que serveix, anirà produint la seva pròpia organització.

Això pel que fa als fets.

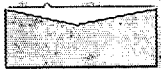
Altra cosa és pel que fa als principis. Però aquí hi ha una doctrina i magisteri episcopal *Arrels cristianes de Catalunya*: «Pàtria, cultura i nació», que estableixen amb prou claredat i amplitud la posició.

Perquè aquesta és la realitat, és perquè dic que els plantejaments de Mn. Valls i del pare Ragué són complementaris. El mossèn ens parla des de la realitat, al marge de la qual només hi ha una traïció a les persones en la seva quotidianitat, en la seva vida, el monjo ens parla des dels principis i drets nacionals que tampoc podem negligir sense traïr els valors i, per tant, també les persones que en són els seus portadors.

La feina de tots és treballar perquè els qui tendeixen a pensar en nom de la realitat, i els que ho fan en nom dels principis, es vegin com el que són; germans d'una mateixa fe, patriotes d'un mateix poble. Perquè, i aquest és un retret ètic i intel·lectual a una frase de l'article d'en Ragué, no es pot acusar —sense caure en la demagògia— de lerrouxisme eclesial a qui com en Valls parteixen de l'afirmació del fet nacional català. Uns i altres units per assolir que l'Església catalana faci bé la seva feina evangelitzadora. Amb els fruits del seu treball evangèlic aconseguirà pes i veu en l'Església universal. Una Església catalana forta i viva, estesa en la seva comunitat nacional, escoltada pel seu sentit del servei i de saviesa, respectada per la coherència de la seva gent. Això és el que necessitem. Una Església catalana capaç de liderar, de ser un interlocutor considerat per les altres esglésies nacionals i per Roma, això és el que necessitem junt amb l'afirmació dels principis.

Germans i patriotes perquè tots som un sol cos, units per fer una Nova Terra.

Cartes del lector

Catalunya Cristiana és valenta

Sr. Director,

Sóc una lectora novençana tant de *Catalunya Cristiana*, com de Drewermann. *Catalunya Cristiana* i Drewermann han coincidit circumstancialment en la meua vida.

Catalunya Cristiana en diferents números (877, 891, 896, 897) ha publicat articles, en pro i en contra, i cartes, en pro i en contra, d'aquest teòleg-psicoterapeuta alemany.

Considero *Catalunya Cristiana* valenta per saber informar de manera honesta de la situació jurídica del teòleg alemany. Una cosa són les idees (sempre a discutir i de qualsevol persona) i una altra és atacar la persona per tenir una prohibició.

Agraeixo a Drewermann el nou llibre, per a mi el primer, que ens ha donat (l'original és del 1989): *La palabra de salvación y sanación. La fuerza liberadora de la fe*. L'he llegit. M'ha ajudat molt a comprendre millor el missatge de Jesús i a treure la conclusió: «Val la pena creure en Jesús.»

Crec que com a cristians hem de tenir una informació adequada i, per altra banda, no som infants, sinó persones adultes que hem de tenir la capacitat de formar el nostre propi criteri i alhora saber-lo qüestionar.

No és cert que els cardenals De Lubac i Congar també van ser persones prohibides i que després van ser els cervells del Concili Vaticà II? Són lliçons de la història.

LÍDIA PUIG i TORRES
Mataró

S'ha perdut la intimitat

Sr. Director,

El dia 29 del mes passat, en el programa televisiu de TV3 *L'hora de Mari Pau Huguet*, es debatia un tema delicat i molt inadequat per l'hora. No entraré en l'argument que va ser exposat amb tot detall. Quina llàstima que la gent hagi perdut, fins a tal punt, el sentit de la intimitat i el pudor!

La meua estranyesa, però, és sobre un dels convidats. Va ser presentat com a preparador de parelles que es volen casar per l'Església i, de sobte, aquest senyor Estefanell va explicar una experiència sexual que va tenir als disset anys, que se la podia estalviar, perquè no era precisament —i sobretot per la seva dedicació— cap exemple a imitar. A més, a la fi de la seva intervenció, quan li van preguntar què opinava sobre les relacions prematrimonials va dir que ho trobava bé, perquè els temps havien canviat molt. És possible que s'encomanin tasques tan delicades a persones amb consciència tan poc escrupolosa?

MARIA CANALS i PUJOL
Subirats

No a Carles Comín?

Sr. Director,

Al *Catalunya Cristiana* del 2 de gener, llegeixo una carta signada pel Sr. Joan Rovira Arbós, de

Vilafranca del Penedès, que condemna els elogis que sovint es fan a la memòria de Carles Comín.

Permeti'm, Sr. Rovira, uns comentaris:

En primer lloc, li puc assegurar, que no sóc comunista, i que mai no he conegut el Sr. Carles Comín.

Al final de la seva carta, diu: «Què diria Nostre Senyor Jesucrist, de tot això?» I jo li pregunto a vostè, què diria Nostre Senyor, si llegís la seva carta?

Vostè cita alguns passatges de l'Evangeli, si m'ho permet, m'agradaria recordar-ne algun altre: «No jutgis, si no vols ser jutjat.»

Van preguntar els deixebles, quantes vegades hem de perdonar? Set? Respon Jesús: setanta vegades set.

I el passatge de l'adúltera. Tiraria vostè la primera pedra? «Vés-te'n en pau i no pequis més» li va dir Jesús, en lloc de jutjar-la. I el passatge on adverteix als mestres de la llei que entraran primer al cel, les prostitutes i els publicans, abans que ells?

I no acabariem, perquè no n'hi caben més, però li recomano, de tot cor, que abans de jutjar, llegeixi bé la Paraula del Senyor i estic segur que mai més no condemnarà ningú.

ROSSEND GIBERT ROCA
Rellinars

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportú i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Retalls

Avui (20-I-97)
Editorial

Una greu desinformació

El nunci del Vaticà a Espanya, assessorat per interessades i difuses fonts d'informació (en alguns casos fins i tot es tracta d'anònims), ha arribat a la conclusió que a Catalunya el castellà pateix una greu discriminació. Monsenyor Lajos Kada, que és hongarès, fins i tot ha arribat a plantejar paral·lelismes entre la minoria hongaresa que viu a Romania i la minoria castellanoparlant que viu a Catalunya. Són dues realitats tan distintes que la comparació és tan sorprenent com preocupant. Des de Madrid, on alguns mitjans de comunicació i alguns ambients pretesament intel·lectuals viuen la recuperació de la llengua catalana com un autèntic acte d'hostilitat nacional, es podria arribar a entendre que una persona sense grans responsabilitats pogués fer declaracions com les que ha fet el nunci a la revista *Vida Nueva*. Però no és aquest el cas de Lajos Kada, que sí que en té, de responsabilitats, i ben importants. Abans de mostrar als bisbes catalans la seva preocupació sobre aquestes suposades discriminacions que afec-

tarien l'evangelització i l'atenció espiritual dels castellanoparlants que viuen a Catalunya, el nunci els hauria d'haver demanat informació i opinió. Si no ho ha fet, malament. I si l'ha rebuda i no li ha prestat cap consideració, pitjor encara.

Amb les dades que li ha fet arribar el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carre-ra i les precisions del mateix arquebisbe, Ricard Maria Carles, n'hi hauria d'haver prou. Les xifres sobre els idiomes en què es fan les misses a la diòcesi de Barcelona són bastant concloents. Però el nunci està en l'obligació de viure de més a prop la realitat catalana, el fals problema que ha arribat a crear-se a base d'informacions tan sectàries com allunyades de la realitat. Sobretot considerant que el ressò d'aquesta entrevista ha servit perquè es facin públics alguns dels comentaris de Lajos Kada sobre la *qüestió catalana*. Comentaris que delaten un profund desconeixement dels fets. Les veus més importants de l'Església catalana li han de fer arribar, juntament amb la informació necessària, aquesta preocupació: la necessitat que, des d'un

lloc com el seu, es palpi i es visqui de prop la realitat sobre la qual es fan conjectures, induïdes i arriscades, tan alegrement. I aquest fet és encara més delicat si tenim en compte les queixes i la preocupació recents —aquestes autèntiques— d'una part important de l'Església catalana respecte a l'escassa sensibilitat manifestada al Vaticà davant la realitat d'aquest país.

I tu què fas?

Horari: Dissabte 22:30 h.

Continguts: L'espai de mitja hora de durada, presenta cada setmana un tema relacionat amb l'anomenat «Quart Món», i l'analitza des de diferents punts de vista. L'objectiu del programa és donar a conèixer activitats per motivar a la gent a moure's.

església en el món

Vaticà

Promoure el coneixement i l'estima de la vida consagrada

■ Missatge del Papa per al dia 2 de febrer

ROMA.— El 18 de gener passat el papa Joan Pau II va fer públic el missatge per a la celebració de la Jornada de la Vida Consagrada que se celebrarà el proper dia 2 de febrer, festa de la Presentació de Jesús al Temple.

En el seu missatge, el Papa manifesta que la celebració d'aquesta jornada té com a objectiu «ajudar tota l'Església a valorar cada vegada més el testimoni d'aquells que han escollit seguir Crist de prop mitjançant la pràctica dels consells evangèlics i, alhora vol ser per a les persones consagrades una bona ocasió per renovar els propòsits i reviu els sentiments que han d'inspirar el seu lliurament al Senyor».

La finalitat de la jornada, explica Joan Pau II, és triple: «En primer lloc, respon a la íntima necessitat d'alabar més solemnement al Senyor i donar-li gràcies pel gran do de la vida consagrada; d'altra banda, té com a finalitat promoure en tot el poble de Déu el coneixement i l'estima de la vida consagrada.» El sant Pare afegeix que el tercer motiu fa referència directament a «les

persones consagrades, convidades a celebrar juntes i solemnement les meravelles que el Senyor ha realitzat en elles per tal de fer més viva la consciència de la seva missió insubstituïble en Església i el món».

Joan Pau II recorda que des de fa alguns anys, a l'Església de Roma i en altres diòcesis, la festivitat del 2 de febrer congrega espontàniament al voltant del Papa i dels bisbes diocesans nombrosos membres d'Instituts de Vida Consagrada i de Societats de Vida Apostòlica. En aquest sentit, el Papa dona a conèixer el seu desig que aquesta experiència s'estengui per tota l'Església.

«Desitjo de tot cor —conclou el Sant Pare— que la Jornada produeixi fruits abundants per a la santedat i la missió de l'Església. Que ajudi en particular, a la comunitat cristiana a créixer en l'estima per les vocacions de consagració especial, intensificar l'oració per obtenir-les del Senyor, fent madurar entre els joves i en les famílies una generosa disponibilitat per rebre el do de la vocació». D'aquesta manera, afirma el Papa, «la vida eclesial es veurà beneficiada en el seu conjunt i l'evangelització prendrà força». (VIS)

Joan Pau II i Arafat es troben per cinquena vegada

va afirmar que en totes dues reunions hi va haver un intercanvi de notícies i d'impressions sobre el desenvolupament de les negociacions entre israelites i palestins, i sobre la situació de la població als territoris autònoms. També va ser tractat amb una atenció especial el clima de tensió i de patiment que es registra a la franja àrab de Jerusalem.

Inguàlment en totes dues trobades es va treballar en la col·laboració per preparar la ciutat de Betlem per a la celebració de l'Any Jubilari del 2000. La Santa Seu ha reiterat la seva ferma decisió que en les negociacions d'Israel i Palestina també s'inclougui la protecció de la identitat dels Sants Llocs com a centre de culte per a les tres religions: jueva, cristiana i musulmana.

ROMA.— El president palestí, Iàsser arafat, i Joan Pau II es van trobar a finals de desembre al Vaticà. Era la cinquena audiència que el Papa concedia al líder palestí, que el setembre anterior havia tingut una trobada amb Angelo Sodano, secretari d'Estat del Vaticà. També en aquesta ocasió, Arafat va tenir una entrevista de trenta minuts amb Jean-Louis Tauran, secretari per a les Relacions amb els Estats.

El gabinet de premsa de la Santa Seu

El Vaticà confirma quatre viatges del Papa per al 1997

ROMA.— La Santa Seu ha confirmat els viatges de Joan Pau II a la República Txeca, Polònia, França i el Brasil. Potser en el transcurs d'aquest mateix 1997, el Papa podria viatjar també a Sarajevo. La visita del Sant Pare a la martiritzada capital de Bòsnia podria produir-se la propera primavera, segons ha anunciat recentment a Roma el cardenal Vinko Puljic.

Joan Pau II viatjarà a Praga, la capital de la República Txeca, el mes d'abril, en la que serà la segona visita pastoral del Papa a aquest país (la primera va ser el 1995) des de la secessió de l'antiga Txecoslovàquia. El Sant Pare té previst el sisè viatge a Polònia a principis d'estiu. Serà la més llarga de les estades pastorals al seu país d'origen, onze dies entre el 31 de maig i el 10 de juny, amb visita a dotze ciutats i dos dies de descans en una estació de muntanya.

Una altra cita transcendental d'aquest any és la XI Trobada Mundial amb la Joventut, que se celebrarà a París durant el mes d'agost, i que suposarà el retorn del Papa a França després de la seva visita de l'any passat en la que, tot i l'agitació dels cercles anticlericals, va suposar un dels grans èxits dels seus quatre viatges pastorals a aquest país.

L'estada que el Sant Pare farà al Brasil té com a motiu la II Trobada Mundial del Papa amb les Famílies, que entre els dies 4 i 5 d'octubre de 1997 tindrà lloc a Rio de Janeiro.

V.N.

R.C.

Internacional

Itàlia

Una mitjana de 25 missioners assassinats en els darrers anys

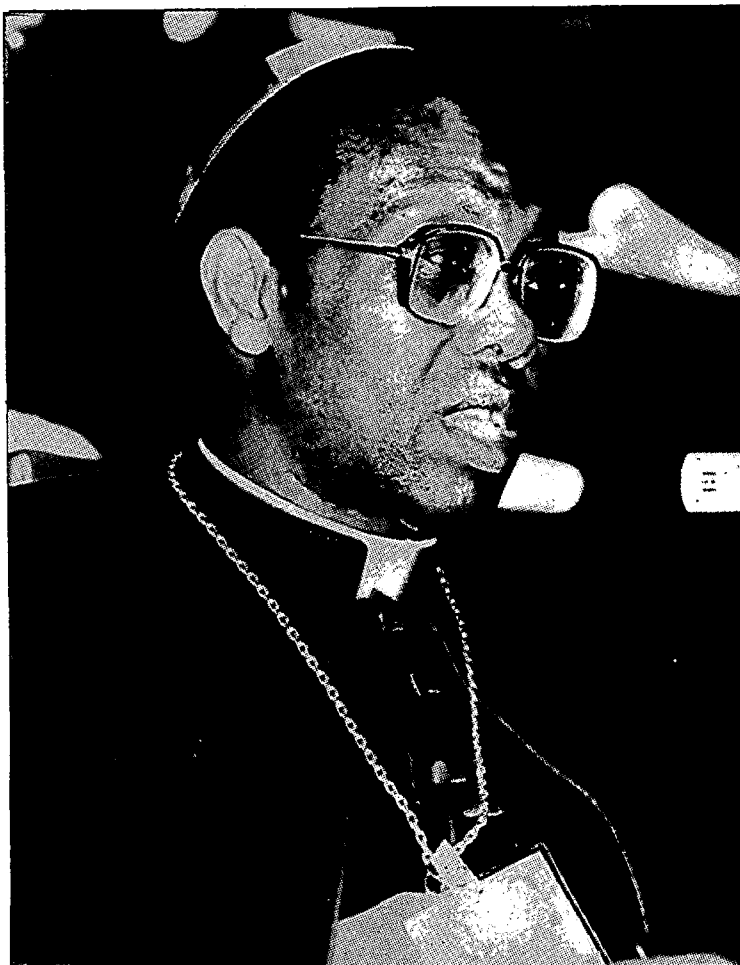
■ La majoria durant el 1996

ROMA.— El cardenal Josef Tomko, prefecte de la Congregació per a l'Evangelització dels Pobles, organisme que dirigeix l'activitat de tota l'Església, va fer públic a *L'Osservatore Romano* que durant el 1996 vint bisbes i missioners van ser assassinats.

Segons el cardenal, «la mitjana d'aquests darrers anys és de 25 veritables màrtirs, no en el sentit metafòric, sinó en el de testimonis de la fe fins al vessament de la sang». A les dades facilitades pel prefecte de la Congregació, s'ha d'afegir l'assassinat dels quatre germans maristes al Zaire, que eleva ja a 24 els màrtirs durant el 1996.

També han estat assassinats molts seglaris, agents pastorals, catequistes i col·laboradors en obres educatives, socials, caritatives i assistencials de l'Església. La violència també ha afectat altres comunitats cristianes, sobretot protestants i adventistes. Com a mínim es parla de 17 pastors protestants i agents apostòlics assassinats per l'odi ètnic i sociopolític.

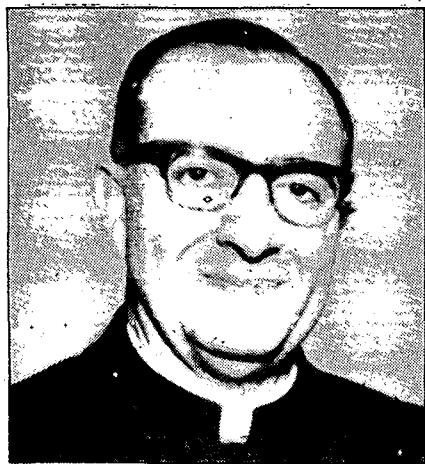
D'altra banda, l'agència Fides ha informat que l'Església té a Àfrica, a disposició de les poblacions nadiues, 851 hospitals, 3.812 dispensaris, 278 leproseries, 463 llars per a gent gran i minusvàlids, 633 orfanats i unes altres 744 llars per a nens pobres. Aquestes xifres, expressió de la caritat de l'Església, són encara més grans per a Àsia. En aquest immens continent, l'Església posa a disposició de les poblacions 1.239 hospitals, 3.046 dispensaris, 375 leproseries, 1.049 llars per a gent gran i minusvàlids, 2.393 orfanats i 2.125 llars per a altres nenes. (OFIM)

Mons. Joaquin Ruhuma, arquebisbe de Gitega (Burundi), va ser assassinat el 12 de setembre de 1996.

Perú

Ha mort el cardenal Landázuri, veu de Sud-amèrica

Cardenal Landázuri.

LIMA.— Va ser la veu d'Amèrica llatina en el Concili Vaticà II. Així serà recordat l'arquebisbe emèrit de Lima, el cardenal Juan Landázuri Ricketts, franciscà, que va morir el 17 de gener passat a la capital del Perú als 87 anys.

Landázuri també va ser una de les figures fundadores del Celam, el Consell Episcopal Latinoamericà. El papa Joan Pau II, en un telegrama que va enviar al seu successor, el cardenal Augusto Vargas Alzamora, subratlla en particular l'abnegació que va demostrar el desaparegut en el seu ministeri «promovent moltes iniciatives pastorals seguint la línia del Concili Vaticà II, en què va participar activament». En el missatge el Papa recorda el servei que va oferir el cardenal traspassat a tota l'Església, a la del seu país com a president de la conferència episcopal, com en diverses ocasions a la Conferència de Medellín.

Amb la pèrdua del cardenal Landázuri, el col·legi sagrat està compost de 150 membres, dels quals 110 seran escollits en un conclave eventual.

C.C.

Corea

«L'única solució a la crisi és el diàleg»

SEÜL.— El primat de l'Església catòlica coreana, el cardenal Stefano Kim-Shoo-hwan, ha intervingut per desbloquejar la greu crisi que ha provocat la nova normativa laboral que ha paralytitzat Corea des de fa tres setmanes. L'arquebisbe de Seül s'ha trobat recentment amb el president Kim Young Sam, de religió protestant. La trobada va tenir lloc mentre els líders sindicals estaven tancats a la catedral catòlica de Myongdong. Segons el portaveu presidencial, el cardenal Kim ha demanat predisposició al diàleg, com el camí principal per a la solució de la crisi. El prelat ha deixat entendre que les posicions es mantenen distants, però ha expressat l'esperança que no es faci servir la força de la policia per arrestar els líders sindicals acampats als jardins de la catedral, tot i que el president ha dit que la llei s'ha de respectar.

C.C.

Espanya

«Proclamar l'any de gràcia del Senyor»

■ V Pla pastoral de la Conferència Episcopal espanyola

MADRID.— En continuïtat amb els quatre Plans pastorals anteriors, la Conferència Episcopal espanyola, en la seva LXVI Assemblea Plenària, va aprovar el que ara es presenta, que haurà d'orientar el seu treball i el dels seus diversos organismes durant els propers quatre anys.

El Pla pastoral té en comú amb els anteriors que intenta respondre amb una acció pastoral renovada a la situació de l'Església a l'Estat espanyol des de la responsabilitat i la tasca de la Conferència Episcopal.

La Conferencia Episcopal española va aprovar el V Pla pastoral..

DE FRANC

Si vostè vol
sentir-hi millor:

SENSE DUR RES A LES ORELLES

Amb les ulleres acústiques especials. Ideals per al qui no sigui sord però a vegades vol sentir-hi amb més claredat. Ningú no s'adonà que Vostè utilitza una correcció auditiva perquè no duu a l'orella cap auricular... cap cordó... cap cable... res a amagar.

TOT A L'ORELLA

Fet totalment a la seva mida, minúscul i invisible.

AMB TOTES DUES ORELLES

Hi sentirà més clarament, entendre dues vegades millor, enlloc de la meitat amb una orella.

Una oferta especial limitada!
Una publicació de regal!

Oferim una utilíssima publicació només als lectors dèbils d'oïda d'aquesta revista. Si Vostè té un problema auditiu ompli aquesta butlleta i la pot enviar ràpidament. AMPLIFON, li enviarà DE FRANC el regal que té reservat per a Vostè.

ENVIEU EL CUPÓ AVUI MATEIX!

OFERTA VÀLIDA NOMÉS
FINS AL 14 DE FEBRER

amplifon

AMPLIFON. C/ Trafalgar, 6 - 2a planta - 08010 Barcelona

Prego que m'enviïn de franc el regal per als dèbils d'oïda, sense cap compromís per la meua part.

NOM..... COGNOM.....

ADREÇA..... POBLACIÓ.....

PROV..... C.P..... TEL.....

CCCA/0497

Estructura del Pla

Comença amb una introducció en la qual es descriu la trajectòria dels Plans anteriors.

La primera part està dedicada a explicar l'horitzó del Gran Jubileu del 2000 on s'emmarca aquest Pla, en conformitat amb les orientacions del Sant Pare: la crida de Déu que rebem en aquest moment.

La segona part desenvolupa l'anàlisi de la situació actual mirant aquest segle, les dificultats, realitats positives i esperances d'aquest moment i les persones que vivim en l'Església, que hem de ser evangelitzades i a les quals hem d'evangelitzar. S'inicia, responenent al suggeriment del Papa, una revisió reduïda, que serà completada més endavant, en un document que projecta la Comissió per a la Doctrina de la Fe, sobre la nostra situació de l'Església a l'Estat espanyol a la llum de les quatre constitucions del Concili Vaticà II.

La tercera part tracta de connectar l'objectiu general de la Conferència Episcopal espanyola amb l'objectiu prioritari assenyalat pel Sant Pare en la *Tertio Millenio Adveniente*. Aquest objectiu es formula en el Pla Pastoral de la Conferència Episcopal espanyola de la manera següent: «Que la nostra Conferència Episcopal, en les seves reflexions i documents, projectes i accions pastorals, col·labori per a l'enfortiment de la fe i del testimoni dels cristians.»

En aquest objectiu es destaquen tres aspectes: la fe, el testimoni i l'obligada coherència entre tots dos, per la correspondència que s'ha de donar entre la fe i la vida.

D'aquest objectiu general es deriven quatre objectius específics, que s'assignen als quatre anys de durada del Pla, alhora que s'intenta mantenir el marc assenyalat per l'exhortació apostòlica *Tertio Millenio Adveniente* per a aquests mateixos quatre anys. Aquests quatre objectius es formulen així:

Els quatre objectius

1. «Promoure un major coneixement, amor i seguiment de Jesucrist, Senyor de l'Església, de la història i de la humanitat.»

2. «Suscitar, preparar i formar els nous evangelitzadors per al proper segle, sotà la docilitat a l'Esperit Sant.»

3. «a) Promoure la reflexió i l'anunci de Déu, que és Pare, en la vida dels homes; b) afavorir la conversió pel sacrament de la penitència; i c) promocionar l'acció caritativa i social i la seva necessària coordinació com a expressió de la misericòrdia de Déu Pare, sighe de comunió eclesial i element essencial de l'evangelització.»

4. «Promoure l'espiritualitat trinitària centrada en l'Eucaristia, font i culminació de l'evangelització, en la vida cristiana, personal i comunitària.»

Per al compliment de cada un dels objectius s'assenyalen una sèrie d'accions que s'assignen a les diverses Comissions i altres organismes de la Conferència Episcopal. Les accions assenyalades tenen caràcter selectiu, perquè les distintes Comissions Episcopals desenvolupen a més les seves pròpies accions en els seus respectius plans i programes.

C.C.

La visita pastoral (i 3)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El gran sacerdot

La celebració de l'Eucaristia, i especialment de l'Eucaristia dominical, és sempre el moment central i culminant de la Visita Pastoral del bisbe a una parròquia. En l'assemblea litúrgica, rodejat pels preveres que concelebre amb ell, i ajudant-lo els diaques amb els altres ministres, el bisbe apareix davant dels fidels en la seva condició de gran sacerdot, ministre de Crist, administrador dels misteris de Déu. D'una manera excel·lent ell fa present a Crist; amb el seu ministeri, no sols pot celebrar l'Eucaristia, sinó que pot donar a altres la condició de preveres perquè la celebrin.

Una de les afirmacions del Concili Vaticà II, preses de la tradició patristica, és que els preveres presideixen a l'altar no sols en nom de Crist, per la seva ordenació sacramental, sinó també en lloc del bisbe, per la seva condició presbiteral. Això s'expressa litúrgicament en la pregària eucarística, quan els preveres es refereixen sempre al Sant Pare i després al mateix bisbe, tant si el prevere és religiós com si és diocesà.

Res d'estrany, per tot això, que, quan el bisbe visita una comunitat, la celebració eucarística sigui el moment més significatiu. L'Eucaristia és l'arrel i el centre

de la vida de tota la comunitat cristiana, i la vida comunitària hi té el seu començament indiscutible. L'Eucaristia és Crist, és el misteri de la Pasqua del Senyor, és el nostre misteri!

Un dels deures de qualsevol bisbe és celebrar, cada diumenge, si més no, la missa en favor del poble que té encomanat (*missa pro populo*). Quan, de fet, la celebra amb el poble, tot adquireix un relleu particular.

Els altres sagraments

Juntament amb l'Eucaristia, la presència del bisbe és també el moment per destacar els altres sagraments. La penitència, per exemple, de la qual el bisbe és el primer ministre en cada Església: la Visita Pastoral és una oportunitat perquè els fidels puguin acudir al bisbe a demanar la reconciliació.

També el baptisme, i sobretot la confirmació, són en primer lloc ministeri del bisbe. Incorporar a Jesucrist i a l'Església, cos de Crist, i comunicar el do de l'Esperit Sant per integrar els batejats com a membres de ple dret a la comunitat reunida en l'Esperit Sant, que és l'Església, és quelcom que pertany al que té cura de la unitat en Crist d'aquesta Església. De fet, una de les coses més tradicionals

que fa el bisbe en la Visita Pastoral és precisament la Confirmació de nous batejats.

Igualment el matrimoni i la unció dels malalts poden ser celebrats pel bisbe durant la Visita Pastoral. Això ajuda a manifestar el caràcter eclesial del matrimoni entre cristians, i a continuar en els malalts concrets, amb la pregària de la fe de l'Església, el sentit de la benedicció de l'oli dels malalts que el bisbe fa cada any en la missa crismal.

La catequesi i la caritat

La litúrgia és la culminació i la font de la vida cristiana, però una comunitat cristiana es manté viva gràcies a la catequesi i a la caritat. El text de sant Lluc quan fa la síntesi del que era la vida de la comunitat de Jerusalem, parla de la fidelitat a la «doctrina dels Apòstols, a la comunió fraterna, a la fracció del pa i a les pregàries» (Fets 2:42).

Quan cal comprovar com creix una comunitat cristiana, cal referir-se a aquests elements primordials. La Visita Pastoral és, d'una manera molt directa, atenció a l'esforç catequètic que es fa en cada comunitat, i també atenció a la manera com aquella comunitat exerceix l'ajuda fraterna en els diversos àmbits en què aques-

ta ajuda és necessària; en termes més evangèlics, podríem dir que cal comprovar com aquella comunitat «estima segons Crist» (caritat).

Un aspecte no pas poc important d'aquesta acció fraternal és l'atenció als malalts. Són uns membres de l'Església que tenen personalment l'oportunitat d'assimilar-se a la passió de Crist, i que són alhora per a nosaltres una imatge eloqüent del Crist mateix. La visita del bisbe als malalts és un testimoni de la urgència pastoral d'exercir les obres de misericòrdia.

La Visita Pastoral pot tenir encara moltes altres oportunitats de contacte entre el bisbe i els feligresos de la parròquia. Tanmateix, hi ha uns contactes que no es poden ometre: la trobada del bisbe, juntament amb els preveres, amb els membres del Consell pastoral parroquial i amb el Consell d'economia de la parròquia, previst pel Codi de Dret canònic.

Els laics membres d'aquests consells són els primers col·laboradors dels preveres, i juntament amb ells tenen la preocupació de la vida cristiana de la comunitat. Encara que els carismes són diversos, i que els preveres són els qui tenen la missió de representar a Crist, els laics —especialment els qui formen aquests Consells— porten certament el do de l'Esperit que els impulsa a la col·laboració en l'edificació de l'Església. Les cartes paulines són testimoni d'aquest fet, tan antic en l'Església com la mateixa Visita Pastoral! Per això, el bisbe no pot deixar d'escoltar-los, confortar-los i atendre seriosament les seves observacions.

La Bíblia a l'abast

Jesucrist, germà i salvador dels homes

(He 2:14-18)

Josep M. Aragonès, rector de Torrelavit i canonge de la seu de Barcelona

«L'home típic»

L'expressió és del venerable Torras i Bages i ens serveix aquí per introduir-nos a la perícopa de la lectura apostòlica que llegim avui en la festa de la Presentació del Senyor. Al final de la gran frase introductòria del seu sermó als cristians (1:1-4), l'autor de la carta als Hebreus, diu del Fill de Déu, esdevingut paraula definitiva que ens ha parlat, que un cop acabada l'obra de la salvació i assegut a la dreta del Pare, «ocupa un lloc superior als àngels i posseeix en herència un nom molt més excel·lent que el d'ells». En expressió semítica parlar del *nom* és parlar de la dignitat i de la missió de la persona. En dignitat, Jesús, el Fill, «splendor de la glòria de Déu i empremta del seu mateix ésser» (v. 3a), és radicalment superior als àngels (1:5-14). I pel que fa a la missió encomanada i que porta a terme en íntima donació i comunió amb el Pare, també la superioritat de Jesús respecte als àngels és manifesta: Jesús és el salvador dels homes. És el que exposarà en el capítol 2. El

misteri del Crist queda així ben anunciat: gloriificació divina (1:5-14) i solidaritat amb els homes (2:5-16). El Fill fet home revela el camí de la salvació de Déu i en l'itinerari de l'home Jesús. I el revela parlant el llenguatge de *carn i sang* que els homes poden entendre, el llenguatge del sofriment fins a la mort, que contràriament al que s'esdevé en els homes és un llenguatge que no desemboca en la mort i el no-res, sinó que mena a la salvació.

Jesús no és cap àngel baixat del cel per ensenyar-nos el camí de la salvació. Dit altrament, la salvació no ens ve de fora, sinó que Déu salva la humanitat des de dins mateix. Amb frase encara més elevada: Déu vol que sigui l'Home que salvi l'home. «Perquè no és pas als àngels que ha sotmès l'univers futur» (v. 5), sinó que, tal com testimonia l'Escriptura (Sl 8:5-7 segons l'antiga versió grega) és a l'home a qui li ha donat el domini de tot: «Contemplem com Jesús, posat un moment per sota dels àngels, ha estat ara coronat de glòria i dignitat, per mitjà de la passió i de la mort, a fi que per la gràcia de Déu

tastés la mort en bé de tots» (v. 9). Per això calia que el camí de la salvació fos el camí propi dels homes. Així el Fill comparteix carn i sang amb nosaltres esdevenint de la mateixa família. «Els fills d'una família són d'una mateixa sang —literalment, comparteixen sang i carn. Per això Jesús ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini del món, i així, fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida» (vv. 14-15). L'home Jesús, tot i que és el Fill de Déu fet home, està sotmès també a la por de la mort. Comparteix amb tota la humanitat la situació d'esclavitud que l'oprimeix tota la vida, amenaçant-la. Per això podrà plantar cara al diable i destituir-lo definitivament de l'horitzó de l'home, fent-nos lliures de l'esclavatge d'aquest temor.

Festa de la Presentació del Senyor. Jesús, portat en braços pels seus pares, entra a la casa del Pare, el seu temple. Així s'acompleix per primer cop la profecia de Malaquies. Entrat en la humanitat, ara

Jesús l'entra a la casa de Déu. L'itinerari de la humanitat nova queda així traçat de manera definitiva. Però el control d'entrada s'agafa pel corriol del sofriment, per l'opressió angoixant de la por a la mort. I l'Esperit no ho amaga ni ho corregeix. «Fet en tot igual als germans», Jesús assumeix aquestes servituds i les fa a miques. En visió profètica, Simeó ho contempla i ho revela «a Maria la seva Mare. Aquest noi... serà una senyera combatuda». L'esperit del mal li presentarà combat sense treva i mirarà de capolar-lo. I no sols a ell sinó també a tots els qui amb ell s'identifiquin: «I a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima: així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts» (vv. 34-35). En la resurrecció, la Senyera-combatuda s'alçarà triomfant i gloriosa, trossejant l'espasa-creu que ancestralment ha traspassat l'ànima de la humanitat. És la llum que s'ha revelat a les nacions, glòria d'Israel, el poble de Déu. L'autèntic Salvador, solidari amb tota la humanitat, que el Pare havia preparat per presentar-lo a tots els pobles.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic B; ferial II)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 4)

FEBRER 1997

2. Diumenge

La Presentació del Senyor (F) *Blanc*. Lectures: Malaquies 3:1-4 / Salm 23 / Hebreus 2:14-18 / Lluç 2:22/40

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Corneli, cent. i b.; Apronià i Ferm, mrs.; Santa Catarina de Ricci, vg.

Festa Major: a l'Ametlla de Mar, Botarell, Calafell, Castelló d'Empúries, Enviny, l'Espluga Calba, Esponellà, Palau-saverdera, la Pobla de Mafumet, Salou i Valls.

3 Dilluns

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 11:32-40 / Salm 30 / Marc 5:1-20. Si es vol: *Sant Blai, b. mr.* (MLI). *Vermell*. *Sant Anscari, b.* (MLI). *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Anscari (Oscar), b.; Laurentí, mr.; Tigides, b.; Santes, Celerina, mr., i Claudina Thevenet, vg. fdr.

Festa Major: a Alcanó, l'Aleixar, Algerri, Almatret, Bot, Cabassers, Castellnou de Seana, la Fatarella, la Floresta (les Garrigues), el Palau d'Anglesola, Tivissa i Vila-sacra.

4. Dimarts

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 12:1-4 / Salm 21 / Marc 5:21-43

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Corsini, b. mr.; Rembert, b.; Gilbert, prev.; Fileas, b. mr.; Josep de Leonisa, cap.; Joan de Brito, S.J.; Santa Joana de Valois, reina.

5. Dimecres

Santa Ágata, vg. mr. (MO) *Vermell*. Lectures: Hebreus 12:4-7.11-15 / Salm 102 / Marc 6:1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aviti, Inguenú i Albuí, bs.; Gastó, cfr.; Santes, Calamanda, vg. mr.; Felícia, nena mr.

Festa Major: a Calaf i Campmany.

6. Dijous

Sant Pau Miki i comps. mrs. del Japó (MO) *Vermell*. Lectures: Hebreus 12:18-19.21-24 / Salm 47 / Marc 6:7-13ALTRES CELEBRACIONS: *El Sant Misteri de Cervera*. Sants, Vedast, b.; Guari, card.; Teofil, mr.; Santes, Dorotea, vg. mr.; Revocada, mr. *Dijous gras*.**Festa Major:** a Cervera.

7. Divendres

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 13:1-8 / Salm 26 / Marc 6:14-19ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ricard, rei; Adaucte, mr.; Santa Juliana, viuda. *Primer divendres del mes*.

8. Dissabte

Fèria. *Verd*. Lectures: Hebreus 13:15-17.20-21 / Salm 22 / Marc 6:30-34. Si es vol: *Sant Jeroni Emilià, fdr.* (MLI) *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Juvenci, b.; Pau, Luci i Ciríac, mrs.; Santa Elisenda, vg.; Cointa, mr.

Lectures bíbliques

La presentació del Senyor
(2 de febrer)

Lectura primera

Ml 3:1-4

El senyor que vosaltres busqueu entrarà al seu temple *

Lectura del profeta Malaquies

Això diu el Senyor: «Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple.» Ja ve, diu el Senyor de l'univers. ¿Qui resistirà el dia de la seva arribada? ¿Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Levi, i els refinarà com la plata i l'or. Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics.

Salm responsorial 23:7, 8; 9, 10 (R.: cf. 8a)

Portals, alceu les llindes;
engrandiu-vos portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria.

R. *El Senyor és el rei de la glòria.*

¿Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor valent i poderós,
és el Senyor, victoriós en el combat. R.

Portals, alceu les llindes,
engrandiu-vos portalades eternes,
que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria?
És el Senyor, Déu de l'univers,
és aquest el rei de la glòria. R.

Lectura segona

He 2:14-18

Calia que es fes en tot semblant als germans

Lectura de la carta als cristians hebreus

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè després que ell

mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

Al·leluia

Lc 2:3

Llum que es revelarà a les nacions
i glòria d'Israel, el poble de Déu.

Evangeli

Lc 2:22-40

Els meus ulls han vist el Salvador

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici «un parell de tórtres o dos colomins», com diu la Llei del Senyor.

Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolat, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: «Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel el vostre poble.» [El seu pare i la seva mare estaven meravellats d'això que es deia d'ell.

Simeó va beneir-lo i digué a Maria, la seva mare: «Aquest noi serà motiu que molts caiguin a Israel i molts d'altres s'alcin; serà una senyera combatuda, i a tu mateixa una espasa et traspasarà l'ànima; així es revelaran els sentiments amagats als cors de molts.»

Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda fins aleshores, als vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple, dedicada nit i dia al culte de Déu amb dejunis i oracions. Ella, doncs, que es trobava allà a la mateixa hora, donava gràcies a Déu i parlava del nen a tots els qui esperaven el temps en què Jerusalem seria redimida.

Quan hagueren complert tot el que ordenava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea al seu poble de Natzalet.

El noi creixia i es feia fort, era entenimentat i Déu li havia donat el seu favor.]

Jesús al seu poble: una escena molt forta

Joan Guiteras i Vilanova

saber escoltar

Heus aquí un esdeveniment evangèlic molt impressionant: Jesús entre el convilatans de Natza-ret (Mc 6: 1-6). Va amb els deixebles, és dissabte i ensenya a la sinagoga de la vila. Els seus, tot i adonar-se de la seva saviesa i poder, en lloc d'atendre la veritat del seu missatge, s'enreden amb una discussió estèril sense cap ni peus. S'estranyen dels fets i les paraules de Crist i tanmateix tanquen el seu cor amb pany i clau davant la gran claror. «Va —diuen— si aquest jove el coneixem de menut; si és el fuster, el fill de Maria i té la seva parentela entre nosaltres!»

En lloc de l'acolliment es parapeten en l'escàndol. Tot s'esdevé com un diàleg de sords. De sords voluntaris —els pitjors— que es tapen les oïdes per tal de no sentir. L'actitud superficial fa que els de

Natzaret no s'adonin del camí de la salvació que els és ofert. Però fiant-se només del primer cop d'ull que es resisteix a mirar coses noves, no saben descobrir el misteri de l'Encarnació. Misteri extraordinari i embolcallat de quotidianitat! Divinitat i humanitat totalment unides!

Jesús no calla la veritat. No pot deixar de dir-los que «els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». Un no pot anar mai en contra de la veritat, sinó que té el deure de cercar-la. Quina descreença la dels de Natzaret! Els passa de llarg el misteri humanat. Ni els miracles no tenen cap eficàcia per a ells. Racionalistes perduts, resten en la superfície de la personalitat de Jesús. No volgueu una situació més dramàtica. Ignoren el so de la melòdica veu del Bon Pastor!

Atenció, doncs, a les crides de Déu. Revestides

normalment de quotidianitat i, en això mateix, extraordinàries. És la llei de l'acomodació divina, la de l'Encarnació. Déu se'ns comunica segons la nostra manera de ser.

No esperem signes meravellosos ni revelacions arrabassadores. Adonem-nos de la crida divina tan present en les persones i els esdeveniments. I no posem excuses. El que cal és obrir el cor amb bona voluntat i cercar amb deler el qui és la Veritat i la Vida. Una crida, per tant, a no perdre el bon olfacte espiritual que ens fa sentir l'olor de la crida de Déu. D'aquest Déu que no mira la història de la llunyania, sinó que ha enviat el seu Fill. El qual es féu home per nosaltres i per la nostra salvació. I que fundà l'Església, ens deixà la seva paraula en l'Escriptura i es fa present pels sagraments. Escoltem les seves crides!

Negres històries bíbliques

P-J Ynaraja, capellà del Montanyà

retrats bíblics
intencionats

Durant el meu últim viatge a Jerusalem vaig dialogar, *platicar* diria ella, amb una pietosa senyora argentina. La seva pietat la duia a extrems com prohibir la lectura de la Bíblia als seus fills, ja que, deia, la Bíblia és pornografia (la filla que li vaig conèixer ja era vídua, dirigia una agència de viatges, i el lector pot suposar que ben poc cas li feia).

El trimestre passat vam organitzar a Andorra l'ExpoBíblia. Patrocinava la mostra l'entitat bancària Crèdit Andorrà. Com que no havia tingut ocasió, espero que el lector em permeti entretenir-me fent-ne un comentari. Fou una experiència meravellosa, per a mi i per a l'equip que va preparar-la. A la Seu d'Urgell hi ha un bisbe seriosament feliç i responsablement evangelitzador. I hi ha un clergat d'una bona fe extraordinària. Amb Mn. Sàrrias, vicari general, gaudirem molt acompanyant les visites. Per la meua banda gairebé totes foren escolars. Crec que hi passaren tots els col·legis. Vaig comprovar que Andorra és un petit món, molt lluny d'altres realitats, que no passen de ser un gran nucli provincial. Dono el nom dels principals col·laboradors, i sense tractaments: Pere Roquet, Christian Trillas, Àlicia Galià, Maite i Karin. Els esmento perquè van treballar amb una tenacitat admirable. (Algunes dies se'n anaren a dormir a les sis de la matinada.) Amb gent així dona gust treballar. Aquests dies es va complir el desig d'una nova evangelització, i la

conjunció entitat bancària-clergat fou una bona aliança. Per aquesta vegada em sembla que Jesús no pot retreure'ns que els fills de les tenebres siguin més eixerits que els fills de la llum. Espero resultats semblants quan s'organitzi a Barcelona. L'any 1996 que va començar amb la pena de la mort de la meua mare, es va acabar amb aquesta extraordinària experiència evangelitzadora.

Tornant al començament. En la meua presentació de l'ExpoBíblia, com sempre acostumo a fer, afirmava als nois, que la lectura de la Bíblia és interessant en moltes de les seves parts. Més tard la seva lectura adquiriria un valor religiós-espiritual notable. Finalment, llegint-la, hom enriqueix el contingut de la seva fe. I ara ve la pregunta. Qui té la certesa, la senyora argentina o els meus comentaris? A qui ràpidament vulgui donar-me la raó, li explicaré la història que es troba al capítol 13 del segon llibre de Samuel. Com que, segons comprovo, els meus lectors són gent provecta i rica en anys, espero que ningú no m'acusi de corruptor.

A la cort del rei David hi havia abundor de poder, de diner i d'esposes. Arribava tan enllà el nombre d'aquestes, que la descendència perdia el sentit de la familiaritat. Un dels homes, Amnon, va enamorar-se d'una de les joves, Tamar. Va ser tan forta la seva obsessió, que un amic va notar-ho i va veure que alguna cosa greu li passava. Amnon li ho va contar i l'amic va explicar-li unes estratagemes que

no podien fallar. Va fer veure que estava malalt i, quan va rebre la visita del seu pare va dir-li que, en el seu decaïment, sentia la necessitat de ser atès per una de les seves germanes, i només així esperava superar la depressió. Ella va anar innocentment a visitar-lo per servir-li una bona menja i es quedaren a soles, moment que ell va aprofitar per manifestar-li els seus desigs. La noia, sorpresa, va apel·lar a la fidelitat a unes normes que regien a Israel i al sentit de l'honor que no podien tacar. Però Amnon deuria pensar que calia aprofitar l'ocasió i se l'endugué al llit. Com és evident, consumats els seus propòsits, l'atractiu va tornar-se avorrimient vers la germana i aquesta, humiliada, va confiar-se a Absaló, germà seu per part de pare i mare. Si Amnon havia estat luxuriós i incestuós, Absaló era perillós en els seus rancors. No va tardar a organitzar una festa lluny del palau i va convidar tota la família. Va anar-hi Amnon i quan, tip i borratxo, estava desprevingut, fou assassinat pels criats que complien ordres del seu amo. David, pare i rei, patí la pena de la mort del seu fill que havia de ser el successor. Absaló hagué de fugir. Més tard també ell va patir una mort violenta.

Després del que s'ha dit, hom pensa que potser la senyora argentina tenia raó, però jo no sóc d'aquests, encara que reconec que és una narració que no té res a envejar, per la violència i el sexe, als nostres pitjors telefilms.

Amics de Déu

Sant Joan Bosco, 31 de gener

El dia 8 d'abril de 1886, don Bosco va arribar a Barcelona. Moltes persones anaren a esperar-lo a l'estació.

Qui era aquest sacerdot que tothom considerava un sant? Joan Bosco nasqué l'any 1815 en una humil caseta del veïnat de Becchi, prop de Castelnuovo, a Itàlia. Quan tenia només dos anys va morir el seu pare, i la mare, Margarida, va haver de fer-se càrrec de tota la família.

Des de petit, Joan despuntava per la seva pietat i amor a la Mare de Déu, i també pel seu bon humor i la capacitat d'atreure els companys amb els seus jocs i habilitats.

La inquietud per l'educació humana i cristiana dels nois el va portar a dedicar-hi tota la seva vida i a fundar la Societat de Sant Francesc de Sales amb l'única finalitat de treballar a favor de la joventut abandonada. No tan sols es va preocupar dels nens, sinó que fundà també l'Institut de les Filles de Maria Auxiliadora per atendre les noies. Morí l'any 1888.

Pels camins de la Bíblia

Nabucodonosor i Daniel

El rei de Babilònia, Nabucodonosor, governava aleshores un immens país, que arribava fins al mar. Un dia va dir:

—«Vull tenir al meu servei els quatre esclaus més bells i més intel·ligents.»

Li portaren Daniel i tres amics seus que havien vingut de Jerusalem. Tots quatre menjaven a la taula del rei i anaven vestits amb robes precioses. A Nabucodonosor li agradava escoltar-los, sabien tantes coses.

Una nit Nabucodonosor va tenir un somni. Ningú no pogué endevinar quin havia estat el somni del rei. Durant la nit, l'àngel del Senyor es va aparèixer a Daniel i li explicà el somni del rei.

L'endemà al matí, Daniel va dir a Nabucodonosor:

—«Et diré el teu somni: Davant teu hi ha una gran estàtua. Té el cap d'or. Les seves espatlles i braços són de plata. Té el ventre i les cames de ferro. Els peus són d'argila, fràgils. De sobte, de la muntanya es desprèn una pedra que roda a tota velocitat cap a l'estàtua. Ve sola i colpeja l'estàtua, que s'abat i s'esmicola. Després la pedreta comença a créixer i a fer-se cada vegada més grossa. Esdevé una immensa muntanya que cobreix tota la terra. Vet aquí el teu somni, oh rei.»

El rei, tot esblanqueït digué:

—«Així és. I afegí: Explica-me'l aquest somni.»

Daniel va dir al rei:

—«L'estàtua representa el teu reialme. El seu cap d'or ets tu. El teu reialme és ric i poderós com les espatlles i els braços de plata. És ferm com el ferro, però és fràgil com l'argila. Algú colpejarà i destruirà el teu reialme: és la pedra. Després s'alçarà un nou reialme que omplirà tota la terra.»

La paraula de Déu és certa.

Fem Catequesi

La Mare de Déu

Com es diu la teva mare? Te l'estimes? Ben segur que ella t'estima molt a tu. Jesús també va tenir una mare, el seu nom és Maria. Maria era una noia de Natzaret, bona, senzilla i treballadora.

L'àngel Gabriel li va comunicar que Déu l'havia escollida per ser la mare del seu Fill, el Messies que Israel estava esperant. Quan l'àngel li va donar aquesta notícia es va sentir molt feliç. Però tot i que la Verge Maria estava molt contenta, la seva vida no va ser sempre un jardí de roses; la Mare de Déu va haver de conèixer també el

sofriment que de vegades comporta ser fidel a la voluntat del Senyor.

Saps per què va haver de sofrir la Mare de Déu?

En primer lloc, perquè tant ella com Josep eren pobres i la vida per a la gent pobra de Palestina en aquell temps era molt dura.

En segon lloc, perquè quan Jesús es va fer gran, va marxar de casa per predicar l'Evangeli; sant Josep feia temps que havia mort i la Verge Maria es va quedar sola. Però ella sabia molt bé que el seu Fill havia d'acomplir una missió a la terra, la salvació dels homes i s'adonava que no podia ser egoista volent retenir-lo a casa només per a ella, perquè Jesús havia de parlar del Regne de Déu a tothom.

En alguna ocasió, Maria també deuria acompanyar Jesús en alguna de les seves rutes (Jo 2, 1-11).

En tercer lloc, perquè Maria no va comprendre sempre per què Jesús deia segons quines coses i per què actuava d'aquella manera, l'única cosa que sabia és que així es complia la voluntat de Déu. En moltes ocasions, la Verge Maria es va sentir adolorida per la incomprensió de molta gent cap al seu fill.

Finalment, la Mare de Déu va conèixer el dolor profund de veure morir el seu fill, encara jove, injustament en una creu.

Què és l'Eucaristia?

La mitra i el bàcul

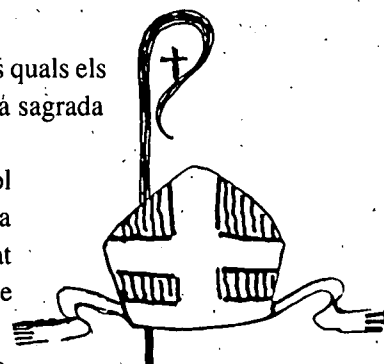
No són vestits litúrgics sinó les insígnies amb les quals els bisbes apareixen davant dels fidels quan celebren la sagrada litúrgia.

La mitra cobreix el cap del bisbe, i amb ella es vol significar que ell, per raó de l'episcopat, i com a successor dels apòstols, és el cap de la comunitat cristiana en el sentit que fa present Jesucrist, el cap de l'Església.

El color de la mitra no varia gaire. La més senzilla, és del tot blanca i llisa. Quan es tracta d'alguna festa solemne, la mitra porta alguns ornaments que l'embelleixen.

El bàcul és el bastó amb el qual se significa l'ofici de pasturatge que té el bisbe, ja que fa present a Crist, el bon Pastor de les ovelles.

Amb la mitra i el bàcul ens adonem, doncs, que el qui presideix la litúrgia és un bisbe. I sabem que porta aquestes boniques insígnies per raó del seu ministeri, que és el de fer present sacramentalment Jesucrist.

L'Oriol i la Laia

per Xesc

EQUIPS DE PASTORAL POLÍTICA I COMUNICACIÓ

Document de treball núm. 10

gener 1997

Els desafiaments de la comunicació de masses a l'Església

Els propassats 29 i 30 de novembre al Centre Borja de Sant Cugat del Vallès, es van celebrar les I Jornades sobre Comunicació i Església a Catalunya, organitzades pel SIMCOS (Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació) i Ràdio Estel 106.6 FM.

Hi assistiren una seixantena de persones vinculades als mitjans de comunicació de l'Església, periodistes, comunicadors i comunicòlegs.

El bisbe Joan Martí Alanís, encarregat de Mitjans de Comunicació Social dins la CET va fer la salutació inicial. Les paraules de cloenda van ser a càrrec del cardenal-arquebisbe de Barcelona, Dr. Ricard Maria Carles.

Els ponents foren Miquel Tresseres, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació Blanquerna de la Universitat Ramon Llull; Sebastià Serrano, catedràtic de lingüística general a la Universitat de Barcelona; Josep

Maria Casasús, degà de la Facultat de Ciències de la Comunicació Pompeu Fabra i Antoni Coll, director del *Diari de Tarragona*.

Per tal que puguin ser objecte d'anàlisi i de reflexió, i alhora de propostes per a l'acció, presentem alguns dels desafiaments suscitats en aquestes Jornades, basats en les ponències i en els debats.

Desafiaments derivats dels avenços tecnològics

Durant segles l'Església s'impregnava de la cultura del moment admesa per tothom. Se la feia seva i a través d'ella parlava a la gent. Avui la societat es va fent —en paraules de Miquel de Moragues— més hipertecnològica i hiperidentitària. Els diaris apareixen per Internet. El flux d'informació que veiem en els mitjans és

marginal respecte al flux d'informació que corre per les xarxes telemàtiques: telèfon, bancs, empreses industrials i mercantils, etc. La informació que es veu, s'escolta o es llegeix va bàsicament destinada a l'oci. L'altra, l'amagada, és l'útil. Es comencen a establir comunitats virtuals.

En un futur immediat, augmentarà vertiginosament l'ús de productes multimèdia interactius. Els infants d'avui tenen gran destresa en el maneigament d'ordinadors.

Pel març d'aquest any es multiplicaran els canals televisius. La multiplicació de canals implicarà una diversificació de productores.

La tecnologia evoca amb raó la duresa del món empresarial. Les grans empreses editorials inverteixen enormes quantitats en els sectors multimèdia. Els mitjans de comunicació tenen uns propietaris. Són empreses que busquen beneficis i que competeixen entre

si. Estan subjectes a poders polítics que els mediatitzen amb favors o amb amenaces i a l'inrevés.

Desafiaments quant el llenguatge

A l'hora de transmetre el seu missatge l'Església pateix unes dificultats que, sovint, són comunes a d'altres institucions.

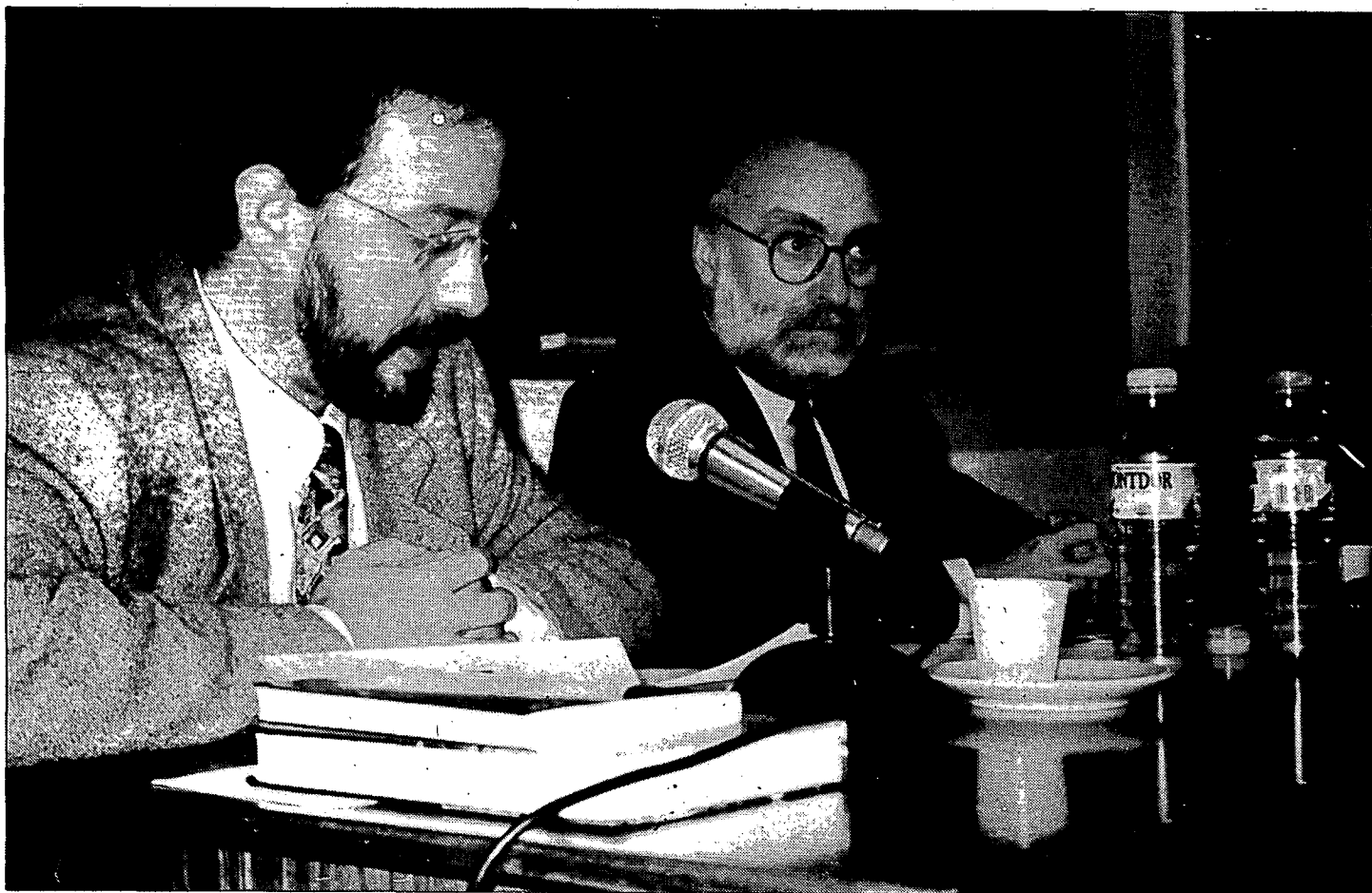
No obstant, l'Església té un recurs important: el llenguatge planer dels fets quotidians i de l'Escriptura, sobretot dels evangelis, és molt adequat per expressar-se a través dels mitjans.

Avui cal, potser més que mai, parlar amb imatges.

Les paràboles són l'expressió natural d'una mentalitat que veu les idees en forma d'imatges plàstiques, en lloc de concebre-les com a abstraccions. Jesús no diu: «la beneficència s'ha de fer amb discreció», sinó que diu: «quan fas una almoina no ho anunciïs a toc de trompeta». La paràbola és una comparança presa de la naturalesa o de la vida diària que atreu vivament l'atenció de l'oient i el deixa amb un cert dubte sobre l'aplicació exacta. La paràbola estimula la reflexió activa. Les paràboles són història en què tan important és el text com la imaginació del lector que el completa. Cal tornar al relat.

La paràbola és una imatge que, a

(Segueix a la pàg. següent)

Mn. Francesc Romeu presentant el ponent Josep M. Casasús que va parlar del perfil del comunicador cristià.

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, servei mèdic, sanitari i humà. Estadades per sempre, i per convallescències. Poques places.

Tel. 427 44 53.

(Ve de la pàg. anterior)

través del quotidià, s'agafa a allò de més profund que compartim tots els homes i dones del món.

Cal fer atenció, també, a les formes de llenguatge no verbal: el gest, la mirada, l'expressió del cos. Les habilitats no verbals han estat coronades amb el llenguatge creatiu.

Desafiaments derivats de l'ètica dels mitjans

L'ètica de la comunicació és present a totes les fases del procés de comunicació: fonts, mitjans i usuaris.

El comunicador d'Església ha de ser un professional que destaquï per la seva exemplaritat pública i privada, no entesa merament en un sentit moral, sinó com una persona solidària, disposada a treballar amb els altres de manera positiva i tolerant. Els comunicadors d'Església haurien de ser capdavanters del codi deontològic de la comunicació.

Tota notícia forma part del pla de salvació. S'han de transmetre amb serenitat, sense oblidar però, de ser, per damunt de tot, generadors de notícies que regenerin la consciència ètica. Per a un cristià tota notícia, implícitament, pot remetre al transcendent.

El director del Diari de Tarragona, Antoni Coll, va donar un 4,5 a la política comunicativa de l'Església Catalana

Els receptors dels mitjans han de créixer en capacitat de discerniment, han de ser educats en el seu sentit crític, han de aprendre a servir-se dels mitjans i han de donar una resposta personal i comunitària als desafiaments que planteja l'allau informativa, a la incidència de les desiguals programacions de ràdio i televisió, a serials, espectacles de masses i d'altres reptes propis d'aquesta era de les comunicacions.

Els equips i «C.C.»

Amb una periodicitat mensual, els equips insereixen el seu document de treball junt amb les aportacions rebudes a *Catalunya Cristiana*.

El mètode general de treball dels equips es pot resumir així:

- 1.— Descriure una temàtica cercant allò que són els seus components essencials.
- 2.— Analitzar-la amb la voluntat d'arribar a conclusions.
- 3.— Concretar les conclusions i veure si donem peu a iniciar alguna iniciativa.

En els equips som conscients que el que volem fer no és una feina «tècnica» sinó de l'Esperit. Per això, us proposem començar totes les reunions amb una pregària ben preparada.

Feu arribar les vostres iniciatives, conclusions, anàlisis i comentaris a Equips Cristians de Pastoral Política i Comunicació, Catalunya Cristiana
c/ Puiggari, 5-7 - 08014 Barcelona

Anàlisi:

—Som capaços de fer una lectura crítica de la informació apareguda als diaris i als programes televisius?

—Ténim laics preparats i disposats a comparèixer davant les càmeres de televisió? Com preparar-los i afavorir la seva bona disposició?

—Els cristians, a l'hora de transmetre el missatge evangèlic, usem un llenguatge planer? Quin lloc ocupen les paràboles o imatges en el nostre discurs?

Reflexió:

—Ets un mer usuari passiu dels mitjans de comunicació de masses?

—Davant dels mitjans de comunicació t'afilies als apocalíptics o als integrats?

—Ets conscient que l'ètica ha de ser present en totes les fases del procés comunicatiu? Com preservar-la i donar-la a conèixer?

Propostes per a l'acció:

—Formar cristians que siguin bons coneixedors de les noves tecnologies comunicatives.

—Conèixer i donar suport als mitjans de comunicació d'Església. Donar suport als cristians que treballen en mitjans de comunicació públics.

—Aprofitar a fons els mitjans de comunicació de què disposa l'Església per senzills que puguin semblar: homilies, fulls, espais radiofònics i televisius, Ràdio Estel, Ràdio Pirineu, *Catalunya Cristiana*...

—Afavorir l'ús dels mitjans de comunicació com a eines pedagògiques. Donar criteris per a la lectura d'imatges, afavorir els videofòrums, etc.

«Canvia la teva vida per canviar el món»

■ Eslògan de la campanya contra la fam de Mans Unides

Mans Unides és una organització no governamental per al desenvolupament. Es tracta d'una entitat catòlica, formada per voluntaris, que des de 1960 lluita contra la pobresa, la fam, la mala nutrició, la malaltia, la falta d'educació i el subdesenvolupament, i contra les seves causes: la injustícia, la desigualtat en el repartiment de béns i de les oportunitats entre les persones i els pobles, la ignorància, els

prejudicis, la insolidaritat i la insensibilitat. *Canvia la teva vida per canviar el món* és el lema de l'actual campanya contra la fam. En les darreres cinc campanyes es van recaptar a l'Estat espanyol 25.087 milions de pessetes que han servit per finançar, totalment o parcialment, a més de 60 països, projectes agropecuaris, sanitaris, educatius, socials i de promoció de la dona.

Una de les línies de treball fonamentals de Mans Unides és sensibilitzar i informar l'opinió pública sobre la dramàtica realitat que viu el Tercer Món per tal d'impulsar canvis que promoguin la justícia, donant a conèixer els valors culturals, socials i religiosos d'aquests pobles i presentant una visió de la interdependència entre el Nord i el Sud. Una altra és el finançament de projectes de desenvolupament a l'Àfrica, Amèrica llatina, Àsia i Oceania. Aquests projectes són elaborats per les persones del Tercer Món que sol·liciten la col·laboració de Mans Unides i tenen com a objectiu millorar les seves condicions de vida perquè puguin arribar a ser autosuficients.

Informem tot seguit als nostres lectors d'alguns projectes que s'estan duent a terme actualment a països del Tercer Món, gràcies a l'ajuda de Mans Unides.

Rehabilitar els adolescents sense família

A Santa Cruz de la Sierra, la segona ciutat amb més creixement de Bolívia, treballa des de fa cinc anys l'organització Callecruz, que, a través d'un petit centre d'acollida, dona ajuda personal i formativa als nens i nenes que viuen al carrer. Es tracta de menors que han abandonat les seves llars a causa d'una ruptura familiar, violència, abusos, etc. Darrere d'aquesta situació, hi ha un context d'extrema pobresa, barruquisme i marginació social. Mans Unides ha aprovat un projecte per construir una residència amb 70 places per a infants i adolescents sense vincles familiars o en greu risc de ruptura. Aquest centre oferirà acolliment, ajuda, estímul i suport educatiu, personal i legal, als nois i noies perquè puguin rehabilitar-se, formar-se i desenvolupar un projecte de vida en condicions de dignitat, que els permeti trobar el seu espai en la societat i fer possible la seva reinserció familiar.

Construcció d'un centre de salut

Kalilo és una petita localitat situada a 18 quilòmetres de Chingola, la ciutat més important del nord-oest de Zàmbia. A l'àrea de Kalilo hi ha una població aproximada de 30.000 habitants, els quals viuen principalment d'una agricultura de subsistència sense recursos ni equipaments. La mitjana dels seus ingressos no va més enllà de les 5.000 pessetes mensuals. La falta de serveis socials és un dels problemes més greus a la zona on la majoria dels seus habitants suporta unes

condicions de vida duríssimes. La inexistència de serveis mèdics adients i accessibles és especialment greu, ja que hi abunda la malària, les diarrees, la sida i la mala nutrició.

Fa un temps, Mans Unides va finançar la construcció d'un centre de salut rural a Kalilo, que donarà atenció mèdica a prop de 6.000 persones cada any. La comunitat local, que està molt directament implicada en el projecte, demana ajuda per enllestir aquesta iniciativa tot completant les infraestructures del centre amb la construcció de cinc habitatges per al perso-

Els projectes educatius tenen com a objectiu final millorar la qualitat de vida i enfortir el teixit social.

nal sanitari i una fossa sèptica. Sense aquestes instal·lacions, el centre no pot començar a funcionar, ja que no reuniria les condicions que marca la llei.

Cap a una societat justa i creativa

Una de les característiques de la cultura índia ha estat la sensibilitat cap al medi ambient. Tradicionalment, els recursos naturals, la terra, l'aigua, els boscos, han estat utilitzats i controlats equilibradament i racionalment per les mateixes comunitats que se'n servien. Amb l'arribada de la revolució industrial, l'ús es va

anar convertint en explotació massiva d'aquests recursos i, avui dia, problemes com la deforestació i l'esgotament de la terra han arribat a ser d'enorme gravetat. En aquest context de recursos limitats i aspiracions d'assolir unes condicions de vida dignes, el moviment ecològic ha iniciat una batalla política i social per salvaguardar els interessos i la supervivència dels més desfavorits i marginats: grups indígenes, dones i camperols. L'Església catòlica local creu que la transformació de la societat actual autodestructiva en una societat humana, justa i creativa, només serà possible a través del poble.

Amb el Fòrum dels Serveis Socials de la diòcesi de Kerala, a l'Índia, es vol aconseguir aquesta societat justa, preocupada pel seu medi ambient i la recerca de models de desenvolupament sostingut. Es tracta de crear un centre coordinador, a Nagampadom, de les activitats de tots els departaments de la diòcesi, que proveeixen de serveis bàsics la població local, especialment els grups més marginals i empobrits.

Millorar la vida dels refugiats

Lukelenge està situat a 15 quilòmetres de Mbujimayi, al Kasai oriental (Zaire). Té una població d'uns 60.000 habitants i les seves malalties més freqüents són la malària, la tuberculosi, els paràsits intestinals, la febre tifoide i la sida. Aquesta realitat de misèria i marginació s'ha vist afectada negativament per l'onada de refugiats katangies provinents de Shaba, perseguits per raons ètniques i que van decidir fugir i protegir-se aquí, on la població local té el mateix origen ètnic. A poc a poc han anat aconseguint un mitjà mínim de subsistència, però la precària situació econòmica de la regió i l'extrema pobresa que els ofega no els permet donar l'educació adient als seus fills, ni tenir accés a serveis tan indispensables com l'assistència primària de salut. La vida d'aquests refugiats és una duríssima lluita quotidiana per la simple supervivència.

Els habitants de la localitat han fet arribar a Mans Unides la sol·licitud per a la creació d'un centre d'acollida per a la població refugiada, que serà alhora un centre nutricional infantil i d'assistència sanitària, activitats que ja es fan actualment encara que en condicions molt precàries. El nou centre permetria donar atenció alimentària a 250 persones i assistència mèdica a unes 300 diàriament. Paral·lelament es conrearà un terreny que permetrà garantir la continuïtat del projecte.

C.C.

cultura

Mater Salvatoris, el primer col·legi major universitari de Barcelona

■ Ha celebrat el seu cinquantè aniversari

BARCELONA.— El primer col·legi major universitari que es va crear a la Ciutat Comtal és el Mater Salvatoris. Ha celebrat els 50 anys de la seva fundació (1946-1996) amb un programa d'actes religiosos, culturals i lúdics. Al llarg d'aquests anys han passat per Mater Salvatoris 2.000

Els col·legis majors són una institució de llarga tradició a la vida universitària espanyola. Són centres integrats a la universitat i promouen la formació cultural i científica dels seus residents. El col·legi major no es limita al servei de l'allotjament, sinó que aplega un ampli espectre de possibilitats i activitats.

Ideari de Mater Salvatoris

Pel que fa al col·legi major universitari Mater Salvatoris, la seva directora, la mare Maria Carme Treserra, explica el seu ideari i objectius: «D'antuvi, el fet que les col·legiales provinquin de diferents llocs fa que hi hagi un diàleg sobre diferents orígens geogràfics, coneixements, costums, punts de vista, etc. Tot plegat, comporta un enriquiment mutu considerable, a part de la formació que reben a les aules. Mater Salvatoris, fidel sempre a la seva trajectòria d'humanisme cristià que el caracteritza, posa a l'abast de les universitàries els mitjans per tal que puguin millorar la seva formació religiosa, juntament amb la cultural i científica.»

També comenta les diverses activitats que es desenvolupen a l'escola. «Durant el curs —diu la mare Treserra—, s'organitzen activitats culturals per completar els coneixements específics de cada carrera: conferències, seminaris, col·loquis i taules rodones amb experts. També dona suport a activitats per aprofundir i contrastar els diferents punts de vista sobre qüestions religioses i d'actualitat amb llibertat d'opinió i respecte entre tots. Així mateix, hi són presents les activitats esportives i la col·laboració de tipus social fora del col·legi, la qual cosa fa que es desenvolupi una actitud altruista i solidària, i un esperit de cohesió entre les estudiants.»

Carisma de la Companyia del Salvador

El primer col·legi major universitari de la Ciutat Comtal ha estat el que regenten encara avui les religioses de la Companyia del Salvador. La fundació d'aquest

institut religiós es remunta a l'any 1934, quan unes noies es van consagrar privadament al Senyor. Van voler concentrar la seva vocació o carisma específic al servei de l'Església en la formació de les noies que havien d'influir més tard a la societat: les universitàries. Comencen la seva primera obra apostòlica, la Residència Universitària Femenina Bonanova, que el 1946, per decret del Ministeri d'Educació, és aprovada com a col·legi major universitari. D'altra banda, el 1986 la Companyia Mater Salvatoris obté de la Santa Seu l'aprovació com a Institut de

universitàries. El dirigeixen les religioses de la Companyia del Salvador, un institut fundat a Barcelona l'any 1947 per la mare Amàlia Sabater Gómez de la Serna, que encara viu a Madrid. Avui, el col·legi aplega 75 noies de diferents llocs de Catalunya i de tot l'Estat espanyol.

seva projecció a les estudiants. «Un esperit ignasià autèntic: sentir-se amb l'Església a major glòria de Déu. S'inculca en la noies la pietat, respectant, però, les consciències. Promou un esperit obert a la cultura i un diàleg per comprendre els nous temps i una estima a la universitat en tot allò que ensenya i se'n deriva», va afirmar. «He trobat noies —va afegir Mn. Arenas— amb un creixement adult que poden parlar de teatre, de cinema, de política i interessades en les qüestions més candents de la ciència actual. Hi pot haver parers diferents entre elles, teories

Salamanca. «El cristià —va afirmar el Dr. Carles— no pot criticar la història i no fer res per canviar-la. La cultura, bressol del que serem, depèn de nosaltres.» I va acabar agraïnt tot el bé que ha fet Mater Salvatoris durant aquests cinquanta anys de vida.

Tot seguit, a l'acte acadèmic de cloenda, la mare general, Amelia Lora-Tamayo d'Ocón, adreçant-se a les antigues i actuals col·legiales els va dir, entre altres coses: «Avui recordem amb joia els 50 anys curulls d'il·lusió, d'esforç, de creixement compartit amb totes vosaltes, que ha fet que al vostre col·legi fóssiu compreses i estimades.» I a les actuals col·legiales els va recomanar el següent: «Procureu assumir el repte de preparar-vos amb responsabilitat per construir un món més just i més humà; poseu sempre el toc de cordialitat i humanisme que tant necessita la nostra civilització, i tingueu com a ideari captar i difondre la veritat, estimar la veritat, perquè només la veritat us farà lliures.»

També van intervenir la Dra. Josefina Mateu Ibarz, catedràtica de paleografia i diplomàtica de la UB, que va resumir la història dels col·legis majors, i el Dr. Salvador Claramunt, catedràtic d'història medieval de la UB, que va exposar en la seva amena conferència l'origen del món universitari i la relació entre la universitat i els col·legis majors, posant en relleu l'actualitat del CMU avui dia. Finalment, va acabar l'acte acadèmic amb el cant del *Gaudeamus*.

La fundadora de les religioses de la Companyia del Salvador, que va venir expressament de Madrid, va estar present en tots els actes de cloenda, als quals també hi van assistir catedràtics de la UB, directors dels col·legis majors de Barcelona i un nombrós grup d'antigues i actuals estudiants, familiars i amics.

Francesc Gamissans

D'esquerra a dreta: Josefina Mateu Ibars, professora universitària; Carme Treserra, superiora del col·legi major; Mons. Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona; Salvador Claramunt, catedràtic d'història; i la mare Amèlia Tamayo, superiora general de l'Institut Mater Salvatoris.

Dret Pontifici. Actualment dirigeix un altre col·legi major universitari a Madrid —inaugurat fa poc—, col·legis d'ensenyament secundari, cases d'espiritualitat i escoles parroquials a diversos llocs d'aquí i de l'estranger.

Amb motiu del cinquantenari del col·legi major Mater Salvatoris —avui emplaçat al c/ Emancipació, 33, de Barcelona— Mn. Arenas, delegat diocesà per a la vida consagrada del bisbat de Barcelona i antic assessor del col·legi, va comentar en la cloenda de les noces d'or del CMU l'espiritualitat de l'institut i la

diverses, però sempre saben respectar les opinions alienes.»

Cinquanta anys d'il·lusió i d'esforç

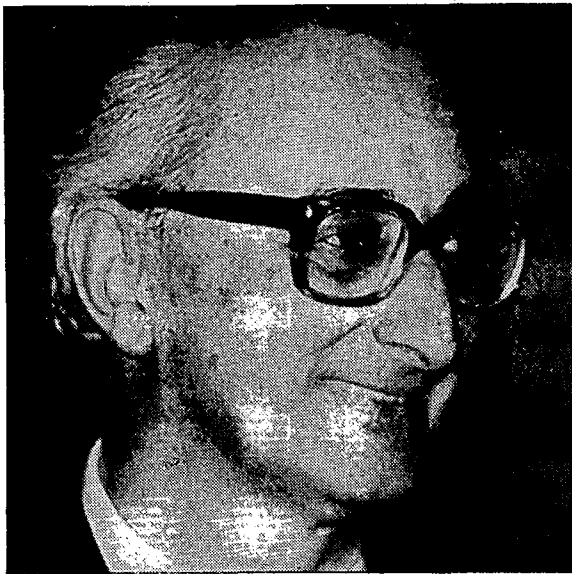
Va assistir a la clausura dels actes commemoratius l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard Maria Carles, que va presidir l'Eucaristia d'acció gràcies. En l'homilia va manifestar el to familiar que per a ell suposa sempre un col·legi major, atès que ell mateix va estudiar en dos d'ells: a València i a

Homenatge al professor Miquel Meler, pedagog terapèutic

■ Organitzat per la Facultat de Pedagogia de la UB

BARCELONA.— Per celebrar els setanta-cinc anys del professor Miquel Meler i Muntané, capellà i professor de pedagogia terapèutica a la Universitat de Barcelona, es va fer a mitjans de desembre un homenatge de reconeixement a la seva trajectòria personal i professional. A l'acte, que va tenir lloc al saló de graus de la Facultat de Pedagogia, hi van assistir unes cinquanta persones. El Dr. Meler va parlar sobre l'educació del futur i va reflexionar entorn de l'*Informe Delors*.

Miquel Meler, home de fe, contundent en els seus escrits i amant de la pedagogia terapèutica —avui anomenada educació especial— va ser homenatjat en el seu setanta-cinquè aniversari per la Facultat de Pedagogia de la Universitat de Barcelona, centre on va cursar els seus estudis i on va impartir classes fins ara fa deu anys, quan es va jubilar. La degana de la facultat, Carme Panchón, va remarcar que Meler és més un «pedagog de la raó pràctica que de l'especulativa i s'ha preocupat pels més desvalguts». A l'acte d'homenatge, l'Octet Coral de Vilafranca, sota la direcció de Xavier

Miquel Meler, sacerdot i pedagog català.

Cervera, va interpretar algunes peces. Miquel Meler havia estat rector de Vilobí del Penedès fins que recentment va presentar la dimissió, i ara està adscrit a la parròquia de la Sagrada Família de Barcelona.

Vocació sacerdotal i pedagògica

Carme Panchón va esmentar que «en la figura de Miquel Meler s'entrecreuen la doble vocació sacerdotal i pedagògica, encavalcant-se l'una amb l'altra, cosa que li ha permès elaborar una pedagogia de la persona discapacitada». Els seus companys de la universitat en van destacar sobretot les virtuts de fe, llibertat i amistat, que segons Tàcit, són els principals béns de l'esperit humà. Miquel Meler va fer la seva tesi de llicenciatura sobre *La Formació moral i religiosa del paralític cerebral i els seus fonaments. Assaig de pastoral aplicada*, i ha estat un dels pioners en aquest tipus de pedagogia a casa nostra. El seu parlament va girar al voltant dels reptes de l'educació del futur en el marc de la Unió Europea.

Miriam Díez i Bosch

Presentació de l'edició crítica de les «Consuetudines»

■ Aquest recull dels costums de Tortosa és obra del Dr. Jesús Massip

TORTOSA.— Es va presentar oficialment l'edició crítica de les *Consuetudines* o costums de Tortosa, obra del doctor Jesús Massip i Fonollosa. Cent deu congressistes hi van assistir, tots ells procedents del

món de les lletres i les lleis. La Fundació Noguera ha editat aquesta edició crítica que millora notablement l'anterior, l'autor de la qual va ser Bienvenido Olivé.

Cal dir que la preparació del llibre ha estat mot vinculada a la tesi doctoral de Jesús Massip, dirigida per l'ara catedràtic emèrit Dr. Font i Rius, el qual va impartir una ponència a l'acte de presentació de les *Consuetudines*. El mèrit

d'aquest recull és el de ser el primer text jurídic escrit en català, quan en aquesta matèria sempre es feia servir el llatí.

El doctor Arcadi Garcia va explicar a tots els assistents els orígens de les *Consuetudines*: «El 28 de novembre de

1272 el municipi de Tortosa, reunit en Consell General al claustre de la catedral, va acordar posar per escrit els costums de la ciutat. Va encarregar aquesta feina als notaris Pere Tamarit i Pere Gil, els quals van complir l'encàrrec. El 15 d'agost de 1273 va ser presentat al tribunal arbitral el manuscrit dels costums». Tot seguit, el conferenciant va donar a conèixer el nom del que es considera que en fou probablement l'autor. «Dels exemples textuais examinats —va comentar el Dr. Garcia— resulta clar que l'autor d'aquesta redacció dels costums de Tortosa de 1272 i 1273 va ser un jurista, bon coneixedor del dret valencià i del comú, sobretot del canònic. Sembla que va ser Ramon Besalú, aleshores canonge de Lleida i, més tard, jurista a la Cancelleria Reial.

La jornada de presentació de les *Consuetudines* es va dividir en dos blocs: un referent als aspectes jurídics

i un altre dedicat a les qüestions filològiques. Al llarg de la jornada es van llegir les següents ponències: «Els costums de Tortosa i els drets municipals de Catalunya», pel Dr. Josep M. Font i Rius; «La doctrina jurídica sobre el *Munus* i els comuns de la ciutat de Tortosa», a càrrec del Dr. Tomàs Montagut; «Tradició i modernitat en els costums de Tortosa», pel Dr. Antoni Jordà; «Privilegis de València en els costums de Tortosa», a càrrec del Dr. Arcadi Garcia, i «La institució notarial en els costums de Tortosa a la documentació contemporània», pel Dr. Vicens Garcia Edo. També hi va haver un recordatori per a estudiosos tan notables en l'àmbit de la filologia com el doctor Duarte, el doctor Veny i la doctora Massip.

A la cloenda, a càrrec del president de la Fundació Noguera, Josep M. Puig, i de l'alcalde de Tortosa, Marià Curto, es va ressaltar l'extraordinària vàlua del text de les *Consuetudines* i la seva edició crítica. El Dr. Jesús Massip, que va ser durant molts anys director del museu arxiu de la ciutat, va emmarcar la redacció de les *Consuetudines* en els estaments socials de l'època medieval. Únicament així s'entenen les tensions i la necessitat d'un arbitratge que va permetre la realització de l'obra, la qual suposava una certa romanització del text en benefici de la ciutadania i del poder reial enfront de la poderosa burgesia.

J. Blanc i Bahima

El 1272 el municipi de Tortosa, reunit en Consell General al claustre de la catedral, va acordar posar per escrit els costums de la ciutat.

El Dr. Gaspar Mora, guanyador del VII Premi Joan Maragall «Ètica i Cristianisme»

■ Amb l'obra «La marginació, dolor, mirall i repte»

BARCELONA.— L'obra premiada, *La marginació, dolor, mirall i repte* respon a un procés espiritual. El Dr. Gaspar Mora volia elaborar una teologia i una moral de la marginació a partir de les preguntes cristianes que planteja el Quart Món. Al llarg d'aquesta recerca, hi va haver un moment decisiu: la intuïció que, teològicament, fem el mateix que la societat, és a dir, marginar els marginats. S'acostuma a elaborar dues teologies: una per a la gent normal i una altra per als exclosos. La paraula cristiana, en canvi, no ho accepta. Els marginats són persones estimades per Déu, salvades per Jesucrist, com tots. Això va provocar l'últim pas, un canvi de perspectiva; no parlar del Quart Món sinó del seu dolor, preguntar-se quin és el sentit de la salvació de Jesucrist, de l'amor de Déu, de la paraula moral de l'Església.

Biografia del Dr. Gaspar Mora

Gaspar Mora va néixer a Sant Andreu de Llavaneres l'any 1939. Va estudiar teologia al Seminari de Barcelona, a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma i a l'Institutum

Gaspar Mora, autor de *La marginació, dolor, mirall i repte*, l'obra guanyadora.

Alphonsianum d'aquella ciutat. Doctor en teologia, especialitzat en moral, és professor ordinari de teologia moral a la Facultat de Teologia de Catalunya. Va ser degà-president d'aquesta facultat entre 1988 i 1994 i actualment és cap del Departament de Teologia Moral.

Entre els seus escrits, destaquen les següents obres: *Algunes qüestions importants de la Teologia del Matrimoni* (1981), *Reflexions sobre l'estatus de*

la moral cristiana (1983), *Ètica sexual* (1992); i els articles: *Ley, sacrificio y voluntad de Dios en la Carta a los Hebreos* (1976), *Respuestas cristianas. Actitudes éticas del cristiano en el mundo d'avui* (1984), *Eutanàsia* (1988), *El Regne de Déu, concepte clau de les benaurances* (1989) i *La situació actual de la moral. Vers la segona recerca del fonament* (1992).

C.C.

Primera biografia sobre Álvaro del Portillo

BARCELONA.— El periodista i escriptor Salvador Bernal va presentar la primera biografia sobre Álvaro del Portillo (1914-1994), prelat de l'Opus Dei, successor d'Escrivà de Balaguer en el govern d'aquesta prelatura. L'acte va tenir lloc a la llibreria barcelonina Garbí i la presentació de l'obra va anar a càrrec de la responsable de la llibreria, Mercè Palet, i del director de l'oficina de l'Opus Dei a Catalunya, Marc Carroggio.

Bernal va confessar als assistents a la presentació de *Recuerdo de Álvaro del Portillo* que li va resultar difícil escriure'l per la falta de distància històrica i afectiva amb el biografiat i perquè Álvaro del Portillo sempre havia estat en un segon terme al costat del fundador de l'Opus Dei, el beat Josep Maria Escrivà de Balaguer. Salvador Bernal va dir que «en aquesta obra m'ha interessat més la persona que el personatge». Pel que fa a la possibilitat d'elevat als altars Álvaro del Portillo, que va morir a Roma el març de 1994, l'autor va manifestar que aquesta possibilitat està oberta però que no es poden iniciar els processos fins cinc anys després de la mort del candidat.

Miriam Díez i Bosch

La pel·lícula «Sentit i sensibilitat» guanya el premi Família 1996

BARCELONA.— *Sentit i sensibilitat*, del director Ang Lee, ha estat guardonada amb el primer premi cinematogràfic Família 1996 pels seus valors educatius i familiars. El premi, creat pel Grup d'Entitats Catalanes de la Família i per l'Associació Cinema Net, es va decidir el 19 de gener passat. El jurat del premi està presidit pel periodista Daniel Arasa i està integrat per altres persones del món educatiu i d'organitzacions familiars. Hi havia tretze pel·lícules seleccionades, entre les quals cal destacar *Secrets & Lies* («Secretos y mentiras»), de Mike Leigh, *Ponette*, de Jacques Doillon, o *The Secret of Roan Inish* («El secreto de la isla de las focas»), de Jon Sayles.

Sentit i sensibilitat està dirigida pel nord-americà d'origen xinès Ang Lee i interpretada magistralment per Emma Thompson i Kate Winslet, entre d'altres. El guió és d'Emma Thompson i es basa en la novel·la homònima de l'escriptora anglesa Jane Austen (1775-1817). Aquest film costumista transmet un seguit de valors humans i familiars i capta l'esperit de la societat britànica de començaments del segle XIX. La qualitat artística de la pel·lícula s'aconsegueix gràcies a l'elegància de la direcció i a l'excel·lent interpretació dels actors.

Meritxell Cucurella Jorba

Fotograma de *Sentit i sensibilitat*.

Les religions del món (4)

Carme Rullo

Religiosa de la Misericòrdia de Moissac

Història de les religions

La prehistòria. L'arqueologia

La majoria de les religions les coneixem gràcies a l'existència de documents escrits. Ara bé, la prehistòria ens fa reflexionar sobre el període de temps anterior a la història escrita. Això vol dir que no posseïm cap escrit que ens pugui informar sobre els mites, els ritus i les creences.

L'escriptura s'ha desenvolupat en les antigues civilitzacions del Pròxim Orient, a la Xina i a Amèrica Central. En concret, l'escriptura sorgeix cap a l'any 3000 abans de Crist al Món Antic, als inicis de la nostra era.

Per tal de facilitar el nostre estudi, qualificarem de prehistòriques totes aquelles religions anteriors al 3000 abans de Crist.

Un home sense religió?

No es tracta de parlar de tot allò que fa referència als orígens de la religió. Els primers *evolucionistes* pensaven que la humanitat havia conegut un període no religiós. Més tard s'ha pogut comprovar que aquesta hipòtesi era falsa. L'únic que podem dir és que certs grups de massais de Kenya no creien en una altra vida.

Alguns historiadors de la religió remunten l'aparició de la consciència religiosa als principis de la humanitat. De tota manera, només sabem que certes comunitats humanes

molt antigues semblen presentar senyals de consciència religiosa.

Les dades arqueològiques

Davant la falta de documents escrits en aquesta llarga etapa de la història de la humanitat, és molt difícil parlar sobre la religió prehistòrica. Els

D'altra banda, no sempre és fàcil establir l'edat exacta de tots aquests vestigis. Tampoc no es pot afirmar si els objectes de l'Edat de Ferro trobats en un embasament danès —restes d'un cos humà molt ben conservat i un plat d'or— han pogut servir d'ofrenes, donada l'absència de documents escrits que ho puguin

tats, ens podem fer una idea de conjunt d'aquell període de la història, tan amagat en la nit dels temps, tot intentant classificar els vestigis que posseïm, si bé sempre, en un ampli marge d'incertesa. Per exemple, ningú no té autoritat per afirmar si un carro o una destal va tenir un contingut religiós.

Tanmateix, sí que es poden intentar classificar els diversos materials que semblen tenir una preocupació religiosa: —sépultures i objectes trobats en aquests indrets; dipòsit d'ofrenes; representació de divinitats, esperits i protagonistes del culte (estatuets d'ídols, relleus tallats, pintura i gravats rupestres); vestigis de construccions amb reminiscències religioses: altars, temples.

Els arqueòlegs insisteixen a proclamar que aquests materials només poden ser interpretats per analogia. Els vestigis prehistòrics han de ser ubicats en el context capaç d'aclarir el seu significat original.

De tota manera, no s'ha d'oblidar que la reconstitució de la religió prehistòrica és plena de conjuntures i que gairebé la totalitat de les interpretacions de les creences d'aquells temps llunyans poden ser discutides, i de fet, moltes ja ho han estat.

Fragment de pintures rupestres.

especialistes que es dediquen a estudiar aquest període, han d'accontentar-se amb els vestigis muts trobats: ossos, pedres disposades en un cert ordre, figures de pedra, gravats rupestres.

confirmar. En aquest sentit, alguns arqueòlegs neguen que ni a Dinamarca ni a Escandinàvia, s'hagués desenvolupat una religió a l'Edat de Bronze.

A pesar de totes aquestes dificul-

Subscriuiu-vos
a
Catalunya
Cristiana

CATALUNYA CRISTIANA

Puiggarí 5-7
08014 Barcelona

Nom Adreça.....
Població D.P. Província..... Tel
☐ Se subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.880 ptes.
☐ semestral (26 números) de 4.940 ptes.
El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant
☐ domiciliació bancària ☐ xec nominatiu que adjunto
(en aquest cas empleu l'ordre de domiciliació)
Data..... Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa..... Agència.....
Adreça.....
Senyors,
Els prego que, a partir d'ara i fins a nou avís, paguin els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA" amb càrrec al meu compte corrent/líbreta
Data.....
Entitat Oficina DC Compte
Signatura del titular del compte/líbreta

El llibre de la setmana

Una història sociolingüística útil i ben feta

En obrir aquesta *Història social i política de la llengua catalana* de Francesc Ruiz, Rosa Sanz i Jordi Solé i Camardons, autors amb una àmplia experiència en el món de l'ensenyament i la pràctica sociolingüística, ens sobta i atrau l'interès del tema i endevinem que ens enriquirà amb noves perspectives. No es tracta d'un nou resum d'història de la llengua, ja que aquest llibre ens introdueix de manera molt clara i entenedora en el conflicte idiomàtic i en els factors extralingüístics que han afectat el desenvolupament i la realitat de les llengües en el nostre racó de món.

D'altra banda, t'hi sentis a gust i ben aconduït en un títol de sociolingüística de la llengua catalana que s'enceta amb un preliminar de com fer servir el llibre, seguit d'una guia-resum de continguts, i amb recursos tipogràfics i gràfics diversos que ajuden la comprensió. Un gir copernicà, des del punt de vista pedagògic.

Tot plegat, ens deixa en disposició d'entrar a la història social i política del català, dins de les llengües del món i de la família de les llengües romàniques. Ben aviat ens adonem, aquells que tenim els nostres estudis fets més de vint anys enrere, que la història subjacent a l'entramat del llibre és la que han escrit i escriuen els historiadors nostres d'ara, lluny dels tòpics i prejudicis tergiversadors de la manipulació espa-

nyolista. Un viratge per a les joves generacions, amb horitzons tan nous que ni ho sospiten.

Més que un resum sobre els continguts del llibre, que el lector ja sabrà trobar, cal dir aquí que l'obra equidista dels extrems, el judici historicocrític que fan els autors és documentat, seriós i constructiu pel que fa, per exemple, a la influ-

Francesc Ruiz,
Rosa Sanz i
Jordi Solé i Camardons,
*Història social i política de
la llengua catalana.*
Editorial 3 i 4, València 1996,
238 pàg.

ència de l'Església institucional envers l'ús de l'idioma. A la història hi cap tot, des de l'utòpic i genial Ramon Llull, els primers llibres impresos a València, les *Trobes en lahors de la Verge Maria*, els memorials dels bisbes en defensa de l'ús del català en la predicació, les dictadures genocides, l'obra castellanitzadora

d'alguns ordes religiosos i el naixement de l'escola catalana.

Cal subratllar els innovadors capítols dedicats al llerrouxisme o als «pe-

dagogs i polítics de l'idioma» com Alexandre Galí, Delfí Dalmau o Carles Salvador i, al besllum, la tasca de tants i tants mestres de minyons. En aquests apartats, com en d'altres, s'hi nota l'encertada tasca de recerca de l'equip de professors. La comparació amb altres històries de la llengua ho fa evident.

És verament útil de llegir detingudament el glossari de conceptes que clou el llibre, atès que la sociolingüística és una disciplina en creixença, on cal filar prim. A la cultura catalana li ret un important servei, tot fent-li conèixer més a fons la pròpia història, els complexos i actituds i tots els agents patològics interns i externs que combaten la nostra llengua. I per acabar, no us deixeu perdre una mitja dotzena de textos que inclouen documents sobre el pensament sociolingüístic d'autors significatius o de ficció lúdica encertadament situats a l'època històrica corresponent.

Antoni Fortuny

La sardana i la dansa

Aplecs meridionals

Fa vint anys va ser fundada, a Reus, la Coordinadora d'Organitzacions d'Aplecs Sardanistes de les Comarques Meridionals, que actualment engloba un total de 45 manifestacions que tenen la sardana com a protagonista principal. La vintena temporada que coordina el centre reusenc s'iniciarà el 16 de març a Torredembarra i, entre les principals novetats, cal destacar la presència de dues noves organitzacions: els aplecs del Perelló i d'Aldover, a la comarca del Baix Ebre; i també la represa de l'aplec de l'Espluga del Francolí, després de sis anys de parèntesi. Amb aquestes incorporacions i l'esmentada represa es pot contemplar amb optimisme el panorama sardanista a les comarques meridionals de Catalunya.

Josep Ventura

EDITORIAL REGINA, S.A.

EDICIONS D'INTERÈS:

MISSAL FERIA

EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

REPERTORI D'HIMNES PER A LA CELEBRACIÓ CANTADA DE LA LITÚRGIA DE LES HORES

LA VEU DELS PARES DE L'ESGLÉSIA EN LA LITÚRGIA DE LES HORES

ELS AUTORS DE LES LECTURES PATRÍSTIQUES DELS OFICIS DE LECTURA

SEGUIM JESÚS

Col·lecció de 3 volums amb estoig

ELS MANAMENTS DE DÉU - LES BENAURANCES -

LES OBRES DE MISERICÒRDIA

TEXTOS CATEQUÍSTICS PER ALS INFANTS

Mallorca, 87-89. Tel. 322 17 11. Fax 322 53 69 - 08029 Barcelona

Escola de Cobla a Banyoles

El Foment de la Sardana de Banyoles ha obert la matrícula per a l'Escola de Cobla que aquesta entitat del Pla de l'Estany ha impulsat i que funcionarà com una secció de l'Escola Municipal de Música de Banyoles, sota la direcció de Josep Farràs i Casoliva. Tots els interessats a aprendre a tocar qualsevol dels instruments que integren la cobla poden demanar informació i/o formalitzar les inscripcions al local del Foment de la Sardana, c/ Abeurador, 10 - Banyoles, o per mitjà dels telèfons 972/ 57 10 68 (Jaume Planella) o 972/ 57 15 65 (Jesús Frigolé). El curs de l'Escola de Cobla de Banyoles està obert a tothom; la matrícula és gratuïta i els preus són força assequibles, especialment per als socis del Foment, que gaudiran de descompte. El 3 de novembre es va fer una festa a Vilert i el 19 de gener, a les Olives, on els primers alumnes de l'Escola de la Cobla van demostrar els seus coneixements.

J.V.

Llibres

El camí de Santiago

No és un diari de viatge. És molt més. Tampoc no són només reflexions d'un trescadador que, sense ser catòlic, fa el camí de Santiago. És cert que l'escriptor i periodista Gregorio Morán situa el seu relat en diverses jornades del llegendari camí, ho fa, però, amb l'obsessiu afany de penetrar en l'Espanya profunda al llarg de la ruta que va de Roncesvalles fins a Finisterre.

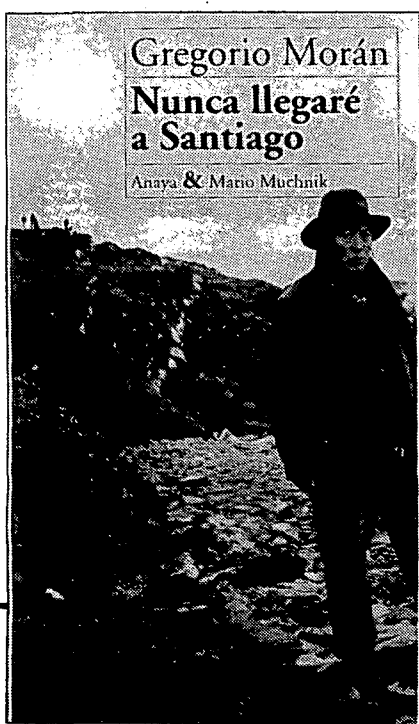
I fa la ruta a peu, sense cap de les comoditats que la tècnica moderna podia haver posat al seu abast. Sense experiència prèvia se'n va amb una motxilla carregada fins a dalt amb una sèrie d'objectes que, ja els primers dies, demostren ser innecessaris. Una vegada se n'ha després, es capbussa en aquesta Espanya profunda, impossible de conèixer si no és a peu. L'autèntic caminant és una espècie gairebé en extinció. Només es camina quan les circumstàncies ho exigeixen. A la majoria de les grans ciutats, fins i tot, és impossible entrar-hi si no és amb cotxe o amb moto.

El talent i la poesia de Gregorio Morán condueixen el lector, dia rere dia, a recuperar el plaer de la caminada. L'escriptor aconsegueix fer-li veure, entendre, refusar i enlluernar-lo tant amb un paisatge com amb un monument laic o religiós, un bar de mala mort en algun llogarret perdut, un allotjament per a pelegrins, etc.

Morán pretén acceptar que les coses són com són i res més. No és poc, tot i que l'aparent simplicitat del text deixa entreveure, a força de fer l'ullet, una profunditat de pensament i una sensibilitat humana difícils de passar per alt. Sense dir-ho explícitament queda clar que la posició de Morán no és neutral, ni tan sols desapassionada, pel que fa a la condició humana.

C.C.

Gregorio Morán, *Nunca llegaré a Santiago*. Editorial Anaya & Mario Muchnik, Madrid 1996, 276 pàg.

La política en el món àrab

Aquesta obra, fonamental i innovadora, explica als lectors occidentals els punts centrals de la manera de pensar i de les reaccions polítiques de la gent en el món àrab. La majoria dels àrabs, independentment de la seva orientació política, estan convençuts que a l'exterior es tramen, de manera permanent, conspiracions contra ells: des de les croades medievals fins a la guerra del Golf s'estén una cadena d'esdeveniments que es condensa en el trauma de la política del Pròxim Orient.

L'autor, que sovintaja la majoria dels països àrabs, analitza aquest pensament conspiracionista i les seves conseqüències. Ens explica el sistema dels estats àrabs al qual, fins ara, li continua sent aliè el concepte de la democràcia occidental, i també el paper de l'islam en la política.

Tibi presenta emirs àrabs i oficials colpistes disfressats de polítics, i descriu les seves querelles i l'enfortiment del seu fonamentalisme islàmic. Tenint en compte els deu milions de musulmans residents a Europa i l'empitjorament de les condicions de vida al Pròxim Orient, els esdeveniments en aquesta regió també concerneixen el futur d'Occident. La perillositat d'aquest nucli generador de disturbis en el context de la política mundial no mostra perspectives de disminuir en el segle XXI.

C.C.

Bassam Tibi,
La conspiración.
El trauma de la política árabe.
Editorial Herder,
Barcelona 1996, 376 pàg.

Ser més feliços del que som

Giuseppe Colombo,
Para estar mejor consigo mismo. Camino de sanación interior. Editorial San Pablo, Colección Prismas, Madrid 1996.

Tots nosaltres podem intervenir en el procés nefast de negativitat que contamina l'ambient interior i intoxica l'ànim, la sang i les relacions amb els altres. Nosaltres podem ser molt més feliços del que som; n'hi ha prou amb treballar una mica sobre els nostres sentiments, els nostres conceptes i preconceptes, els nostres judicis i prejudicis, els nostres records i maneres de recordar.

Es tracta de descobrir els rostres més coneguts del mal que ens envolta o s'installa en la ment o en l'ànim i les maneres de curar-lo. En el llibre se n'indiquen algunes: primer, conèixer-nos i reconèixer-nos a nosaltres mateixos, familiaritzar-nos amb el propi centre, on hi ha el nostre veritable jo i es troba la nostra substància espiritual, i des d'aquí governar la vida. El centre és una metàfora per indicar el lloc i el moment o l'acte vident amb què ens trobem amb nosaltres mateixos i tornem a assumir la consciència.

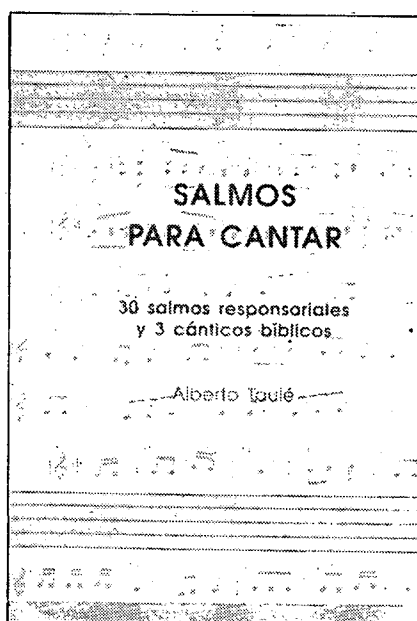
C.C.

El salm responsorial

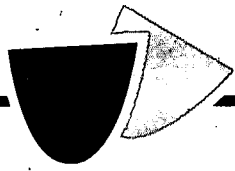
Els salms són la part més lírica de la Bíblia. Molts d'ells porten la indicació dels instruments amb què s'han d'acompanyar. Són per cantar, no per llegir. En la reordenació del leccionari, fruit del Concili Vaticà II, es va introduir el salm després de la primera lectura per ser interpretat en forma responsorial: un salmista recita els versos i l'assemblea respon amb una breu melodia.

En aquest llibre es presenta una selecció de vuit salms —l'anomenada sèrie bàsica— per temps litúrgics, que coincideix pràcticament amb els que se citen en l'apèndix dels leccionaris dominicals. Tot seguit s'exposen uns altres 22

salms i tres càntics bíblics —sèrie complementària— que proporcionen les respostes i els versicles sàlmics més adients per a cada diumenge o festa dels tres cicles litúrgics. Moltes vegades serà el mateix que proposa el leccionari després de la primera lectura. Unes altres vegades serà un salm equivalent pel seu contingut textual. L'índex col·locat al final del llibre ajudarà a trobar el salm i la resposta adients a cada celebració.

Alberto Taulé, *Salmos para cantar*.
30 salmos responsoriales y
3 cánticos bíblicos. Centre de Pastoral
Litúrgica, Barcelona 1996, 92 pàg.

Crítica de teatre

Meritxell Cucurella Jorba

Comèdia àcida amb éssers marginals

Obra: El facinerós és al replà, de Joe Orton. **Traducció:** Jaume Melendres. **Direcció:** Lluís Guilera. **Intèrprets:** Elisenda Bautista, Miquel Gelabert, Francesc Galceran. **Escenografia:** Lluís Sala. **Teatre Adrià Gual.** Barcelona, 15 de gener de 1997

L'obra teatral *El facinerós és al replà*, de Joe Orton (1933-1967), és una adaptació d'una novel·la del mateix Orton titulada *The Boy Hairdresser*. Hi ha alguns paral·lelismes entre la història inventada i la vida de l'autor. La versió catalana que s'ha presentat al Teatre Adrià Gual és de Jaume Melendres.

El facinerós és al replà és la història d'una destrucció, la destrucció de Wilson, entestat a morir en mans de Mike. Ho aconseguirà teixint un pla maquiavèlic en el qual intervé un tercer personatge: la ingènua Joyce. Aquesta turmentosa història se'ns conta, amb uns diàlegs delirants, en sis escenes delimitades per imatges audiovisuals i efectes sonors. El trio el formen Mike, l'assassí (Miquel Gelabert); Joyce, la companya de Mike (Elisenda Bautista); i Wilson, el facinerós (Francesc Galceran).

El muntatge va participar a la I Mostra de teatre breu i de petit format, organitzada per l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya, Barcelona TV i el Teatre Artenbrut, i Elisenda Bautista va rebre el Premi a la millor interpretació femenina. La interpretació d'Elisenda Bautista aconsegueix

fer-nos partícips de les pors i inseguretats del seu personatge. Una interpretació, la d'ella, que no és mai excessiva, com tampoc no ho són les de Gelabert i Galceran.

El facinerós és al replà suposa el debut de Lluís Guilera com a director professional. Guilera aconsegueix bons resultats amb la seva direcció: el desenvolupament és compassat, no decau. Hi contribueixen una posada en escena calculadíssima i uns elements tècnics d'allò més acurats. La fredor de les estructures de ferro no fan més que posar en relleu la fredor dels sentiments dels personatges, simples títols en un món miserable, atemporal i sense un espai físic concret. Les imatges dels peixos i la peixera il·luminada al llarg de tota l'obra són una metàfora de l'espai —minúscul, opressiu i claustrofòbic— en què viuen els personatges. Tot això simbolitza la misèria moral a què estan sotmesos, irremissiblement, els tres personatges.

Actualment l'Artenbrut acull les noves propostes que es presenten en el marc de la II Mostra de teatre breu. Breu però interessant. *El facinerós és al replà* n'ha estat una bona prova.

Foto: Pepe Ruz

Secció a càrrec de: Telespectadors Associats de Catalunya (TAC) Balmes, 92, 1r 1a A - 08008 Barcelona Tel. i fax (93) 488 17 57

Pel·lícules
recomanades

Dissabte 1 de febrer

- TV3** **15.15** **Els caçadors de cabelleres** (EUA, 1968)
Director: Sydney Pollack. *Intèrprets:* Burt Lancaster, Shelley Winters, Telly Savalas.
Argument: Un caçador topa amb el cap d'una tribu índia que l'obliga a canviar les pells d'animals per un antic esclau negre. Tots dos segueixen la pista d'una banda de caçadors de cabelleres que els havien robat les pells. El cap d'aquesta banda vol convèncer l'antic esclau perquè treballi per a ell i la seva companya. *
- La 2** **22.20** **Los pasajeros del tiempo** (EUA, 1980)
Director: Nicholas Meyer. *Intèrprets:* Malcolm McDowell, David Warner.
Argument: Londres el 1895. Jack l'esbudellador comet els seus crims. D'altra banda, un conegut escriptor i periodista comunica als seus amics que ha descobert una màquina per viatjar a través del temps. **
- La 2** **02.25** **Charly** (EUA, 1968)
Director: Ralph Nelson. *Intèrprets:* Cliff Robertson, Claire Bloom, Lilia Skala.
Argument: Charly Gordon és un deficient mental que ha crescut en un hospici i que assisteix a una escola especialitzada. Allí li han ensenyat a llegir i a escriure. Alice, la seva psicòloga, aconsegueix que Charly sigui tractat en un centre d'investigacions cerebrals. ***

Pel·lícules de vídeo recomanades

Mientras dormías (EUA, 1995)
Director: John Turtelbaub. *Intèrprets:* Bill Pullman, Sandra Bullock.
Argument: Lucy és taquillera del metro de Chicago i està enamorada d'un executiu al que veu cada dia. Un dia aquest és atrapat i cau a la via del tren, però Lucy li salva la vida. A causa d'un malentès, Lucy es fa passar per la seva xicota fins que el seu «bell dorment» es desperti. **

Valoració de les pel·lícules: *Aceptable **Bona ***Molt bona ****Obra mestra
Per a una valoració diària de les pel·lícules podeu trucar al telèfon del cinema del TAC 488 17 37.

TELE ZAPPING

TV1

Dissabte

- 07.50 *Babylon 5*
08.35 *Sábado fiesta*
Inclou: La llamada de los gnomos
09.30 *Club Disney*
Inclou: Pato Aventuras
Chip y Chop, aventureros del aire

Diumenge

- 07.50 *Babylon 5*
08.35 *Domingo fiesta*
Inclou: La llamada de los gnomos
Los cuentos de papá Castor
Yogi y la búsqueda del tesoro
La pequeña Lulú
Los pequeños Picapiedra

La 2

De dilluns a divendres

- 07.30 *Con mucha marcha*
Inclou: Las fábulas del bosque verde
David el gnomo
13.00 *Con mucha marcha*
Inclou: Los cuentos de papá Castor
La banda de Mozart
17.45 *Para nosotros*
Inclou: Barri Sesam

Antena 3

De dilluns a divendres

- 07.10 *Club Megatrix*
Inclou: Peter Pan
Heidi

Programació infantil

Dissabte i diumenge

- 07.35 *Club Megatrix*
Inclou: Los cerditos
Los cuatro fantásticos
Mortadelo y Filemón

Tele 5

De dilluns a divendres

- 07.35 Los snorkels
07.50 La leyenda de Blancanieves
08.35 Cazafantasmas

Dissabte i diumenge

- 06.30 *Dibujos animados*
Inclou: El show de Alwin
Super ratón
Cazafantasmas

TV3

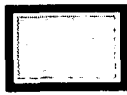
Dissabte i diumenge

- 08.00 *Club Super 3*
Inclou: Magilletres
Daniel, el trapella
Els Picapedra

C33

De dilluns a divendres

- 07.30 *Club Super 3*
Inclou: Els caçafantasmes
Pingu
17.20 *Club Super 3*
Inclou: En Horry, el monstret
Les tres bessones

Crònica televisiva

El triomf de la perseverança

Miquel Àngel Codina

El 20 de gener passat Bill Clinton va jurar per segona vegada el càrrec de president dels Estats Units, en la que va suposar l'última investidura presidencial d'aquest segle, i del mateix Clinton. El 42è president del país va invocar en el seu discurs una Amèrica unida per liderar el segle XXI i va recuperar el missatge de Martin Luther King, el legendari líder que va lluitar pels drets civils dels negres, de germanor i igualtat. Aprofitant l'avinentsa de l'esdeveniment, Televisió Espanyola va emetre just un dia abans, dins del programa *Documentos TV*, el reportatge *Clinton*, un perfil biogràfic d'aquest home, nascut a la petita localitat de Hope (Arkansas) el 1946.

El monogràfic sobre el president nord-americà es dividia en vuit àmbits, a través dels quals i mitjançant el testimoni d'amics, professors, col·laboradors, rellevants periodistes, i fins i tot de la seva mare, els televidents van poder conèixer els seus pensaments i inquietuds, els seus èxits i fracassos.

«El motor de l'ambició de Clinton —va comentar el periodista Davis Maraniss, autor del llibre *El primer de la seva classe*— és, en part, una pregona necessitat d'afirmació. Però la seva ambició encara va més enllà perquè, a més a més d'aquesta afirmació, hi ha la necessitat de ser recordat, un desig d'immortalitat.» Amb dos derrotes davant de Ronald Reagan i una enfront de George Bush, els demòcrates van confeccionar el retrat robot del seu candidat perfecte: jove, de bona presència, moderat, preferiblement d'un estat del Sud, que dominés el llenguatge modern de la política i el món de la imatge. El resultat va ser Bill Clinton.

Però per arribar a les portes del número 1.600 de l'avinguda de Pennsilvània, l'adreça de la mansió presidencial, Bill Clinton ha hagut de recórrer un camí no exempt de dificultats. El seu pare va morir en accident de cotxe abans que ell nasqués i va ser criat per la seva mare i la seva àvia en el si d'una família humil. Va estudiar a la Universitat de Georgetown i a Cambridge. Per la seva gestió positiva i innovadora, va ser escollit cinc vegades com a governador d'Arkansas. Quan es va presentar per primer cop com a candidat a les primàries demòcrates, vas ser objecte de fortes crítiques per la seva evasió de la guerra del Vietnam. Això no obstant, un dels grans mèrits de Clinton és la seva capacitat de supervivència, la seva perseverança.

«CATALUNYA CRISTIANA» ALS QUIOSCOS DE CATALUNYA

Podeu trobar-la, setmanalment, a:

Editorial Claret, S.A.	Roger de Llúria, 5	08010	Barcelona
Euro-Paper Llibreria	Major de Gràcia, 129	08012	Barcelona
Jordi Serrano Poy	Pl. Lesseps (enfront n. 31)	08023	Barcelona
Kiosco Baldiri Bosch	Eusebi Güell, 87	08830	Sant Boi, LL
Kiosco Ferrer	República Argentina, 233	08023	Barcelona
La Formiga d'Or, S.L.	Av. Portal de l'Àngel, 3	08002	Barcelona
Llibreria Balmes	Duran i Bas, 11	08002	Barcelona
Llibreria Obradors	Ctra. de Berga, 59	08670	Navàs (BCN)
Llibreria Ramon Llull	La Palma, 9	25002	Lleida
Maria Cabayol Magrinyà	Nou, 3 (La Riera de Gaià)	43762	Tarragona
Punt Press	Pl. Corsini, 5	43001	Tarragona
Salvadora Camps Borja	Diputació, 354	08013	Barcelona
Sant Pau Llibreria	Via Laietana, 38	08003	Barcelona

Reserveu el vostre exemplar, ara!

Veus d'Església

TELEVISIÓ

La 2

- Diumenge** 08.45 *Tiempo de creer*
 09.30 *Pueblo de Dios*
 10.00 *Últimas preguntas*
 10.25 *Testimonio*
 10.30 *La Misa*: amb la participació de la Coral Bisaura de Sant Quirze de Besora (Osona, Bisbat de Vic), sota la direcció de Josep Cruells (director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Jaume Planas i Pahissa).
 11.20 *Santuaris de Catalunya*

Dilluns 17.15 *Pueblo de Dios*

C 33

- Ds. 1/2** 09.00 *Signes dels Temps*: estarà dedicat a «El model de família avui», un diàleg amb Pere Cardona, caputxí i coordinador del Secretariat de Pastoral Familiar. En el programa també oferirem espais d'actualitat, agenda, comentari de llibres i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)
Ds. 8/2 09.00 *Signes dels Temps*: proposa un «Cara a cara» entre Joan Hortalà, president de la Borsa de Barcelona i Agustí Vinyamata, coordinador de la delegació de Mans Unides a Barcelona. Un diàleg obert entre dues posicions contraposades davant de la situació econòmica catalana i mundial. També oferirem espais de música, comentaris de cinema, actualitat, agenda i el comentari de l'evangeli per Mn. Josep M. Ballarín. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Teresa Pou.)

TV de Mataró (Canal 64)

- Dv. 31/1** 20.30 *Creure avui*. Tema d'avui: *Els immigrants*. Informatiu i agenda. (Dirigit per Ramon Safont-Tria i presentat per Dolors Fernández.)
Dv. 7/2 20.30 *Creure avui*. Taula rodona: aquest divendres, dia del dejuni voluntari, parlarem de la campanya de Mans Unides «Campanya contra la Fam». (Dirigit per Ramon Safont-Tria i moderat per Emili Vinagre.)

CTV (Centre Televisiu Vaticà)

Retransmissió via satèl·lit europeu Eutelsat II-16° E. 37V. freq. 11.575 GHz, 6.60 italià, 7.50 anglès.

- Diumenge** 12.00-12.30 *Àngelus* (directe)
Dimecres 11.00-12.30 *Audiència general* (directe)
De dilluns a divendres 18.10-18.25 *Informació*
Dissabte 18.10-18.25 *Speciale Lumen 2000*

Ràdio

FUNDACIÓ MISSATGE
HUMÀ I CRISTIA

RÀDIO ESTEL (Barcelona: FM 106.6)

Cada dia:

—de 02.00 fins a les 21.00 h Radiofórmula musical amb butlletins informatius cada quart d'hora.
—Comentaris de l'Evangeli a les 7.30 i a les 15.30.

Dilluns

21.00 Vet aquí que... 22.00 Nit d'Estels
En un dia com avui 23.00 En família
Punt i Coma 24.00 Calaix de Sastre
Ara va de barri 01.00 Estel de colors

22.00 Nit d'Estels

23.00 Joc Net

24.00 Estima la vida

01.00 Fila 7

Cova de Clàssics

Dimarts

21.00 Vet aquí que... 22.00 Nit d'Estels
En un dia com avui 23.00 Panorama cultural
Punt i Coma 24.00 Amb llum pròpia
Planeta Blau 01.00 Cova de Jazz

22.00 Nit d'Estels

23.00 Tendències

24.00 Versió original

Sons i ressons

01.00 El perquè de tot plegat

Dimecres

21.00 Vet aquí que... 22.00 Des de Nashville
En un dia com avui 23.00 Contemporània
Punt i Coma 24.00 Mar de Claror
Converses amb la ciència 01.00 Quart món
A cor obert

22.00 Nit d'Estels

23.00 Temps d'acció

24.00 Àgora

01.00 De la lletra i de la música

Yesterday

Dijous

21.00 Vet aquí que... 22.00 Raons per viure
En un dia com avui 23.00 Temps de paraula
Punt i Coma 24.00 El tren de la música
01.00 A cel obert

CATALUNYA MÚSICA (Barcelona: FM 101.5)

Diumenge

09.00 Músiques místiques: Te Deum d'Utrecht, de Händel; Te Deum per a solistes, cor i orquestra, op. 103, de Dvorak; Les Benaurances (Vuitena benaurança), de Franck; Missa I super Dixit Maria, de Hassler; Missa brevis KV 49, de Mozart.

11.00 Retransmissió de la missa conventual des de Montserrat.

CATALUNYA RÀDIO (Barcelona: FM 102.8)

Diumenge

07.30 Paraules de vida: conversa sobre un tema d'actualitat des de l'òptica de la fe (director: Oriol Llop).

COPE/RÀDIO MIRAMAR (OM 702)

21.00 El espejo de la Iglesia.

Diumenge

09.00 Santa Missa.

09.45 Informatiu diocesà.

10.00 Iglesia es noticia: informació diversa de les diòcesis, de la Conferència Episcopal Espanyola i de l'activitat del Sant Pare i de la Santa Seu.

22.00 La linterna de la Iglesia.

RÀDIO 1 (RNE, OM 738; Barcelona: FM 88.3)

Diumenge

08.15 La Misa de España (des de Madrid).

RÀDIO 5 (RNE/Catalunya, OM 1.503)

Divendres

17.38 Fets i criteris: paraules de l'arquebisbe Torrella, de Tarragona.

RÀDIO ANDORRA (FM 91.1-94.2)

De dilluns a divendres

07.05 Déu vos guard! Santoral, reflexió i agenda.

Diumenges i festius

09.00 Santa Missa.

RÀDIO BALSARENY (FM 105.7)

Diumenge

10.30 La veu de la parròquia: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge

De 22.05 a 23.00h. Objectiu, l'home: programa de valors humans. El cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista amb Agustí Viñamata, coordinador de Mans Unides, Campanya contra la fam; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe Ricard M. Carles, de Barcelona (director: Josep-Maria Alimbau).

RÀDIO Cerdanyola (FM 92.4)

Diumenge

De 10.30 a 11.00h. Moments de vida: programa cultural religiós; director: Josep Àngel Saiz.

RÀDIO CERVERA (FM 99.2)

Diumenge

08.00 Cristians: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO CIUTAT DE BADALONA (FM 94.4)

Diumenge

09.45 Vida i esperit.

RÀDIO MARICEL (Sitges FM 107.7)

Divendres

De 20.00 a 20.30h. La punta: (director: Jordi d'Arquer i Terrasa).

RÀDIO MOLINS DE REI (FM 91.2)

PROGRAMES PER A MÉS D'UN MITJÀ

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE GIRONA

Departament de Ràdio: c/Albareda 15 pral 1a

17004 Girona;

Tel (972) 22.27.75; Fax. 20.18.55

ESGLÉSIA VIVA: programa setmanal de 30 minuts de durada amb reportatges i entrevistes d'actualitat cristiana, social i humana. Té les seccions: La Paraula del Bisbe (comentari setmanal del Bisbe de Girona), Costumari cristià (costums i tradicions de l'Església, a càrrec de Mn. Joan Baburés), La veu dels joves (a càrrec de Mn. Jaume Reixach), Entrevistes; i una vegada al mes Crítica de Cinema (a càrrec de Toni Bardera). Presenta: Àngel Rodríguez. L'emeten:

Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.45h. Cope Figueres (1269 AM) diumenge 9.45h. Ona Jove Riudellots (104 FM) dissabte 20.00h. Ràdio Arbúcies (107.6 FM) dissabte 10.00h. Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) diumenge 9.30h*. Ràdio Arenys de Munt (107 FM) diumenge 11.30h. Ràdio Banyoles (107.3 FM) dissabte 9.30h. Ràdio Besalú (107.8 FM) diumenge 11.00h. Ràdio Canet de Mar (107.6 FM) dissabte 10.30h. Ràdio l'Escala (107.6 FM) dissabte 14.00h. Ràdio la Vall (107.6 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) diumenge 9.30h. Ràdio Palafrugell (107.8 FM) diumenge 8.30h. Ràdio Pineda de Mar (106.1 FM) diumenge 14.00h. Ràdio Salt (97.7 FM) diumenge 8.00h. Ràdio Sant Joan Les Fonts (107.7 FM) diumenge 10.30h. Ràdio Santa Coloma de Farners (103.6 FM) diumenge 9.00h. Ràdio Shalom Palau Sacosta (106.6 FM) diumenge 10.30h. Ràdio Sarrià de Ter (87.6 FM) diumenge 10.00h. Top Gironès-Cassà de la Selva (92.8 FM) dissabte 19.30h.

*(Inclòs dins el programa parroquial local).

EL CAFÉ INTERNACIONAL: programa setmanal de 30 minuts de durada que recull els grans artistes i grups de la música melòdica i lleugera dels últims anys amb frases, missatges humans i paraules de reflexió, i també música de ball de qualitat. Presenta: Àngel Rodríguez.

LA COVA DEL COUNTRY: selecció de música country cristiana y country en general, amb la col·laboració de l'Associació Europea del Country. Presenta: Rafael Corbí.

LA PARAULA DEL BISBE: microespai setmanal de 5 minuts de durada presentat pel bisbe de Girona, Mn. Jaume Camprodon i Rovira.

PUNT DE TROBADA: magazine setmanal de 55 minuts de durada, que compta amb temes d'actualitat cristiana, humana i social. Presenten: Carles Sánchez i Àngel Rodríguez.

TARDA DE TOTS: magazine d'Onda Rambla Girona (89.9 FM) que inclou cada dijous a les 13.30 una secció d'actualitat

Dissabte

09.00 Obriem camins: programa de valors humans i cristians (director: Octavi Sánchez).

RÀDIO POPULAR DE LLEIDA (OM 1.224)

Dissabte

13.40 Iglesia es noticia: entrevista de caràcter humanístic-religiós i paraules del bisbe Malla, de Lleida.

RÀDIO PUIG-REIG (FM 107.3)

Diumenge

09.30 Reflexió: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

RÀDIO SALUD (FM 89.1)

Dissabte

De 07.00 a 09.00h. Rosari: meditat per joves, entrevistes a catòlics en el món, concurs de Cultura religiosa, meditació mariana, herois del segle XX, etc.

Diumenge

De 07.00 a 09.00h. Presentació de l'Evangeli del dia i meditació, tema marià, etc.

RÀDIO SANTA COLOMA DE FARNERS (FM 103.6)

Dimecres

De 22.15 a 23.00h. Maranatha: un programa per descobrir i compartir el nostre tarannà cristià com a catòlic avui.

RÀDIO VATICANA (OM 1.530, entre d'altres)

Cada dia

20.40 Rosari: en llatí des del Vaticà.

22.10 Noticiari.

RÀDIO LA VEU DE NAVARS (FM 107.9)

Diumenge

10.15 Església viva: amb la «conversa setmanal» del bisbe Deig, de Solsona.

cristiana i de notícies de l'església de Girona.

TOTS ELS CAMINS PORTEN AROMA: programa mensual de 30 minuts de durada. Es tracta d'un espai de debat sobre temes d'interès, moderat pels periodistes Anna Estartús i Josep Casellas.

Retransmissió en directe de la Missa dominical. L'emeten:

Catalunya Música (96.7 FM) Girona- (101.5 FM) Maresme: diumenge 11.00h. Cope Costa Brava (90.3 FM) diumenge 9.00h. Cope Figueres (1269 AM) diumenge 9.00h. Ona Jove de Riudellots de la Selva (104 FM) dissabte 20.30h. Ràdio Arenys de Mar (91.2 FM) diumenge 10.00h. Ràdio Les Planes (107.7 FM) diumenge 11.00h. Ràdio Olot (98.1 FM) diumenge 9.05h. Ràdio Shalom de Palau Sacosta (106.6 FM) diumenge 11.00h. Ràdio 1 de Ràdio Nacional (738 AM-93.3 FM) diumenge 8.15h. Top Gironès de Cassà de la Selva (92.8 FM) dissabte 20.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE SOLSONA

CONVERSA SETMANAL: missatge del bisbe Deig (es publica al «Full diocesà»). L'emeten: Ràdio Balsareny, Ràdio Berga, Ràdio Cervera, Ràdio Puig-reig, La Veu de Navars, i també: Ràdio Súrria (FM 107.8) diumenge 11.00h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT DE TORTOSA

FE I VIDA: missatge setmanal del bisbe Martínez Sistach (es publica al full «Vida diocesana»). L'emeten:

Ràdio Antena Caro (Roquetes, FM 96.0) diumenge 09.00h. Ràdio La Cala (l'Ametlla de Mar, FM 99) diumenge 12.00h. Ràdio Deltebre (FM 107.6) dissabte de 9.00h. Ràdio Flix (FM 102) dissabte de 9.30h. Ràdio Gandesa (FM 107.9) dissabte de 13.00h. Ràdio Infant (l'Hospitalet (FM 107.9) dissabte 10.00h. Ràdio Joventut de Masdenverge (FM 100.7) diumenge 10.00h. Ràdio Mora d'Ebre (FM 87.6) divendres 10.00h. Ràdio Nueva Vinaròs (FM 98.2) dissabte 22.30h. Ràdio Onda Cero (Tortosa, FM 98.0) dissabte 13.05h. Ràdio els Ports (Morella, FM 89.0) dissabte 12.15h. Ràdio Ràpita (FM 107.9) diumenge 12.00h. Ràdio Uldecona (FM 95) diumenge 09.05h.

PRODUCCIÓ DEL BISBAT D'URGELL

Ràdio Principat (FM 105.0).

Donem notícia de les emissions religioses, tant per ràdio com per televisió, que ens són comunicades. Agraïrem la recepció de controls d'emissió.

Des del carrer

«No es pot acceptar l'eutanàsia al·legant motius pietosos»

Metges Cristians de Catalunya és una associació que va fundar fa trenta anys Josep M. Massons i que a través del magisteri de l'Església es preocupa de la formació del metge. El seu president, Josep Maria Simón, considera que en una societat cada dia més científitzada, l'ètica cristiana «és una garantia del respecte a la dignitat humana», tan desprotegida en qüestions com l'eutanàsia, la contracepció o una simple consulta mèdica.

—Al llarg d'aquests trenta anys d'història, quines han estat les preocupacions de les diferents generacions de metges?

—En totes les èpoques, l'estudiant de medicina ha mostrat un interès molt arrelat pels temes d'ètica mèdica. No deixa de ser paradoxal que ara, en una societat que es descristianitza, el referent ètic cristià sigui plenament vàlid al costat de la tècnica i la ciència.

—Quina concepció de medicina es té a Metges Cristians?

—La medicina ha d'ajudar la gent i ha de recomanar mètodes naturals que permetin protegir la dignitat humana.

—Quins camps comprèn l'ètica mèdica cristiana?

—Inclou la formació en temes com la generació de la vida, el seu desenvolupament, la reproducció humana i el final del període vital.

—En aquesta formació com es defineix l'eutanàsia?

—L'eutanàsia és matar per compassió. Aquesta decisió es pot aplicar a un animal, però una persona hem d'intentar curar-la, si és possible, alleugerir-li el patiment, consolar-la. No es pot acceptar l'eutanàsia al·legant motius pietosos.

—Es dedueix que preval el dret a la vida per sobre del dret d'elecció.

—Sí, normalment la persona, el malalt, no escull matar-se.

—De tota manera, els casos d'eutanàsia

que es coneixen són de persones amb unes facultats mentals plenes.

—Els casos d'eutanàsia que es coneixen amb noms i cognoms són molt puntuals. En un estudi fet pel Col·legi Oficial de Metges queda palès que el malalt no demana morir.

—En el camp de la contracepció ha sorgit un nou mètode natural. Com ha estat rebut dins del col·lectiu mèdic?

—Per simple ètica mèdica els metges haurien d'estar a favor dels mètodes naturals: són inocus, eficaços, més barats. El nou mètode, el Billings, respecta el dret a la salut, a l'educació, a la igualtat entre l'home i la dona. La pressió comercial que mou milions de pessetes i el científisme de la nostra societat fan que molta gent prefereixi mitjans artificials que violenten tots aquests drets humans.

—Si el científisme està perjudicant el contacte pacient-metge, ¿com es pot aturar aquesta tendència?

—Es creu que la tècnica pot oferir més garanties i es confia en proves complementàries que no sempre són necessàries. Per a molts facultatius resulta més fàcil i ràpid utilitzar la tècnica. S'ha de tornar als principis de mirar, escoltar, oscultar, palpar i, finalment, indicar una prova complementària.

—Ja ho deia Gregorio Maraño...

Raquel Planas i Silva

Ara mateix

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Secularització i calendari

Nadal encara serà festa... posem per cas, el 2050? Vull dir festa per a tothom, de les que consten en vermell a tots els calendaris, com la que vam celebrar fa un mes.

Fins avui ens hem lamentat que les festes cristianes vagin perdent el seu veritable sentit en la nostra societat secularitzada. Pels vols de Nadal, especialment, sentim blasmar el consumisme que ho arrossega tot, l'allunyament de molts de l'esperit de l'autèntic Betlem, la introducció de costums discutibles... Després vénen Setmana Santa i Pasqua i ens trobem amb anuncis de viatges turístics per omplir les «vacances de primavera»... I així successivament. Puc dir que, personalment, m'he identificat poc amb aquestes actituds. Més aviat m'ha agradat veure en l'ambigüitat social de les velles festes cristianes la petjada de Jesús en la nostra història i una crida que, malgrat tot, molts esperits perceben a no prescindir-ne del tot. Sagarra parla, en el seu *Poema de Nadal*, d'«aquell blau tendre que hem volgut ofegar, però no mor mai». Les festes han estat una reserva al fons de la nostra vida que —com el pànostre après de memòria en la infantesa— pot dormir molts anys i despertar-se un dia.

Però potser comencem a trobar-nos en una nova situació. M'ho fa dir —i d'aquí la pregunta amb què encetava aquest comentari— una enquesta radiofònica que he sentit no fa gaire. Es tractava d'una d'aquelles que es fan, micròfon en mà, a la gent que passa pel carrer, les quals no poden oferir percentatges globals però fan sortir estats d'opinió. Una noia hi expressava substancialment, aquesta opinió: les festes religioses no responen a la situació real de la nostra societat, sinó només a la sensibilitat d'una minoria. Caldria trobar grans festes —per l'estil del Nadal tradicional— algunes festes totalment civils que poguessin ser compartides per tothom. Estimulat per aquesta resposta, el locutor demanà que els oients opinessin sobre quina podria ser la nova festa. Un comunicant suggerí el dia dels drets humans, un altre el primer de maig...

La primera reacció davant d'aquesta manera de pensar pot ser de perplexitat per la manera tan superficial de tractar un tema en el qual conflueixen una infinitat de factors immaterials: històrics, sentimentals, familiars, de memòria col·lectiva, a més dels religiosos... No és tan fàcil inventar una festa que no resulti artificial. Però més enllà d'aquestes consideracions, ens adonem també de la radicalitat que va assolint entre nosaltres el procés de secularització. Fins ara molts predicadors han argumentat que cal ser coherents i, per tant, assumir el sentit profund de les festes que celebrem socialment. Ara, alguns continuen el discurs de la coherència, dient que cal abandonar unes festes el sentit últim de les quals no comparteix la majoria. Una dada significativa per a la pastoral.

No cal dir que per a les comunitats cristianes les festes litúrgiques són anteriors a la seva projecció en el calendari civil i no depenen d'aquest. Però és innegable que l'eliminació progressiva de senyals cristians en els camins comuns a tots els homes —que un dia podria arribar al calendari— té repercussions serioses en el treball d'anunciar la fe.

Respir

Miquel Estradé

Una por fatal

M'imagino els primers cristians com embriagats quan va córrer la veu que sant Pau els predicava que havien estat cridats a ser lliures, que no s'havien de deixar esclavitzar per res ni per ningú; ni per Pau, ell que es definia com un col·laborador de llur joia. Sentir-se lliure pot certament embriagar, però, d'altra banda, la llibertat quedaria degradada si hom la cercava només per la por de no ser lliure. Seria molt mal senyal fer algunes coses, o deixar de fer-ne unes altres només per aquesta por. Precisament això pot ser un dels perills més grossos per la costosa maduració de la veritable llibertat. Pobre d'aquell per a qui aquesta por es converteix en obsessió malaltissa: el pot dur a prendre unes actituds, a fer uns gestos, a agafar postures, a dir coses que no són més que ximpls i ridícules estupideses. Fer el lliure per la por de no ser-ho és exactament com fer l'home per la por de no ser-ho. Una condició per ser autènticament lliure és no viure preocupat per la por de no ser-ho.